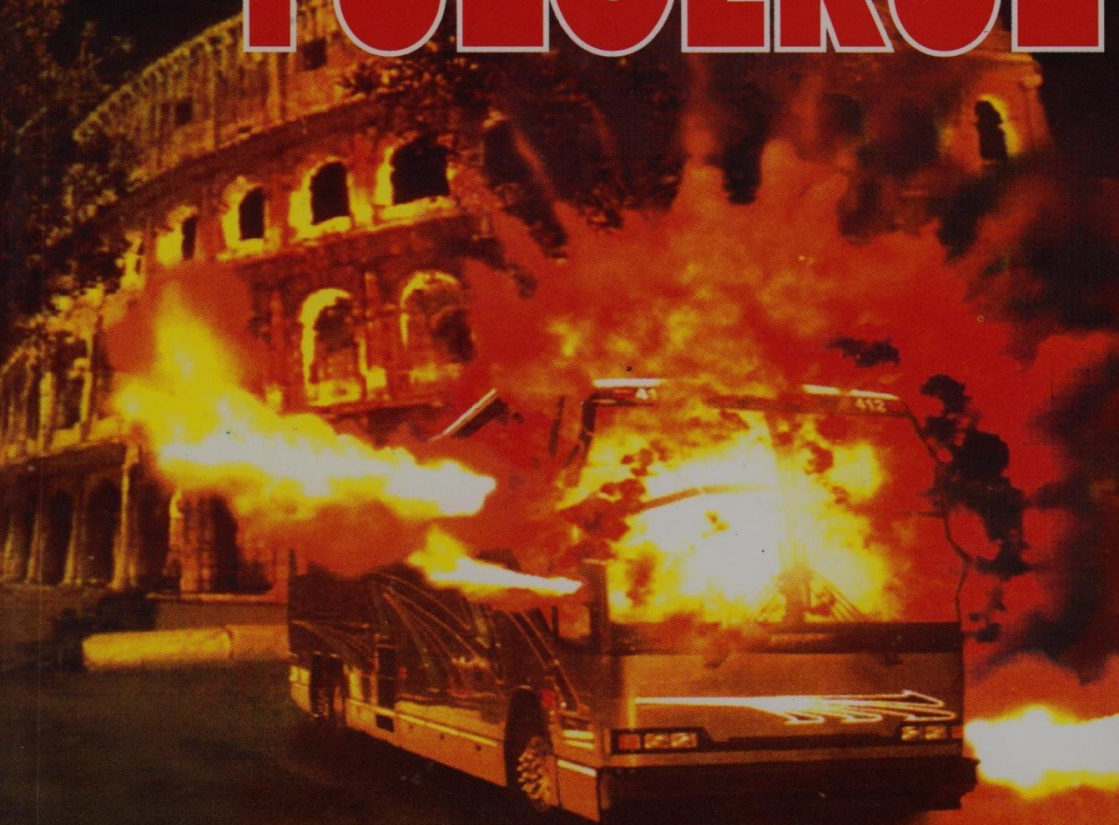

**CAINII
RĂZBOIULUI**

CLIFF GARNETT

FULGERUL

Colecția „Câinii războiului”

CLIFF GARNETT

**TALON FORCE –
FULGERUL**

V.1.0
V.1.0

Traducere de Radu Timnea

**EDITURA BOGDANA
București, 2002**

**Titlul original:
Talon Force Thunderbolt
New American Library, 2000**

Oamenii dorm liniștiți noaptea, pentru că niște oameni duri stau pregătiți să lupte cu violența, în numele lor.

George Orwell

CAPITOLUL 1

*Toți americanii sunt inamicii noștri.
Toți americanii sunt țintele noastre.*

Iuri Terrek

17 martie, ora 8:45 p.m., zece mii de metri deasupra nivelului mării, șase sute șaptezeci și opt de kilometri est de Aeroportul Internațional Honolulu, Hawaii

Căpitanul George Gardner verifică instrumentele din carlinga avionului său Boeing 777. Avea la bord două sute cincizeci și trei de pasageri și totul mergea perfect. Auzi un ciocănit la ușa cabinei.

— Am adus masa, domnule, anunță însoțitoarea de bord Susie Atworth.

Jerry Briskey, inginerul de zbor, zâmbi.

— Era și timpul. Mor de foame.

— Pe cuvântul meu, Jerry, n-am mai văzut pe nimeni mâncând ca tine, spuse locotenentul de zbor Frank Dozois.

Frank se uită la propria talie, care crescuse cu câțiva centimetri în ultimii doi ani, apoi își trecu mâna prin părul tot mai rar. Se uită la Jerry, care era cu șase ani mai tânăr decât el, avea un păr negru bogat și silueta frumoasă și zveltă a unui atlet de colegiu.

— Cum poți să mănânci atât de mult și să rămâi slab?

— Datorită dietei mele speciale și a programului de exerciții, răspunse Jerry, serios. Mănânc tot ce vreau și nu fac niciodată sport. Bineînțeles, cheia succesului este sexul.

Frank clătină din cap.

— Nu e corect.

Căpitanul Gardner izbucni în râs.

— Haide, Jerry, deschide ușa înainte să fim nevoiți să auzim o altă prelegere a lui Frank despre beneficiile dietelor bogate în proteine.

Jerry se întinse spre dreapta și deschise ușa cabinei. Susie Atworth, o asiatică americană frumoasă, cu păr brunet și scurt, o siluetă superbă și niște ochi migdalați negri și frumoși, intră cu o tavă de mâncare pentru echipajul din cabină.

— Am terminat cu servirea mesei pentru pasageri, căpitane. Domnul Cooper de pe 21C a băut prea mult, dar totul e sub control. Pe rândul 44 este un bebeluș iritat. Este o fetiță adorabilă, dar mama ei se descurcă destul de greu cu ea. În rest, totul merge bine și abia așteptăm cele trei zile fabuloase din Waikiki.

— Susie, mi-ai promis că vom lua cina împreună mâine seară, spuse Jerry, ridicându-și mâncarea de pe tavă. După aceea, mergem să înotăm. Plaja e minunată noaptea.

Gardner întinse mâna spre o ceașcă de cafea de pe tavă. Știa ce urma și aștepta cu nerăbdare replica.

— Visezi, băiețel, spuse Susie, zâmbind, după care îi făcu cu ochiul căpitanului. Știi că sunt căsătorită. În plus, nu aș ieși cu un playboy ca tine nici dacă aș fi singură.

— Sunt șocat, Susie, spuse Jerry, mimând groaza. Mă bazam pe tine. Cui să-i arăt frumusețile din Honolulu, dacă nu ție? Azi e ziua Sfântului Patrick și noi nu vom avea ocazia să sărbătorim. Ce zici?

Ea clătină din cap.

— De când ați devenit irlandez, domnule Briskey?

— De ziua Sfântului Pattie suntem cu toții irlandezi, scumpo!

Gardner zâmbi, apoi puse jos cafeaua, când auzi un mesaj de urgență la stația radio.

— Aici, Turnul de Control, Honolulu Internațional, cu un mesaj urgent pentru Zborul Northwest zero-opt-cinci.

Gardner ridică emițătorul.

— Aici, November-Whiskey zero-opt-cinci. Transmite. Terminat.

— Am pierdut de pe radar pe Delta doi-patruzeci-și-unu și pe Northwest unu-șaisprezece. Un zbor a plecat din Tokyo la treizeci de minute înaintea ta, iar celălalt din Seul cam cu o oră și jumătate înainte ca tu să pleci de pe Tokyo Haneda Internațional. Amândouă se îndreptau spre Honolulu. Ai auzit vreun mesaj radio de la vreunul dintre avioane?

Gardner își mușcă buza, apoi se uită la Frank și Jerry. Cei doi negară din cap. Era foarte neobișnuit să se piardă comunicațiile radio și contactul radar cu două avioane, în același timp. Gardner îl cunoștea pe căpitanul Mike Iverson, pilotul lui Northwest 16.

— Negativ. Nu am auzit nimic.

— Zero-opt-cinci, poți confirma că ai un șerif al aerului la bord?

Pe fața lui Gardner trecu rapid o expresie de teamă. Dacă Honolulu întreba de un șerif al aerului și se raportase pierderea

contactului cu două avioane, asta nu putea însemna decât un singur lucru: cineva doboră acele avioane.

— Așteaptă.

Susie se uită la căpitan și aprobă din cap.

— Agentul Hartwell este la bord, domnule, scaunul 37B.

— Afirmativ, Honolulu. Agentul Hartwell e la bord. Ce ne sfătuiți?

— Aduceți-l în cabină cât mai rapid posibil, ordonă Honolulu.

Gardner arată spre ușă și îi făcu semn lui Susie să-l aducă pe Hartwell. Se aplecă spre Frank și spuse:

— Cobor la trei sute de metri. Dacă se întâmplă ceva, nu vreau să se întâmple la zece mii de metri.

Jerry trecu rapid la treabă, pregătind un nou curs la trei sute de metri și calculând combustibilul necesar zborului la o altitudine mai mică. Rezultatele îl liniștiră.

— Nici o problemă cu combustibilul, căpitane.

— Încuie ușa, Jerry, Ordonă Gardner, apoi apăsă butonul care activa semnalul de legare a centurilor de siguranță.

În timp ce Jerry încuia ușa, Gardner ridică interfonul avionului.

— Doamnelor și domnilor, vă rugăm să vă legați centurile de siguranță și să ridicați măsuțele. Vom începe coborârea pentru aterizare.

Gardner începu să coboare avionul, încet, treptat. Se uită la indicațiile altimetrului... opt mii de metri... șapte mii de metri.

Se auzi un ciocănit la ușă.

— Eu sunt, domnule, Susie. L-am adus pe domnul Hartwell.

Gardner îi făcu semn lui Jerry să deschidă ușa. În cabină intra un bărbat bine făcut, de vreo treizeci de ani, cu păr tuns scurt și purtând o jachetă sport cenușie, mototolită, și pantaloni negri largi.

— Agent Hartwell. Care e problema?

Gardner îi întinse emițătorul, în timp ce continua să privească altimetrul.

— Honolulu vrea să vorbească cu dumneavoastră. E urgent.

— Honolulu, aici agent Hartwell, în Zborul zero-opt-cinci.

— Agent Hartwell, aici Honolulu. Sunt agentul Henry, FBI. Avem două avioane dispărute în ultimele două ore. Nu știm cum s-a întâmplat asta sau dacă este vorba de un sabotaj, dar am primit acum o oră un telefon de avertizare, iar acum alertăm toate avioanele americane ce se îndreaptă spre Honolulu.

Gardner asculta cu atenție, în timp ce privea altimetrul... șase mii cinci sute de metri... șase mii de metri.

— Ce știți, până acum? Întrebă Hartwell.

— Nu prea multe. Am pierdut avioanele pe cursul de rutină pentru aterizare, la numai o sută cincizeci de kilometri distanță, spuse agentul FBI. Nu au existat transmisiuni radio de la nici unul dintre avioane. Radarul a arătat foarte clar cum Zborul unu-șaisprezece s-a făcut bucăți.

— Bieții nenorociți, zise Frank, clătinând din cap. Îl cunoșteai pe Iverson, nu?

Gardner aprobă din cap.

— Aici pare totul în ordine. Nu am observat nici un personaj suspect la bord, spuse Hartwell.

Gardner se uita la altimetru. Noaptea era senină și luna strălucea. Aproape că putea să o vadă sclipind pe apă. Se uită la altimetru: cinci mii trei sute de metri.

— Avioanele au avut ceva în comun? Au zburat prin același spațiu aerian? E posibil să fi fost o rachetă sol-aer?

— Negativ așteaptă. Da, anunță agentul FBI. Am pierdut contactul cu amândouă avioanele la cinci sute de metri.

Gardner se simți cuprins de panică. Se uită la altimetru. Cinci sute treizeci de metri. Fu ultimul lucru pe care-l văzu.

În clipa următoare, Zborul 085 se transformă într-o minge de foc, când combustibilul fu aprins de o duzină de microexplozibili. Masa de metal distorsionat arzând și fragmente din corpuri omenеști se prăbușiră în Oceanul Pacific, întunecat și rece, ca să nu mai fie văzute niciodată după aceea.

Armata trebuie să se pregătească să protejeze Statele Unite împotriva amenințărilor transnaționale.

Washington, D.C., 27 martie – în urma bombardării teroriste recente a trei avioane de linie americane, duminică, pe 17 martie – o zi care a fost numită Duminica Neagră – Congresul SUA a recomandat ca armata americană să-și extindă rolul pentru protejarea împotriva atacurilor teroriste executate de grupări transnaționale.

Duminica Neagră a reprezentat cea mai mare pierdere de vieți omenеști datorată terorismului, într-o singură zi, din istoria Statelor Unite. Șapte sute douăzeci și șase de cetățeni americani și-au pierdut viața în acea zi.

Acest fapt este deosebit de critic, deoarece diverse agenții de informații sunt de părere că organizațiile teroriste importante se mișcă rapid pe achiziționarea ultimelor arme chimice și biologice.

Lărgirea rolului armatei necesită o legislație nouă, care urmează să fie aprobată de Congres această lună, după cum a relatat un purtător de cuvânt al Comitetului Senatului pentru Serviciile Armate. Prin această nouă legislație, Departamentul Apărării va crea o unitate nouă, ultra-tehnologizată, de operațiuni speciale, care va primi misiuni urgente în orice loc de pe glob.

Departamentul Apărării estimează că crearea acestei unități moderne va costa două sute de miliarde de dolari în primele șase luni.

Congresul e de părere că aceasta este o investiție rațională pentru viitorul Americii, ținând cont de urmările oribilelor explozii teroriste din februarie. Această nouă unitate de operațiuni speciale va avea rolul de a preîntâmpina amenințările transnaționale, înainte ca acestea să pună în pericol interesele SUA sau ale cetățenilor americani. Această capacitate de prevenire este considerată un aspect critic al rolului noii organizații de a lupta împotriva amenințării teroriste chimico-biologice.

Noua organizație, care va combina cele mai bune elemente de tehnologie americană cu cei mai buni luptători în operațiuni secrete din Armata SUA, va fi necesară pentru oprirea amenințării crescânde a terorismului, a spus purtătorul de cuvânt al Departamentului Apărării.

CAPITOLUL 2

Am auzit vocea Domnului spunând: Pe cine să trimit și cine se va duce pentru noi? Apoi eu am spus: Iată-mă. Trimite-mă pe mine.

Cartea Profetului Isaia, 6,8

14 iulie, ora 04:30 p.m., Tabăra militară secretă de antrenament din Munții Big Snowy din Montana

Sergentul-major George Buford stătea în fața unei mulțimi de trei sute de recruți. Departe de a fi obișnuiții „boboci” în prima lor zi într-o tabără de instruire, aceștia erau aproape cu toții de meserie – veterani ai Forțelor Speciale, aflați acolo pe merit. Zeci de membri SEAL ai Marinei, Berete Verzi, Rangeri ai armatei, oameni din Force Recon, PJ și Delta Force stăteau în poziție de dreptți, într-o ordine perfectă. Mulți se oferiseră voluntari să intre în cea mai nouă și mai tehnologizată dintre Forțele Speciale ale Armatei SUA, dar unii fuseseră numiți de ofițeri comandanți care voiau să se laude cu cei mai buni oameni ai lor, femei și bărbați, trimițându-i în tabăra secretă de instruire din Montana. Era acolo chiar și un număr destul de mare de civili cu calificări înalte, majoritatea tehnicieni, experți în genul de echipament ultra-performant și de comunicații pe care avea să-l folosească noua TALON Force. În cazul majorității civililor, Unchiul Sam le tăcuse o ofertă pe care nu o putuseră refuza.

Soarele mai avea încă până să apară la orizont, dar întunericul nopții se transforma deja în cenușiu. Conturul neregulat al dealurilor pline de păduri care înconjurau tabăra secretă a Forțelor Speciale din Montana era vizibil clar în întunericul ce scădea gradat. Rândurile perfecte de umbre întunecate stăteau în formație, în timp ce răsăritul se apropia.

Buford trecu prin fața primului rând de posibili soldați TALON. Purta șapca clasică cu bor plat și calotă înaltă, cu patru însemne, purtată de sergenții-instructori încă din timpul războiului americano-spaniol. Civiliile le numeau șepci Smokey-Ursul, sau șepci ale trupelor de stat. Dar militarii știau că trebuiau să se teamă de oricine purta așa ceva. Acea șapcă însemna „sergent-instructor”. Buford inspiră furios o cantitate mare din aerul

rarefiat din Montana, umflându-și pieptul și nările în timp ce se pregătea să înceapă să arunce invective la adresa mulțimii din fața lui.

— Doamnelor și domnilor, văd în fața mea un grup care reprezintă cei mai buni oameni ai Americii. Așa mi s-a spus. Sunt conștient, ca și voi de altfel, că mulți dintre voi aveți grade mai mari ca mine, dar vreau să vă comunic niște noutăți. Cât timp vă aflați aici, sub comanda mea, nu aveți nici un grad. Nu aveți nici un privilegiu. Nu aveți nici o diplomă la vreo academie militară elegantă, nici o legitimație care să vă permită intrarea în vreun club al ofițerilor. *Cât timp sunteți aici, nu sunteți nimic!* M-ați auzit? *Nimic!* Pentru mine, pentru Unchiul Sam, nu sunteți cei mai buni oameni ai Americii decât atunci când voi spune *eu* asta.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Mulți dintre voi ați făcut deja cursuri și instructaje dure. Bravo vouă!

În cuvintele lui se simțeau clar sarcasmul și disprețul.

— Mulți dintre voi au supraviețuit Școlii de Trupe Aeropurtate, cursului de Rangeri, instructajului SEAL sau cursului pentru Forțe Speciale „Q”, la diversele academii de operațiuni speciale pe care Unchiul Sam vi le-a oferit cu generozitate. Asta e frumos. Foarte frumos. Dar eu am venit ca să vă spun că încă n-ați văzut nimic. Vă veți dori să fiți din nou acolo. O să vă fac praf. O să vă aduc la capătul puterilor. O să vă fac să implorați și să strigați după mama. Să plângeți și să vă sugeți degetul. O să vă fac să vă doriți să renunțați. Și o să-mi placă asta. Pentru că, dacă o să supraviețuiți în fața mea și a cursului meu de instruire, orice inamici care vi se vor opune în lumea asta mare și rea vi se vor părea simple pisicuțe, prin comparație.

Buford se ambalase acum, fața îi strălucea, roșie, iar din ochi îi țâșneau scânteii.

— De ce aș vrea să-i fac să renunțe pe cei mai buni oameni ai Americii? Pentru că, dacă acum nu ne putem baza pe faptul că veți rezista la un efort suprem, *atunci cum ar putea să se bazeze pe voi camarazii voștri?* Atunci ar însemna că nu sunteți cei mai buni din America. Și dacă nu sunteți cei mai buni, dacă vă trimitem într-o misiune, atunci cu siguranță veți fi cei mai morți. Eu îi vreau pe cei mai buni dintre cei mai buni. Și nu mă interesează cine sunteți. Văd aici niște soldați de sex feminin. În acest moment nu avem femei în nici o echipă a Forțelor Speciale. Oficial, nu există femei la Rangeri, în Force Recon sau Delta. Dar mie nu-mi pasă. Aceasta este o unitate nouă și avem nevoie de

tot felul de talente. Aici toată lumea are șanse egale. Eu sunt un tip cu vederi progresiste. Nu-mi pasă ce fel de soldați avem în TALON Force – roșii, galbeni, negri, albi, bărbați, femei sau marțieni. Dacă puteți trece de mine, atunci primiți slujba. Punct.

Respiră adânc și continuă:

— Înainte să începem, aruncați o privire în jurul vostru. Nu pierdeți timpul ca să țineți minte fețele, pentru că, atunci când voi termina cu voi, optzeci și trei la sută nu veți mai fi aici. Din trei sute, vă voi reduce la cincizeci. Iar cei cincizeci care vor supraviețui până la sfârșit vor deveni soldații cel mai bine echipați din întreaga lume. Nu o să-mi pierd timpul vorbindu-vă despre ceea ce majoritatea dintre voi nu veți vedea. Tot ce voi spune este: mulțumiți Domnului că sunteți de partea noastră. Puteți să vă retrageți oricând. Nu trebuie decât să-mi spuneți mie sau unui om al personalului meu că v-a ajuns. OK. Renunță cineva?

Grupul rămase tăcut. Liniștea dimineții era deranjată numai de foșnetul vântului prin frunzele copacilor.

— Atunci, să începem. Toată lumea la pământ. Flotări. Cincizeci. *Acum!* Unu... doi... trei...

Buford pășea încet prin masa de corpuri care coborau și se ridicau ritmic, oprindu-se din loc în loc ca să-și pună cizma lustruită perfect pe spatele câte unui soldat. Presupunea că putea elimina mai întâi civilii, înainte ca ceilalți soldați măcar să înceapă să transpire. Instructorul veteran prinse privirea generalului Krauss, comandantul TALON Force, care stătea în spatele formației, urmărind activitatea. Aveau să fie cinci luni bune.

28 august, ora 11:30

Buford supraveghea terenul de instrucție, acoperit de un cer întunecat și rău-prevestitor. Era încântat că din cei trei sute de voluntari inițiali mai rămăseseră o sută patruzeci și doi, după numai șase săptămâni. Se impresiona chiar și pe sine cu antrenamentul dur și realist pe care îl trasase pentru cei care voiau să devină membri TALON Force. Unii numeau acel instructaj tortură pură – dar fiecare secundă a fiecărei zile avea un anumit scop. Cu ajutorul celor mai buni experți ai Pentagonului în război psihologic, concepute și niște teste mentale, nu numai fizice. Sigur, existau probele obișnuite de rezistență și forță, deși multe dintre ele nu făceau altceva decât

să forțeze mintea să spună corpului să continue. Dar mai erau și simulatoarele de realitate virtuală hiperrealiste, întrebările, instructajele și probele numite de Buford „distrugătoarele”.

Voluntarii erau testați în fiecare minut, al fiecărei ore, din fiecare zi. În prima fază se punea accentul pe rezistența mentală și fizică, pe evidențierea îndemânării și hotărârii, fără nici unul dintre acele jocuri imature prin care-i vezi trecând pe actori în filmele de la Hollywood. Supraviețuirea, primul ajutor, pregătirea exploziilor și îndemânarea cu armamentul erau testate pe parcursul a cincizeci de marșuri, lupte corp la corp și supraviețuire în teren. În fiecare zi, Buford întreba cine voia să renunțe. Din când în când, se mai ridica câte o mână și voluntarii porneau spre Washout Hall (Sala Rataților). Cea mai mare parte a primadonelor sau a presupușilor Rambo renunțase demult.

Acum, când acești ratați dispăruseră, era timpul ca cei rămași să fie formați în echipe și să înceapă a doua parte a instructajului. Puteai fi extraordinar ca individ, dar, dacă nu puteai lucra într-o echipă, nu aveai ce căuta în TALON Force. Fiecare echipă are forța celui mai slab dintre membrii ei, cum spunea vechea zicală, iar Buford era acolo ca să sudeze niște lanțuri indestructibile.

— Atenție! comandă Buford.

În depărtare se auzi un tunet, al cărui ecou trecu peste dealurile Montanei. Grupul puțin mai zdrențăros și murdar din fața lui tocmai se întorsese dintr-un marș forțat de noapte, pe unul dintre cele mai dure urcușuri din Munții Big Snowy, dar toți luară poziție de drepti instantaneu.

— Acum veți fi împărțiți în echipe de aproximativ douăzeci de soldați fiecare, pentru următoarea fază a pregătirii. Ieșiți din rând conform echipelor desemnate.

Buford începu să strige lista alfabetică de nume de pe planșeta lui. Absolvenții primei faze de antrenament erau trimiși în Echipele Asp, Bear, Cobra, Doberman, Eagle, Fox și Gator.

— Altobelli – Bear, strigă Buford, marcând numele pe măsură ce le striga. Babcock – Fox, Barret – Eagle, Benson – Cobra, Bukowski – Asp...

Continuă așa, până ajunse la capătul alfabetului.

— ... Weinberg – Gator, Wong – Eagle, Wyznewiez – Bear, Yelberton – Doberman și Zzell – Eagle. Treceți pe echipe – ACUM!

Soldații se regrupară rapid în noile formații. Buford își privi opera.

— Acum, când ați învățat cum să mergeți pe terenul de instrucție, vreau ca un lucru să fie clar. Aceștia sunt colegii voștri de echipă pe tot restul perioadei de instrucție. De acum înainte, veți mânca împreună, ca o echipă. Veți dormi împreună, ca o echipă. Veți merge la budă împreună, ca o echipă. Și cel mai important, vă veți antrena împreună, ca o echipă. Cei care vor rămâne până la capătul instructajului vor cunoaște perfect fiecare membru al echipei lor. Veți putea să gândiți unul ca celălalt, să vă anticipați mișcările, să formați rotițele mașinăriei echipei voastre. Fiecare echipă va deveni o unitate flexibilă, imbatabilă. Și, dacă nu puteți juca bine cu ceilalți, veți pleca acasă atât de rapid, încât nici nu vă va veni să credeți că ați fost aici.

O rafală de vânt ridică vârtejuri de praf pe terenul de instrucție sterp.

— Până la ora 12:00 să fiți organizați, ordonă Buford. Liber!

Maiorul Travis Barrett ridică privirea spre cerul întunecat și apoi se întoarce cu fața spre noii lui colegi de echipă. Unii începuseră să se retragă spre barăci, într-o masă amorfă. Se uită din nou la cer. *Rahat*, își spuse, *dacă nu vrea nimeni să ia comanda aici...*

— Echipa Eagle, atențiune. Pas alergător la Baraca E, *pronto*.

Membrii uluiți ai Echipei Eagle îl priveră pe maiorul înalt de un metru optzeci și cinci din Beretele Verzi. Cine naiba murise și-l lăsase pe el șef? Dar Travis nu acordă nici o atenție fețelor lor nedumerite. El iuți pasul și începu să alerge încet printre cele două șiruri de membri ai Echipei Eagle, îndreptându-se spre Baraca E.

Stan Powczuk, din SEAL, care îl cunoștea pe Barrett de la manevrele comune cu Beretele Verzi și știa ce tip de conducător serios era maiorul din armată, porni în urma lui. Un infanterist marin negru, solid, pe nume Jacques Dubois, preluă rapid mișcarea lui Barrett, și începu să alerge cu corpul lui musculos alături de marinarul din SEAL. Un locotenent din serviciul de informații al Marinei, pe nume Jen Olsen, trecu în spatele infanteristului marin, și cealaltă femeie din Echipa Eagle, un doctor din armată pe nume Sarah Greene, veni imediat în spatele ei. Un pilot arătos din Forțele Aeriene și OJ, Hunter Blake, își lipi privirea de dosul ferm al locotenentului Olsen și se alătură mișcării lui ritmice, fără să-l observe pe micul tehnician civil numit Sam Wong, care pornise alături de el. Ceilalți treisprezece membri ai Echipei Eagle înțeleaseră cum stătea situația și se

alăturară marșului în pas alergător spre dormitoare.

Soldații din celelalte șase echipe îi priviră, clătinând din capete la acea mișcare entuziastă inutilă a Echipei Eagle. Unii începură să chicotească. Alții murmurară că tâmpiții aceia voiau să se dea mari. Și atunci cerurile se deschiseră cu o răbufnire teribilă a tunetelor, urmă un fulger orbitor și picături mari de ploaie începură să cadă atât de repede, încât parcă ar fi stat cu toții în interiorul unei spălătorii de mașini. Toți fură udați până la piele, cu excepția celor douăzeci de membri ai Echipei Eagle. Ușa Barăcii E se închisese în spatele lor cu o clipă înainte ca primele picături de ploaie să atingă pământul.

Sergentul-major Buford alergă spre popotă, zâmbind pentru sine. Tocmai își găsisese primul șef de echipă.

În Baraca E, maiorul Barrett se întoarse cu fața spre membrii nou-formatei Echipe Eagle. Luând inițiativa, îi adună în cerc în jurul lui.

— Nu mai avem mult timp înainte de masă, așa că hai să încercăm să ne cunoaștem puțin unii pe ceilalți, înainte ca Buford să ne treacă prin rahatul pe care ni l-a pregătit pentru după-amiaza asta.

Privi în jur, la grupul de fețe noi.

— O să mă prezint. Sunt maiorul Travis Barrett, Armata SUA. Pe unii dintre voi i-am mai văzut, dar singurul pe care-l cunosc este locotenent-comandorul Stan Powczuk. Să nu-i credeți pe cei care spun că Armata și Marina se urăsc de moarte. Stan e un instructor SEAL bun, un adevărat om de acțiune și sunt mândru să fiu în aceeași echipă cu el.

Stan Powczuk, scund, solid și păros, se ridică și se adresă camarazilor lui de echipă.

— Eu sunt Powczuk, așa cum a spus Barrett. Nu știu nimic despre voi, fraierilor, dar eu zic să-l facem pe maiorul Barret șeful nostru de echipă. Am lucrat cu el în niște operațiuni comune și sunt destul de bărbat ca să recunosc că nu ar fi existat nici un șef mai bun ca el. Nu sunt expert în procedura parlamentară, dar îl propun pe Barrett ca șef al Echipei Eagle. Asta dacă acceptați provocarea, domnule maior.

Un zâmbet fin curbă buzele lui Travis.

— Ei bine, ce spuneți? întrebă Powczuk.

Ceilalți membri ai Echipei Eagle priviră în jur. Nimeni altcineva nu părea să se ofere ca să preia mantia, și oricum, fiind maior, Barrett era cel mai experimentat ofițer din grup. Înclinară din cap, în semn de consimțire.

Micul chinez spuse:

— Sustin propunerea.

— Mai vrea altcineva slujba? Întrebă Powczuk. Nu? Atunci, așa rămâne. Haide, domnule maior, spune-le câte ceva despre tine.

— Bine, așa să fie, spuse trăgănat Travis.

Băgă mâna în buzunarul uniforme de luptă și scoase un trabuc, îi mușcă ușor capul și îl scuipă, după care îl aprinse.

— Sunt Travis Barrett. Dacă nu v-ați dat seama încă, sunt din Texas. Nu. Nu-mi amintesc de Alamo, dar sunt a patra generație din familie în armată, începând cu străbunicul meu, care a fost tanchist al lui Patton, în primul război mondial, și cu bunicul, care a fost tanchist al lui Patton în al doilea război mondial. Sunt primul din familia mea care am mers la West Point. Sunt divorțat. Am doi copii minunați, un băiat și o fată, de care îmi e teribil de dor, și un ogar bătrân, de care îmi e la fel de dor. Numele lui este, totuși, Alamo.

Ceilalți izbucniră în râs.

— Am supraviețuit școlilor de trupe aeropurtate și rangeri și am luptat cu Batalionul Doi de Cavalerie Blindată în Furtuna Deșertului. Am înfruntat atacurile unor tancuri irakiene făcute de ruși. Am fi putut ajunge până la Bagdad, dacă ne lăsau. După Golf, am devenit Mâncător de Șerpi – Beretă Verde, pentru voi, civilii – și, din nefericire, eram în Somalia când rangerii au fost prinși în ambuscadă. Am pierdut nouăsprezece băieți americani buni în acea zi. Iar medaliile pe care le-am primit nu-i vor aduce înapoi. Am fost și observator alături de armata rusă, în Cecenia, care a fost un alt dezastru. Sunt al dracului de norocos că sunt în viață. Și, cu asta, ajunge, am vorbit destul despre mine.

Stan Powczuk se ridică.

— Travis e prea modest ca să menționeze că în prezent lucrează în Delta Force și a făcut o grămadă de antrenamente comune cu alte unități de Forțe Speciale. Și n-ar spune-o niciodată, dar bătrânul ăsta e un dansator al dracului de bun, așa că, băieți, țineți-vă nevestele departe de el pe ringul de dans, iar voi, fetelor, feriți-vă!

Travis se înroși, când Echipa Eagle izbucni în râs.

Stan continuă.

— Dacă n-ați fost atenți, eu sunt locotenent-comandor Stan Powczuk. Sunt expert în demolări subacvatice pentru Echipa 5 SEAL și de curând instructor SEAL. Sunt din Steeltown, SUA, mai bine zis dintr-un orașel din vestul Pennsylvaniei, numit Aliquippa, cunoscut pentru doi fii faimoși ai lui – eu și Mike Ditka: Am avut

bursă de fotbalist la Pitt, dar a trebuit să câștig bani când tatăl meu a fost ucis într-un accident în care a explodat un furnal. Am intrat în Marină ca să-mi țin familia pe linia de plutire. Fără glumă. Am mers la OCS, apoi am devenit SEAL. Am văzut și eu acțiune în războiul din Golf, făcând operațiuni de recunoaștere în Golful Persic. Știu să conduc orice barcă găsiți, de la una cu motor interior, până la un portavion. Dacă aveți nevoie să fie făcut ceva pe apă sau sub ea, eu sunt omul vostru. Iar dacă mă călcați pe bățături, pot fi cel mai rău coșmar al vostru.

— Mulțumesc, Stan, A fost un discurs informativ și prietenesc, spuse Travis.

Se întoarse spre pilotul blond și arătos, cu părul dat pe spate, de lângă el.

— Tu urmezi.

Pilotul se ridică și îi privi cu ochi reci pe camarazii lui din Echipa Eagle, privirea zăbovind-i mai mult asupra calităților fizice ale unei femei înalte din fața lui.

— Sunt căpitanul Hunter Blake și pot pilota orice zboară. Am învățat de la tatăl meu, generalul Blake, USAF, acum în retragere. M-am învățat pe lângă avioane toată viața și, ca și Chuck Yeager, am tot ce-mi trebuie.

Câțiva dintre ceilalți ridicară privirile spre tavan, auzind comentariul.

— Am pilotat avioane de vânătoare/bombardiere *stealth* F-117 Nighthawk în războiul din Golf și am refuzat o ofertă a NASA de a deveni astronaut. Am petrecut câțiva ani la Baza Forțelor Aeriene Edwards ca pilot de încercare, și la Groom Lake, în Tonopah, Nevada.

Acest anunț ridică sprâncenele altor câțiva cunoscători.

— Da, corect, Aria 51. Cum cred că toți cei de aici avem permise de securitate prim-nivel, cred că nu e nici o problemă dacă vă spun că am pilotat chiar și o farfurie zburătoare capturată.

Blake privi în jur. Ceilalți rămăseseră cu gurile căscate și se auzise chiar și un icnet.

— Aiureli, spuse Stan Powczuk. Ești plin de rahat.

— Chiar așa, contră Blake, apoi făcu o pauză pentru efect. Glumeam. Dar v-am dus pe toți pentru o secundă. Recunoașteți.

Zâmbi și continuă:

— Mai recent, am zburat cu PJ. Eram în echipa de salvare parașutată a Forțelor Aeriene și am salvat și recuperat aviatori doborâți și răniți din zone îndepărtate, de obicei în condiții de

luptă. Am făcut niște chestii incredibile și motto-ul nostru era: „Facem asta ca să poată trăi alții”. Spuneți-mi cum vreți, dar îmi place viteza, îmi plac mașinile rapide, avioanele rapide și femeile rapide, nu neapărat în această ordine.

Când Blake se așează pe un pat gol, se ridică un ofițer hispanic cu aspect suav. Își atinse mustața subțire, ca și cum ar fi vrut să se asigure că era încă acolo.

— Sunt Juan Hernandez, căpitan, Armata SUA. Dar toată lumea îmi spune Johnny. Sunt originar din Puerto Rico, dar familia mea s-a mutat în Arizona, pentru că Puerto Rico era prea fierbinte pentru ei.

Chicotiră cu toții la gluma căpitanului cu voce blândă.

— Sunt foarte mândru că sunt american și vreau să fac ceva grozav ca să ajut țara care a fost atât de bună cu mine și cu familia mea. Am pilotat elicoptere Blackhawk pentru Divizia 101 de Asalt Aerian și am asigurat acoperire pentru operațiunea din Mogadishu. Am salvat mulți băieți acolo și era gata să fim împușcați și noi, dar, iată-mă, întreg și nevătămat. Îmi place să zbor și, vă spun sincer, tot antrenamentul ăsta la sol mă dă gata!

Hernandez se așează și se ridică Jennifer Olsen. Era o bombă blondă și, deși arăta ca și cum tocmai se întorsese de pe platoul de filmare al lui *Baywatch*, părea și ciudat de potrivită cu acel mediu.

— Pentru cei care nu ați observat încă, și credeți-mă, știu că ați observat, sunt femeie, zise Olsen, privindu-i direct în ochi pe bărbații din grup. Și acum, că am lămurit asta, să mă prezint. Locotenent Jennifer Olsen, Contrainformații, Marina SUA. Să nu credeți că doar pentru că sunt femeie sunt moale. Am crescut la o fermă din nordul Minnesotei și am tras șuturi în fund unor băieți ca voi toată viața mea. Deși nu cred că asta voia familia mea pentru mine când eram copil, îmi place Marina. Am fost majoretă în liceu, am avut întâlnire cu căpitanul echipei de fotbal și toate celelalte prostii. Voiam să fiu actriță, dar am ajuns asistenta unui magician, în Vegas. Aș fi fericită să vă învăț cum să evadați când sunteți legați cu frânghii, cătușe, bandă izolatoare - toate chestiile pe care le-am învățat acolo. La nouăsprezece ani, m-am căsătorit cu un canadian care era membru al Forțelor de Menținere a Păcii ale ONU, dar, în timp ce el menținea pacea, un bosniac care ducea propriul lui război n-a știut că nu trebuia să-l împuște și să-l ucidă pe Alan. După ce am devenit văduvă, am colindat o vreme, ajungând să mă ocup de machiaje și costume pentru Miramax, la Hollywood. M-am săturat

de asta, am cântat și dansat o vreme pentru USO și în cele din urmă am realizat că trebuia să termin ceea ce începuse Alan. Am intrat în Marină. Se pare că trecutul meu i-a făcut pe barosani să creadă că sunt bună pentru Informații. Știu câteva limbi străine, sunt grozavă la deghizări și am stilul meu de a-i face pe bărbați să-mi spună și cele mai ascunse secrete. M-am pregătit cu FBI-ul și CIA-ul. Mă voiau și unii, și ceilalți. Și deși nu era ușor – nu-mi dădeau nici o pauză, și nici eu nu ceream vreuna – eu aveam nevoie de Marină. Și sunt al naibii de fericită să fac parte din Echipa Eagle.

Urmă o clipă de tăcere când se așează Olsen, deși câțiva dintre bărbați încercau să o măsoare din priviri, fără să se vadă asta. Se ridică o femeie mai scundă, cu ochi verzi și păr negru scurt.

— Eu sunt căpitan Sarah Greene, Armata SUA. Sunt doctor. Am diplome în botanică și microbiologic. Sunt expertă în războiul chimic și biologic, așa că nu împrumutați medicamente din dulapul meu, fără să mă întrebați înainte. Sunt din Vermont și am făcut parte din echipa olimpică de snowboard, dar am decis să merg la West Point. Mama mea, care era un gen de feministă hippy a anilor șaizeci, a zis că sunt nebună. Dar, când am mers la școala medicală din Hopkins, a fost fericită. Am fost trimisă în Japonia, când a avut loc atacul cu gaz sarin din metroul din Tokyo. Am fost și reprezentantă a Departamentului Apărării pentru Centrul de Control al Bolilor din Atlanta. Dacă vă simțiți rău sau sunteți răniți într-unul dintre exercițiile de antrenament, veniți la mine mai întâi. S-ar putea să reușesc să vă pun pe picioare și să mențin echipa întreagă, înainte să ajungeți la doctorii taberei.

După ea, se ridică un afro-american scund, cu cap ascuțit și un tors sculptural, în formă de V.

— Sunt sergent Anthony Jones. Sunt din estul lui Saint Louis, Illinois, și sunt ranger al armatei. Sunt la ei de câțiva ani deja. Îmi place armata pentru că ea a reprezentat modul meu de ieșire din ghetou. Tatăl meu a luptat în Vietnam și s-a întors plin de mândrie că își servise țara. El ne-a spus mereu, mie și fraților mei, că acolo a învățat valoarea muncii grele și a auto-suficienței, și vă spun eu, asta ne-a ajutat să ieșim cu fața curată din niște chestii al naibii de dure. Vreau să dovedesc că nu sunt prea bătrân pentru meseria asta. Am fost implicat în operațiunea Panama împotriva lui Noriega. Așa că s-ar putea să fiu cam vârstnic pentru jocul Forțelor Speciale, dar am vrut să încerc să fac ce e mai bun, ca să nu fie vreodată nevoie să spun: „Aș fi

putut face asta, dacă aş fi încercat”.

Apoi se ridică în picioare un asiatic-american slăbuț.

— Bună. Numele meu e Bruce Lee și vă pot ucide pe toți cu degetul meu mic.

Nimeni nu înțelese nimic din asta, până când el își ridică degetul și îl flutură spre ei.

— Am glumit! Trebuie să râdeți, altfel aveți de-a face cu mine!

Acum obține câteva râsete.

— Bine, nu sunt Bruce Lee. De fapt, sunt Arnold Schwarzenegger. Vorbind serios, sunt Sam Wong și sunt civil. Sunt expert în computere, de la Agenția Națională de Securitate. Sunt prima generație de americani din familia mea, sunt din New York City, am absolvit liceul la cincisprezece ani și am douăzeci și cinci de patente de invenție. Sunt expert în criptologie, spărgător de coduri și specialist în comunicații. Sunt și bionic și pot ucide inamicul cu creierul meu puternic. Și mai pot bate câmpii așa încă cincisprezece minute, fără să rămân fără idei, dar, cum masa va începe cam peste un minut, o să mă opresc aici. Mor de foame, în ciuda porcăriilor cu care ne hrănesc aici!

— Mulțumesc, Sam, zise Travis. Să mergem la cantină, în pas alergător. O să terminăm cu prezentările după antrenamentul de după-amiază. În regulă? Haideți.

Nou formata Echipă Eagle țâșni pe ușa barăcii, procesul de legare și creare a echipei fiind deja început.

28 august, ora 05:30

— *Go! Go! Go!* urla sergentul-major George Buford.

Cincisprezece oameni în uniforme de luptă se aruncară la pământ și începură să se târască prin nămolul ce le ajungea la burtă. Sârma ghimpată era întinsă cam la treizeci și cinci de centimetri de pământ și soldații se împingeau rapid prin nămol, ca niște șerpi în urmărirea unui șoarece.

Ploua cu găleata, stropii de apă lovind nămolul și ridicând nivelul apei din groapă atât de mult, încât oamenii înotau efectiv prin noroi, ținându-și respirația.

Sergentul-major și o duzină de subofițeri cu fețe dure, îmbrăcați în uniforme de luptă și cu berete – toți din Forțele Speciale – mergeau pe cărarea îngustă dintre gropile cu nămol, aruncând înăuntru simulatoare de artilerie, explozive cu flacără și bubuitură puternice. Fiecare grenadă cădea în nămol și exploda cu o bubuitură teribilă, sinistru de aproape de oamenii

care se chinuiau să înainteze. Explosiile îi îndemneau să se grăbească.

Sergentul-major Buford clătină din cap. Groapa de nămol era o cursă cu obstacole dură, cunoscută și sub alte câteva nume, toate imposibil de scris. În fața intrării în groapă era o pancartă: „Voi, cei ce intrați aici, abandonați orice speranță”. Era un traseu dărâmat, de un kilometru și jumătate lungime, conținând toate obstacolele care testau tăria fizică și hotărârea mentală. Astăzi, pentru prima dată, sergentul-major Buford se întreba dacă aveau să testeze și munca în echipă.

— Nu-mi pasă ce grad ai sau cine e mă-ta! urlă Buford.

Vocea lui era aceea a autorității. Nu era nici o îndoială cine era șef pe peticul acela de pământ nămolos.

— Echipe foarte mici, angajate în operațiuni cu risc extrem... Nu ne putem permite legături slabe. *Go! Go! Go!*

Primii cincisprezece soldați se târâră prin mâl și scăpară în sfârșit de sârma ghimpată. Fiecare dintre ei acționa independent, împleticindu-se înainte, continuând, în ciuda oboselii și încordării mentale și emoționale. Apoi se ridicară și alergară spre următorul obstacol.

După târâtul pe sub sârmă, urma o scară lungă de lemn, de zece metri înălțime. Soldații începură să urce spre ea. Unul dintre ei se prinse de bușteanul plin de noroi, nereușind să treacă de a doua bară. Întinse mâna spre a treia și căzu în mâl. Un subofițer cu beretă verde alergă la omul întins în nămol, îl izbi cu piciorul și îi ordonă să ocolească obstacolul în fugă și să o ia de la capăt. Dacă mai cădea o dată, trebuia să se prezinte la Washout Hall.

Washout Hall era o clădire mare, din prefabricate, care avea rol atât de birouri, cât și de hotel, cei care voiau să se retragă din TALON Force se îndreptau spre Washout Hall, și gata. Acolo li se ofereau un duș, o masă bună, un examen medical și un instructaj de securitate. Tot procesul dura vreo două ore. Când se termina, erau trimiși cu un autobuz militar pe aeroportul civil din Billings, Montana.

Un tunet bubui în văzduh și cerurile se deschiseră, eliberând o ploaie și mai deasă. Un al doilea grup de șaisprezece oameni sosi la punctul de pornire al gropii cu nămol și atrase atenția sergentului-major Buford. Cei șaisprezece alergau în formație, cu armele pe brațe, evident obosiți, dar împinși înainte de o hotărâre de fier. Erau paisprezece bărbați și două femei.

— Sunteți prea lenți. Un chinez blestemat o să vă mănânce la micul dejun, pe câmpul de luptă!

— Credeam că relațiile noastre cu chinezii s-au îmbunătățit, domnule sergent, strigă un american asiatic slab, cu față palidă.

— Nu iar, gemu o voce din capătul celălalt al grupului.

Toți cei șaisprezece alergau pe loc în fața sârmei ghimpate, stropind prin băltoacele de noroi. Fulgerul țâșni când sergentul-major Buford se apropie de tânăr. Corpul masiv și plin de mușchi al sergentului-major se opri în fața lui Sam Wong.

— Wong! urlă Buford. Mereu cu gura mare. Când o să te înveți minte?

Wong alerga pe loc, neștiind ce să zică.

— Toată lumea, culcat! Cincizeci de flotări! ordonă Buford.

Cei șaisprezece se aruncară imediat la pământ, cu armele pe mâini și palmele în pământul lipicios.

— Una... două... Trei... Wong, ai priceput mesajul? Șase... șapte... opt... *O să înveți vreodată, Wong?* Unsprezece... doisprezece... treisprezece... Pot face asta toată ziua, Wong.

— *Sir*, credeam că o să ne batem cu teroriștii, nu cu chinezii! strigă Wong, gâfâind după aer și înghițind nămol.

— Să nu-mi spui mie *sir*, amice! ceru Buford. Douăzeci și unu... douăzeci și doi... douăzeci și trei... Și ai dreptate, dar crezi că nu există și teroriști chinezi în lume?... Douăzeci și opt... douăzeci și nouă... De altfel, strigă sergentul, lăsându-se pe vine lângă Sam Wong, dacă asta te deranjează, dacă nu poți trage într-un amic chinezoi, *atunci poate ar trebuie să renunți*

Sam Wong negă din cap și continuă să facă flotări. Era clar că-l lăsau puterile, căci fiecare flotare era mai chinută și mai lentă decât cea dinainte.

— Ai jurat să lupți cu toți inamicii, străini sau locali. Nu uita asta. Patruzeci și opt... Patruzeci și nouă... cincizeci, termină Buford.

Apoi se uită la cei șaisprezece soldați epuizați, plini de nămol, care stăteau cu burțile în noroi, încercând să-și recapete respirația.

— Hei! De ce ați rămas acolo? Culcat și porniți pe sub sârma aia!...

Cei șaisprezece se scufundară în nămol. Fiecare avea o cască standard din kevlar și o carabină M-16. Începură să se târască prin noroi, pe burtă, înaintând cu ajutorul coatelor și genunchilor.

Buford se lăsă pe vine lângă un soldat a cărui cască se prinsese în sârma ghimpată. Văzu că era o femeie. Urlă și mai tare ca înainte:

— Împinge, soldat! Dacă rămâi pe loc, vei muri. În TALON

Force nu rămâne nimeni în urmă. Toată lumea luptă!

Buford știa că acela era momentul adevărului. Cu cât erau mai realiste, mai obositoare, stresante și neconvenționale metodele, cu atât aveau să fie soldații lui mai pregătiți să ia decizii și să-și asume riscuri care să le aducă succesul în luptă. Toate metodele de antrenament ale lui Buford aveau ca scop stresul, epuizarea și, atunci când era comisă o greșală, consecințele erau clare.

— Olsen, am un prieten care e unul dintre cei mai ai dracului boxeri thailandezi pe care i-ai văzut vreodată. Luptă cu lovituri puternice și nimicitoare de picior, pumni, genunchi și coate. Tehnica lui e cea mai bună. Se descurcă bine, are un cap ca o stâncă și poate trece cu tibia printr-o grămadă de cărămizi de doi pe patru. Totuși, în lupta directă cu el, am observat o anumită lipsă de agresiune, atunci când era vorba de o întrecere a voințelor. Înainte să intre în prima lui luptă, mă întrebam dacă va putea să o facă. S-a dovedit că nu putea. Nu reușea niciodată să treacă un test adevărat. Toate talentele și antrenamentul lui nu erau bune la *nimic*, din cauza acelei lipse de *voință* în fața unei presiuni extreme.

Olsen se zbătea în nămol, respirând greu.

— *M-ai înțeles?* mugi sergentul-major. Dacă vrei să abandonezi, spune, și gata. E ușor. Spune doar: „Nu mai rezist”.

Jenny Olsen negă din cap.

— Haide, poți s-o faci, insistă Buford. Spune: „Renunț”. E simplu. În zece minute o să fii la dușuri și deseară iei autobuzul spre casă.

Jenny Olsen abia mai putea respira. Noroiul îi acoperea fața, în timp ce se chinuia să se ridice ca să inspire. Nu găsea nici un punct de sprijin în nămol. În fine, piciorul ei prinse ceva tare, și se împinse în față, rupând camuflajul căștii, dar reușind să scape din sârmă. Își înalță capul să inspire rapid și mai înaintă puțin, exact în clipa în care un simulator de artilerie explodează în dreapta ei.

Se lipi de pământ, cu fața complet acoperită de nămolul de treizeci de centimetri adâncime, și se împinse înainte.

— *Dumnezeu știe ce caută femeile în unitatea asta!* strigă dezgustat Buford.

O urmă pe Olsen, care înainta pe sub sârmă, ținând pasul cu ea și insultând-o:

— Hei, cucoană, asta e treabă de bărbați. Ce naiba cauți tu aici? N-ar fi mai bine să fii acasă acum, fardată și aranjată, pregătindu-te pentru o noapte în oraș?

Olsen îndurase pregătirea fizică dură de zi cu zi, se străduise să învețe să mânuiască o mare varietate de pistoale și carabine, pe poligoanele de tir, fusese rănită și provocată în gropile de luptă corp la corp și trecuse prin antrenamentul periculos cu explozive și mine antipersonal. Era acum în a treia lună de pregătire. Se oferise voluntar, ca toți ceilalți de acolo, și nu avea de gând să abandoneze acum. Trecu de sârmă și se ridică în picioare, epuizată, dar la fel de hotărâtă.

— Nu, domnule sergent-major!

— *Atunci, mișcă-ți dosul pe scara aia, la naiba, și nu mă mai face să pierd timpul pe ploaia asta blestemată!*

Olsen porni mai departe, împleticindu-se. Noroiul îi acoperea uniforma de luptă ca un strat nou, gros și greu, de piele. Avea nămol și în haine, clipocea în cizme când alerga și îi picura din părul blond, scurt. Ajunse la scară și își agăță carabina pe spate.

Restul grupului, cu excepția unui singur om, Sam Wong, se cățara deja pe stâlpii de lemn uzi, acoperiți de noroi, care reprezentau barele orizontale ale scării uriașe, de zece metri înălțime. Fiecare bară orizontală era plasată la aproximativ un metru depărtare de cealaltă. Ei trebuiau să se cațere pe fiecare stâlp, să ajungă în vârf și să coboare pe partea cealaltă, fără să cadă. Până acum, „scara iadului” făcuse trei victime, în ultimele cinci zile. Supraviețuiseră toți trei, dar fuseseră eliminați din program, din cauza rănilor, și fuseseră trimiși înapoi la unitățile lor.

Jenny își agăță arma pe spate, se întinse spre prima bară și se trase în sus.

— *Tu! Bagă-ți fundul în viteză!* mugi vocea sergentului-major Buford.

Jenny se uită în jos și văzu fața încordată și epuizată a lui Sam Wong. Sam părea gata să se prăbușească. Jenny întinse mâna stângă în jos, ca să-l ajute.

— Ce naiba crezi că faci? urlă Buford, apropiindu-se repede de baza scării.

Jenny îi aruncă o privire plină de dispreț și furie. Trase cu toată puterea, într-un efort titanice, dar nu reuși să-l miște pe Sam Wong. Brusc, de deasupra ei, apăru o altă siluetă. Un soldat plin de noroi trecu în stânga ei și, împreună cu Jenny, îl traseră pe Sam Wong sus.

— Asta e Echipa Eagle, îi strigă sergentului-major Buford soldatul înalt, plin de noroi, de lângă Olsen.

Era maiorul Travis Barrett.

— Noi nu lăsăm pe nimeni în urmă.

Ploaia continua să cadă. Sergentul-major Buford aprobă din cap. Sam Wong și Travis Barrett trecură la bara următoare. Jenny îi aruncă o privire rapidă sergentului, înainte să urce și ea. Nu era sigură, dar pentru o clipă avusese impresia că pe fața sergentului-major trecuse chestia cea mai apropiată de un zâmbet pe care o văzuse în cele șase săptămâni de antrenament.

2 septembrie, ora 18:30, undeva în Munții Big Snowy din Montana

O ploaie deasă întâmpină apusul de soare. Sam Wong, mirându-se că se oferise voluntar pentru o viață atât de aventuroasă, se uită la ceasul Casio „G-Shock”. Apăsă butonul ca să-i lumineze fața. Era 18:30. Mărșăluiau de la 08:00. Sam știa că trebuiau să ajungă la punctul de adunare până la 22:30, și mai știa și că Barrett, șeful echipei lui, nu avea de gând să rateze întâlnirea. Asta însemna că mai aveau numai patru ore de mărșăluit prin ploaie.

Sam se odihnea într-o băltoacă de apă, lângă cel mai bun prieten al lui, Jack Dubois. Stăteau spate în spate, sprijinindu-se unul de celălalt. Erau amândoi epuizați, din cauza marșului lung și a rucsacelor grele, a căștii și carabinei pe care trebuiau să le care.

Nu exista nici un loc uscat în care să se așeze, căci ploua torențial, dar asta nu prea conta. Obosit și ud până la piele, Sam se întreba în ce se băgase. Cei doisprezece membri ai echipei lui – mai pierduseră patru în ultimele două săptămâni – erau răspândiți de o parte și de cealaltă a unui drum îngust din Montana. Câțiva stăteau de vorbă, dar majoritatea se odihnea, prea obosiți ca să-și mai consume din energie în conversații. Așteptau ordinul de plecare.

Jack Dubois și Sam Wong făceau o pereche ciudată. Jack era unul dintre cei doi infanteriști marini din grup. De obicei, era foarte tăcut și serios. Avea un metru și nouăzeci și cinci înălțime și era un pachet de mușchi, care-i făcea pe majoritatea celor din Echipa Eagle să pară niște pitici. Când stătea lângă Sam Wong, păreau produse de la capetele diferite ale lanțului evoluționist.

— Ce ai făcut în Infanteria Marină, Jack?

— Am condus o companie în Marine Force Recon, răspunse Jack Dubois.

— Ce este Force Recon?

— Sam, câteodată ești atât de civil, că-mi vine să te iau la palme, replică Jack Dubois. Dar sunt prea obosit pentru asta. Force Recon este cea mai dură parte a Infanteriei Marine care există. Ei se ocupă de recunoașterile dinainte de atac, pentru sprijinirea trupelor de debarcare. Asta înseamnă că ești întotdeauna pe cont propriu, în spatele liniilor inamice, obligat să te descurci cu ceea ce ai la tine. Mai înseamnă și că am alergat zdravăn prin nisip, am sărit din avioane și elicoptere și am făcut multe dintre lucrurile pe care le facem la antrenamentul de aici.

— Asta înseamnă că pentru tine e ușor, se plânse Sam.

— *Mai ușor*, răspunse Jack. Dar numai pentru că eu înțeleg de ce facem toate astea.

— Și de ce le facem? Ca să învățăm să fim cămile de povară?

— Nu, la naiba, răspunse Jack. Ca să separe bărbații și femeile adevărate de băieței și fetițe. Ca să vadă cine abandonează.

— Tu ce faci ca să te distrezi, Jack? Adică, atunci când nu tai inamicii în două și nu-i ucizi pe băieții răi de pe vreo plajă îndepărtată?

— Îmi place să citesc, spuse Jack Dubois. Nu beau prea mult și nu fumez, dar îi studiez pe marii strategii militari, ca Sun Tzu, Napoleon, Carl Von Clausewitz, George Patton și Robert Leonhard.

— Pare o distracție grozavă. Glumești, nu?

— Nu. Vorbesc serios. Uneori îmi place să mă duc la filme sau închiriez o casetă video.

— Care e filmul tău favorit? întrebă Sam.

— *Cei șapte samurai*.

— Glumești! E și filmul meu favorit! spuse Sam.

Jack întoarse capul și îl privi.

— Și care e al doilea film favorit?

— *Armata întunericului*, răspunse Sam cu mândrie.

— N-am auzit de el.

— Oh, omule, ce-ai pierdut! E cel mai grozav film de groază. Cu o armată de schelete și o carte cu incantații magice... E un clasic al genului!

— Tot n-am auzit de el, spuse Jack.

După câteva momente de tăcere, Sam întrebă:

— Crezi că vom reuși?

— Ești sigur că vrei să reușești? întrebă Jack.

— Sigur. Bineînțeles. Nu am ajuns atât de departe, ca acum să nu intru în echipă.

Urmă o nouă tăcere scurtă.

— Jack, cine crezi că va reuși?

— Noi doi, în mod sigur, zise Jack. Te asigur de asta. Eu nu-mi las niciodată prietenii de izbeliște.

— Mulțumesc. Dar ceilalți?

— Maiorul Barrett e cel mai dur. El va reuși. E unul dintre cei mai buni șefi de echipă pe care i-am cunoscut. Ne modelează într-o unitate de luptă. Și mai sunt și locotenent-comandorul Powczuk și căpitanul Blake. Sunt amândoi niște tipi solizi.

— Dar Hernandez sau Griffith? Sau Murray, Harris, Davidov. Dar femeile?

Jack nu răspunse.

Se auzi un nou tunet. Montana era răvășită de o furtună puternică, neobișnuită pentru acel moment al anului. Ploaia curgea din nori ca apa dintr-un furtun de pompieri. Wong nu mai văzuse niciodată o astfel de ploaie acasă, în Flushing, New York – dar nici nu fusese vreodată în vacanță în Munții Big Snowy. Cine fusese?

— OK, pauza s-a terminat. Să mergem, le strigă Travis Barrett celor nouă bărbați și două femei ce stăteau pe jos. Verificați dacă aveți tot echipamentul. Cu cât pornim mai rapid, cu atât ajungem mai repede.

Un geamăt colectiv se auzi dinspre Echipa Eagle, în timp ce se ridicau cu greu în picioare. Wong încercă să se ridice, dar rucsacul din spate era prea greu. Se rostogoli pe o parte și se împinse în genunchi. Rucsacul greu îl mușca de umăr și îl ținea la pământ. Jack Dubois întinse o mână și îl ajută să se ridice. Soldații oboșiți își puseră ranițele în spate și își verificară carabinele M-16 și restul echipamentului.

— Hei, omule, ajută-mă, imploră Johnny Hernandez.

Sam Wong, acum în picioare, întinse mâna spre Hernandez și îl trase sus. Mișcarea aproape că îl făcu să cadă, dar se echilibra în ultima clipă cu piciorul stâng.

— Să mergem, se auzi vocea autoritară a lui Travis Barrett Haideți, Echipa Eagle. La un interval de cinci metri. Începură să mășăluiască, la ordin. Wong, slab și de un metru și șaiszeci și cinci înălțime, cântărea numai șaiszeci și cinci de kilograme. Pe ploaia aceea, cu rucsacul în spate, cu carabina M-16 și echipamentul de luptă, avea senzația că avea cel puțin o sută de kilograme. Își simțea picioarele, încă neobișnuite cu marșurile lungi, ca de plumb.

— Dar mergem ceva, nu glumă, strigă cinic vocea lui Hunter

Blake, în întuneric. La naiba, știam eu de ce am intrat în Forțele Aeriene.

— Sunt alături de tine, Blake, spuse Jenny Olsen.

— Oricând, iubito, replică Hunter Blake.

Sam își deplasă încet greutatea din spate și intră la locul lui în coloană. În jurul lui, ceilalți făceau același lucru. Pilotul de elicopter, Johnny Hernandez, se așeză brusc pe pământ. Rucsacul îl trăgea în jos, așa încât semăna cu o broască țestoasă întinsă pe carapace.

— *No mas*¹, gemu el.

Pregătirea TALON mai făcuse o victimă.

Picăturile de ploaie ridicau stropi de pe drumul noroios. Potopul era atât de constant, încât drumul eră acoperit de câțiva centimetri de apă curgătoare.

Sam mergea pe partea dreaptă a drumului și fiecare pas pe care îl făcea îl durea. Simțea cum pe tălpi îi creșteau bășici. Ploaia curgea, udându-i uniforma și umplându-i cizmele cu apă. Clipoceau la fiecare pas.

Își strânse cureaua rucsacului. Echipa Eagle era un grup select, care devenea din ce în ce mai mic. În *seara asta, Echipa Puilor Murați ar fi un nume mai potrivit decât Echipa Eagle* (Șoim), chicoti Wong în sinea lui.

— De ce plouă tot timpul? murmură tare cineva.

Tunetul răsună din nou, urmat de fulgere strălucitoare ce loveau copacii de pe munte, de o parte și de alta a drumului îngust pe care mășăluia compania.

— Gata, terminați, replică maiorul Travis Barrett. Dacă nu ajungem la punctul de adunare la timp, vom fi eliminați cu toții. Păstrați-vă energia pentru marș.

Fulgerile despicau cerul, urmate de un șir de tunete impresionant. Artificiile celeste subliniau ordinele lui Barrett. Era cald încă, dar, pe ploaia aceea, toată lumea era udă până la oase.

— Hei, șefule! Dacă sunt lovit de vreun fulger? întrebă Hunter Blake.

— Atunci o să-ți folosim capul ca bec, ca să luminăm drumul, Blake, ripostă sec Travis. Lasă fulgerule și continuă să mergi, mai avem numai câțiva kilometri.

Soldații obosiți, uzi și îngreunați de ranițele care erau și mai grele din cauza ploii, înaintau în noaptea întunecată. Ploua cu

¹ *No mas* = Gata, ajunge (n. tr.).

găleata, iar fulgerul lumina cerul întunecat în zig-zag-uri nebune, încercând să lovească ceva. Tunetele care răsunau pe dealuri imitau exploziile de artilerie.

Bășicile lui Wong ajunseseră de mărimea unor monede. Ploaia făcea marșul și mai dificil. Pe măsură ce Echipa Eagle înainta, Sam era din ce în ce mai hotărât să ajungă la capăt. Acum, când avea un bun prieten în Jack Dubois, își jură că nu avea să-l dezamăgească niciodată.

22 septembrie, ora 09:00, Tabăra militară secretă de antrenament din Munții Big Snowy, Montana

— Pe loc repaus, ordonă sergentul-major Buford.

Le aruncă o privire fermă bărbaților și femeilor aliniați în fața lui. Le văzu încrederea din ochi, le văzu forța fizică și le cunoștea curajul din inimi. Era mândru de ceea ce făcuse și începu să se plimbe prin fața rândurilor, în timp ce vorbea.

Patruzeci și nouă de soldați din TALON Force erau strânși într-o clădire mare, ca un hangar. Niște grămezi de uniforme speciale, semănând cumva cu niște costume spațiale negre, erau împărțite în grupuri marcate pentru fiecare echipă. Carabine și pistoale speciale erau băgate în tocurele lor, în dulăpioare pentru arme, care fuseseră deschise ca să poată vedea toți conținutul. O mică armată de tehnicieni în haine civile și halate de laborator se învârtteau protectori în jurul grămezii de echipamente de înaltă performanță.

— Felicitări. Ați reușit. Ați suportat cele mai dure antrenamente care mi-au trecut prin cap. În condițiile în care trimiteți certificarea voastră în treizeci de zile, sunteți cu toții acceptați în TALON Force. Asta înseamnă că ați ajuns la punctul în care sunteți pregătiți pentru noul echipament. Dar nu uitați, indiferent dacă veți avea la voi cele mai performante arme din lume sau numai o furculiță, ceea ce contează este voința voastră de a învinge. Luptătorul este cel care contează, omul din spatele armei, nu doar arma pe care o are.

Travis Barrett stătea în dreapta celor șase soldați ai lui, două femei și patru bărbați. În calitate de comandant al Echipei Eagle, îi urmărise pe toți trecând peste toate încercările. Echipa Eagle avusese la început douăzeci și unu de candidați. Numai șapte ajunseseră la linia de finiș. Echipa se formase, în sfârșit, își spusese el.

— Am început cu trei sute de voluntari și acum avem patruzeci

și nouă, anunță sergentul-major Buford. Nu mă aștept să mai pierd vreunul dintre voi.

Soldații era atenți, fiecare dintre ei fiind un adevărat model de disciplină militară rece și dură.

— Totuși, vă mai întreb o dată. Vrea cineva să renunțe?

Nimeni nu se clinti. Nu se auzi nici o voce. Toți sacrificaseră prea multe ca să ajungă până acolo.

— Bun. Dați-mi voie să vi-l prezint pe omul care vă va prezenta noul echipament. Domnul Rossner este șeful echipei de tehnicieni a TALON Force. El vă va explica funcționarea echipamentului.

Jerry Rossner, arătând ca o oaie înconjurată de lupi, se adresă celor patruzeci și nouă de soldați ai celei mai noi forțe de acțiune directă antiteroristă a Americii.

— Așa cum mulți dintre voi știți, TALON Force este un acronim. Vine de la *Technologically Augmented Low Observable Networked² Force*.

Soldații rămaseră tăcuți, privind. Așteptaseră mult timp ca să-și primească noul echipament. Sam studiase timp de trei luni manualele care descriau detaliat echipamentul. Acum era vremea să afle ce putea face acesta cu adevărat.

— Ansamblul de luptă al TALON Force este inima conceptului tehnologic al TALON Force, continuă Rossner, ca un profesor care se adresa elevilor, la un laborator științific. Ansamblul de luptă este un „costum inteligent”, care asigură o armură de protecție pentru tot corpul, ajutor medical imediat și automat în caz de rănire, capacitate de încălzire sau răcire a corpului, comunicații – vocale, digitale și holografice – senzori termici, de distanță, laser, și optici de mare putere și „camuflaj inteligent” tip stealth, sau puțin observabil.

Rossner făcu semn cu capul spre tehnicienii din spatele lui.

— Acum, vreau să mergeți în zona echipei voastre și noi vă vom echipa.

— La echipamente, fuga-marș! ordonă sergentul-major Buford.

Soldații se repeziră în zonele corespunzătoare echipelor lor.

Fură primiți de o duzină de tehnicieni în halate albe, care întinseră fiecărui membru un costum care se potrivea caracteristicilor exacte ale fiecărui individ.

— Chestiile astea par „fierbinți”, spuse Sam Wong. Cred că m-am îndrăgostit.

² Forță îmbunătățită, puțin observabilă, legată în rețea (n. tr.).

— Nu-ți face probleme, zise un tehnician, interpretând greșit declarația lui Sam. Odată ce este pornit, fiecare costum este controlat climatic pentru o temperatură a mediului de până la 46 de grade Celsius și frig până la minus 30 de grade.

— Vrei să spui că are aer condiționat? întrebă Jack Dubois.

— Nu chiar aer condiționat, răspunse un alt tehnician. Control al temperaturii microfibre.

— Costumul este încărcat înaintea misiunii și are o capacitate normală de șaptezeci și două de ore de funcționare, fără reîncărcare, continuă primul tehnician. Dacă v-ați citit manualele, știți că acest costum de camuflaj puțin observabil poate merge numai șase ore continuu în mod invizibil, înaintea descărcării acumulatorului ansamblului de luptă. Ansamblul este legat prin transmisiuni de unde de apropiere, la senzorii biocip și transmițătoarele implantate sub pielea fiecărui soldat TALON Force. Ansamblul monitorizează funcțiile corporale, reglează temperatura corpului și cântărește numai opt kilograme și un sfert. Purtând acest ansamblu, un soldat antrenat devine un luptător cu o cunoaștere extraordinară a situației de luptă, letalitate și capacitate de supraviețuire.

Sam Wong fii primul care își puse costumul. În mână luase o carabină nouă, ultra-performantă, XM-29. Se întoarse spre tehnician și întrebă:

— Cum îl pornesc? În manual scrie că îl pot activa cu o comandă vocală.

— Fiecare costum este proiectat special să răspundă la vibrațiile exacte din vocea fiecărui individ, după ce vă activez sistemul, răspunse tehnicianul.

Lăsă în jos viziera căștii lui Sam, apoi băgă o cheie în sursa de putere de la curea lui Sam și activă costumul.

— *Stealth*, ordonă Sam.

Imediat, costumul lui strălucitor pâlpâi și căpătă culori și umbre care se potriveau fundalului din apropiere.

Jack Dubois clătină din cap, uitându-se la silueta fantomatică a lui Sam Wong.

— Niciodată nu ai arătat așa bine, Sammy. Nu pot să văd decât o pereche de ochelari plutind în aer! Și ai uitat de carabină.

Toată lumea se uită la Sam și izbucni în râs. Carabina lui plutea parcă în aer.

— *Stealth off*, ordonă Sam, ridicându-și viziera. Foarte amuzant. Cum fac să nu se mai întâmple asta?

— Toate armele voastre au o teacă invizibilă, zise tehnicianul. E suficient să prindeți cordonul de alimentare la sursa de la curea și chiar și armele vor deveni invizibile. În legătură cu ochelarii, glumeam. Viziera îți acoperă și fața, și ochelarii, așa că nu-ți face probleme.

Căpitanul Sarah Greene, expertul în biomedicină al echipei, își puse și ea casca.

— Fiecare membru al echipei poate citi rapoartele biomedicale ale celorlalți?

— Da. Fiecare membru al echipei este legat prin transmisiuni radio RF și HF la propria voastră rețea Internet, spuse tehnicianul, întorcându-se spre frumoasa femeie cu păr negru din stânga lui. Casca senzor de luptă (BSH) acționează ca protecție balistică, centru de comunicații și stație a rețelei de calculatoare. Comunicațiile cu Cartierul General Strategic Reunit și între membri sunt dirijate prin impulsuri de proximitate la biocipurile de comunicații implantate sub piele, lângă urechea dreaptă a fiecărui soldat din TALON Force. Comunicațiile sunt dirijate spre cer – se numesc comunicații verticale – spre o constelație de treizeci și șase de sateliți. Comunicațiile verticale permit comunicații nelimitate, stabilirea poziției și transfer de date digitale, indiferent de teren sau de restricțiile de vizibilitate. Această capacitate asigură comunicații și transfer de date continue, practic imposibil de bruiat, de oriunde de pe planetă.

— Dar casca asta poate opri un glonț? întrebă Stan Powczuk.

— Casca este făcută din microfibre ușoare, dar extrem de dure, răspunse tehnicianul, aprobând din cap. Da, va opri sau devia orice, până la calibrul de 7,62 mm.

— Nu e rău, spuse Jack Dubois.

— Ai auzit asta, Sam? interveni Jenny Olsen. Ar fi bine să nu uiți că trebuie să mergi cu capul înainte.

— Prin asta stabilesc legătura? întrebă Sam Wong, trecând cu vederea împunsătura verbală a lui Olsen.

Cu casca pe cap, arată spre o piesă atașată căștii, care cobora în fața ochiului lui stâng.

— Da. Dispozitivul senzor de luptă (BSD) coboară din BSH peste ochiul stâng, ca un monoclu. Dispozitivul generează un traseu laser care duce imaginile în ochiul soldatului, folosindu-i retina ca să producă iluzia unor imagini holografice, spuse tehnicianul. Această capacitate holografică poate fi folosită pentru afișarea raportului situației, a unor hărți și pentru telemetria câmpului de luptă din locuri îndepărtate. Legat prin

sistemul de comunicații al BSH la satelit, soldatul din TALON Force este interconectat și în același timp legat la Internet. Prin acest BSD, fiecare soldat poate să vadă, în imagini holografice tridimensionale, tot ceea ce văd ceilalți soldați, vehiculele aeriene automate (UAV) sau senzorii și sateliții.

Travis Hunter butona la armura lui de piept.

— BSD-ul mai funcționează și ca detector laser de distanță, pentru determinarea distanței până la țintă, spuse el. BSD-ul poate detecta laser țintele și are o capacitate de vizualizare termică ce ne va permite să vedem pe întuneric, prin fum și ceață.

— Da, domnule, așa este, zise tehnicianul. Acest implant microbiocip emițător/receptor este un transmițător vocal și vă va permite să folosiți sistemul de comunicații al BSH ca să vorbiți cu Cartierul General Strategic Reunit și cu membri ai echipei dumneavoastră, fără să fie nevoie de un microfon exterior. Transmițătorul microbiocip poate transmite și recepționa și singur, folosind transmisiuni directe, pe o distanță de o sută de metri, atunci când BSH-ul este oprit, stricat sau lipsește. Acest sistem de comunicații se numește com-net.

— Mai trebuie să știm și altceva? Întrebă Jenny Olsen, jucându-se cu un dispozitiv rectangular mic de pe antebrățul ei stâng.

— Da. Vă rog să fiți atenți cu acel dispozitiv! Este un generator de câmp RF brățară. Este o armă neletală care folosește un fascicul scurt și intens de energie înaltă direcționată, în radio-frecvență (HERF), utilizat pentru defectarea dispozitivelor electronice. Generatorul de câmp RF brățară este conectat direct la ansamblul de luptă și este activat prin comandă vocală, prin emițătorul microcip. Distanța de acțiune a acestui generator de mână este de aproximativ două sute de metri, în funcție de obstacolele din cale, și trebuie ținut prin îndreptarea brațului stâng spre țintă.

— Cât de eficientă este arma asta? Întrebă Hunter Blake. Poate opri un avion?

— Dacă sunteți suficient de aproape, răspunse tehnicianul. Undele de frecvență radio emise de acest generator nu vor penetra un perete de metal gros, ca al unui tanc, al unui transportor blindat de personal sau al majorității navelor de luptă, dar poate prăji sistemul de aprindere al unui automobil neblindat sau al unei motociclete, sau poate scurtcircuita majoritatea dispozitivelor electronice, inclusiv computere. Generatorul RF brățară este ideal pentru oprirea vehiculelor de

sol, dezarmarea armelor dirijate prin computer și oprirea computerelor, stațiilor radio, radarelor și dispozitivelor electronice neprotejate. O rază prost țintită poate opri și funcționarea BSH-ului a unui soldat din TALON Force, sau capacitatea de camuflaj puțin observabil, timp de un minut sau două, în funcție de nivelul de încărcătură rămas. Protecțiile la impuls electromagnetic din ansamblul TALON Force protejează soldații de orice defecțiune electronică majoră.

— Și când putem să încercăm tot rahatul ăsta de supereroi? întrebă Stan Powczuk.

Tehnicianul îl privi pe Powczuk cu un dispreț total.

— Mă bucur să vă văd atât de nerăbdător, comandor Powczuk.

Auzind conversația, sergentul-major Buford se apropie de grup.

— Maior Barrett, peste o oră Echipa Eagle va porni în prima misiune de antrenament cu echipament complet. Prezentați-vă la generalul Krauss, în camera de instructaj, peste douăzeci de minute, pentru instructajul misiunii.

— Înțeles, domnule sergent-major, răspunse Travis Barrett.

*

Generalul Krauss stătea pe podium, în camera de instructaj, iar cei patruzeci și nouă de soldați TALON stăteau pe șapte șiruri de scaune de aluminiu pliante. Sergentul-major Buford stătea în spatele grupului.

— Ați încheiat pregătirea de bază și acum vă veți testa noile jucării cu un exercițiu simplu de antrenament. Gata cu marșurile forțate, cu cursele cu obstacole sau de testare a minții. Trecem la o nouă fază de antrenament și vom dezvolta tactici cu acest echipament nou. Va fi un proces de învățământ pentru voi, dar și pentru noi. Inginerii și proiectanții noștri au încercat să găsească toate modurile posibile de utilizare a armelor și sistemelor defensive îmbunătățite tehnologic, dar știm cu toții că nu există nimic mai bun decât un test de luptă, ca să vedem cum rezistă cu adevărat. Și mai știm că unii dintre voi vor veni cu unele chestii la care noi nici nu ne-am gândit măcar, dar trebuie să cunoaștem limitele și avantajele echipamentului, ea și limitele voastre în folosirea lor, așa încât să nu vă ordonăm să faceți imposibilul.

Se opri o clipă și continuă:

— Astăzi vom încerca un joc de genul celor din copilărie, numit capturarea steagului. Numai că vom face o mică modificare a regulilor. Pentru ca antrenamentul să fie mai aproape de ceea ce

veți avea de înfruntat în luptă, vom pune Echipa Eagle să înfrunte celelalte șase echipe. Șase la unu – sună destul de rău. Dar, ca să egalăm puțin șansele, celelalte șase echipe nu vor putea folosi caracteristicile de invizibilitate ale costumelor lor. Totuși, și ele pot folosi tot restul echipamentului, inclusiv UAV, armele HERF și trei mașini blindate Wildcat.

Generalul Krauss se întoarse spre o hartă mare a zonei de antrenament, fixată pe peretele din spatele lui. Arătă spre ea cu mâna lui artificială.

— Echipa Eagle va fi parașutată în Zona de antrenament Whiskey, cu camuflajul *stealth* activat. Misiunea ei este să se deplaseze spre obiectiv pe jos și să captureze unul dintre buncărele de comandă, prin infiltrare și invizibilitate. Li se va spune exact care buncăr, în planul de luptă. Misiunea celorlalte șase echipe este să împiedice Echipa Eagle să-și atingă obiectivul. Asta este. Fie Echipa Eagle va reuși, fie nu. După exercițiu, vom face o analiză ca să învățăm ce a mers bine și ce nu, și apoi vom încerca din nou, într-o zonă diferită, cu o echipă diferită. Întrebări? Bine. Treceți în zonele voastre de pornire.

În timp ce soldații din TALON Force ieșeau din camera de instructaj, generalul Krauss se apropie de sergentul-major Buford.

— O clipă, George.

— Domnule, răspunse Buford.

— Vreau să te anunț că Echipei Eagle i s-a pregătit o mică surpriză. Nu am vrut să-ți spun dinainte – pentru că știu că tu îi consideri cea mai bună echipă de până acum – nu pentru că nu așa avea încredere că poți păstra un secret, dar așa e mai bine. Am programat niște căderi de energie la câteva dintre costumele de luptă ale Echipei Eagle. Vreau să adaug stresul luptei, pentru testarea reacțiilor echipei. Vreau să văd cât de bine învață să se adapteze, să improvizeze și să depășească inamicul.

Buford zâmbi.

— E în regulă. Cred că astăzi vă vor arăta de ce sunt în stare cu adevărat.

*

Travis recapitulă planul de luptă. Tacticile tipice dezvoltate de TALON Force în ultimele câteva luni erau numite Tactici Stup. Operând în unități mici și dispersate, echipele TALON Force erau atât de bine interconectate, încât se puteau coordona rapid, reuni și apoi dispersa. Inițial, soldații TALON Force aveau să se împrăștie în zona de luptă și să ocupe pozițiile cheie. Apoi, ei

aveau să aducă foc precis aerian, de artilerie și cu rachete asupra țintelor pe care le identificau în zonele lor. La momentul și locul ales, echipele se reuniau, pentru a se angaja în luptă directă. Cunoașterea poziției exacte a fiecărui soldat și primirea rapoartelor în timp real, la secundă, despre locațiile inamicilor toate aceste informații fiind oferite grafic, pe hărți de luptă virtuale tridimensionale pe ecranele lor BSD – făceau ca echipa TALON Force să fie de cincizeci de ori mai eficientă decât echipele obișnuite, neconectate.

Travis plănuise pentru Echipa Eagle executarea unui salt HALO³. Salturile de la altitudine mare, cu deschidere mică, erau periculoase, dar erau necesare, pentru evitarea detectării. După parașutare, Echipa Eagle avea să mărșăluiească treizeci de kilometri – suficient de mult ca să evite detectarea imediată de către echipele inamice – și apoi să se infiltreze în liniile inamice, pentru capturarea buncărului căruia Sam îi dăduse numele de cod *Archie*. În același timp, celelalte șase echipe ale lui TALON Force – fiecare cu o forță de șapte soldați dintre cei mai buni membri ai operațiunilor speciale din lume – aveau să facă tot posibilul să oprească Echipa Eagle. Apărătorii erau numiți Forța Roșie. Deși apărătorii Forței Roșii nu știau ce buncăr trebuiau să penetreze cei din Echipa Eagle, fiind numai cinci buncăre în zona de operațiuni, nu era greu pentru ei să le apere pe toate cinci și să le rămână suficient personal ca să execute patrule mobile, în vehiculele lor blindate Wildcat.

Pentru a se crește nota de realism a exercițiului, fiecare echipă primise carabine cu laser paralizante. Laserele nu ucideau pe nimeni, dar, când era lovit un soldat din TALON Force, descărcarea electrică îl doboră și îi afecta echipamentul. După câteva lovituri în zone vitale, costumul respectivului se oprea și jucătorul era „mort”. Aceste exerciții de antrenament forță contra forță ofereau echipelor TALON Force din ambele tabere o experiență de luptă valoroasă și permiteau membrilor TALON Force să-și îmbunătățească abilitățile de luptă fără să riște pierderi reale.

Travis știa că Forța Roșie abia aștepta să captureze Echipa Eagle. Texanul înalt plănuise misiunea ca un adevărat profesionist militar. Fiecare membru al echipei știa exact ce avea de făcut și comunicațiile lor prin Internet le ofereau o cunoaștere

³ *High-altitude, low-opening* = Altitudine mare, deschidere mică (n. tr.).

instantanee a situației, care permitea membrilor să adapteze planul și să improvizeze, în funcție de necesități.

Planul lui Barrett era simplu. Așa cum spusese Jack Dubois, citându-l pe iubitul lui filosof al strategiei militare, Sun Tzu: „Toate luptele se bazează pe înșelarea inamicului”. În timp ce Dubois și Wong făceau o diversiune la două dintre buncărele îndepărtate – nume de cod *Edith* și *Meathead* – ca să atragă inamicul spre ei, Barrett ataca obiectivul real cu restul echipei. Sam Wong și Jack Dubois urmau să ocupe un deal dintre *Edith* și *Meathead* și să ofere un semnal electric fals, care să-i facă pe apărători să se repeadă spre buncărul *Meathead*. Conform planului, buncărul *Archie* rămânea astfel relativ slab păzit și o pradă ușoară pentru restul Echipei Eagle.

Primejdioasa pătrundere parașutată HALO merse ca ceasul și fără nici un fel de probleme. Chiar și Sam Wong ajunsese un expert în HALO. Marșul de treizeci de kilometri fu și el ușor pentru soldații care trecuseră în ultimele câteva luni prin varianta de iad a sergentului-major Buford. Când ajunseră în Zona Whiskey, planul intră în aplicare. Sam și Jack urcară pe deal și trimiseră un semnal fals. Sam își folosi talentele la coduri de computer și creă o voce și transmisiuni, prin Internet, false ale comandantului forței de apărare, blocând în același timp transmisiunile inamicului pentru zece minute. Zece minute reprezentau un timp suficient pentru echipa de asalt, după părerea lui Travis. Dar, așa cum spune un vechi proverb al militarilor, nici un plan nu supraviețuiește primului contact cu inamicul.

— Ei, cam asta e, spuse Sam, când termină de transmis mesajul contrafăcut. Crezi că vom primi o noapte liberă, Jack?

— Hm, de fapt, nu cred asta, spuse Jack.

— De ce nu? întrebă Sam.

— Pentru că avem o mică problemă. Pot să te văd.

Sam își flutură mâna prin fața câștii.

— Oh, nu! Și eu pot să mă văd! Mi-am pierdut capacitatea *stealth*. *Stealth on*, spuse Sam, încercând să activeze comanda vocală a costumului lui.

Nu se întâmplă nimic. Apoi, înainte ca Sam să apuce să-și activeze sursa auxiliară de energie sau să facă un diagnostic intern al costumului lui, camuflajul lui Jack dispăru și el. Brusc, în loc să se contopească cu stâncile de pe dealul golaș, Sam și Jack stăteau ca două ținte cu cercuri de tir pictate pe ele. Se repeziră rapid pe versantul din spate al dealului, dar era prea târziu.

Poziția lor fusese deja compromisă.

— Maior Barret, *sir!* Aici Dubois. Avem defecțiuni de camuflaj la costumul meu de luptă și la al căpitanului Wong. Am fost reparați. Repet, poziția noastră a fost localizată. Vom ține pe loc Forța Roșie cât mai mult posibil, ca să aveți timp să cuceriți buncărul *Archie*. Dubois, terminat.

— Recepționat, Dubois. Câștigați-ne cinci minute și vom pătrunde. Barrett, terminat.

— OK, Sammy, ai vreo sugestie? Întrebă Jack.

— Putem pune niște senzori de mișcare, ca să știm când se apropie Forța Roșie, spuse Sam.

— Bine. Voi face eu asta și voi ridica în aer un UAV, care să ne dea un avertisment din timp. Tu mai efectuează o altă transmisie falsă. Chiar dacă nu-i păcălim, dacă-i facem să mai întârzie alte cincisprezece secunde, s-ar putea să reprezinte exact diferența dintre victorie și înfrângere.

Jack scoase vehiculul aerian automat Dragonfly, de mărimea unei palme, din buzunarul pentru încărcătură. Putea zbura doar la mică altitudine și avea un timp de zbor de numai treizeci de minute, dar era mai mult decât suficient pentru astfel de situații. Îl trimise să patruleze o zonă între unu și trei kilometri, în formă de evantai, în fața dealului lor. Apoi ocoli dealul și plasă trei detectori de mișcare, cam la o sută de metri depărtare. În felul acesta, puteau fi avertizați cu suficient timp înainte, ca să-și poată pregăti apărarea.

În acest timp, Sam transmise ordine contradictorii echipelor inamice, pe frecvența de comandă a Forței Roșii. Monitoriză rețeaua radio a Echipei Roșii, copie câteva transmisiuni ale comandanților lor și apoi realizează rapid o serie de ordine scurte, cu vocile comandanților respectivi. Așa cum prezisese Jack, inamicii avură nevoie de cel puțin treizeci de secunde ca să descurse mesajele contradictorii, și acum Jack și Sam mai trebuiau să „supraviețuiască” numai două minute și jumătate. După alte cincisprezece secunde, UAV-ul Dragonfly transmise imaginile unei mașini blindate Wildcat, care trecea peste stânci și viroage, îndreptându-se spre dealul lor. Patruzeci și cinci de secunde mai târziu, amprenta motorului mașinii Wildcat fu reperată de detectoarele de mișcare.

— În regulă, Sam, asta este, spuse Jack. Trage în plin. Știm că nu o să rănim efectiv pe nimeni, datorită acestor carabine paralizante cu laser, dar asta nu înseamnă că trebuie să ne lăsăm capturați. Echipa Eagle are o reputație de apărat și,

exercițiu sau nu, nimeni nu ne va opri să ne îndeplinim obiectivele, chiar dacă asta înseamnă ca noi să fim mieii de sacrificiu.

— Am înțeles, Barosane. Exact ca în *Cei șapte samurai*. Lucru în echipă, amice! *Banzai!* urlă Sam.

— *Banzai!* repetă Jack cât îl țineau plămânii, exact în clipa în care primii oameni din Forța Roșie ajungeau pe creasta dealului.

Zap! Sam trimise o încărcătură a carabinei paralizante cu laser, reușind o lovitură directă într-o cască a Forței Roșii și scoțându-l instantaneu din luptă pe soldatul respectiv.

— Am doborât unul!

Zap! Jack lichidă un alt inamic. Două focuri, două victime.

Și în clipa aceea izbucni iadul. Optsprezece soldați ai Forței Roșii năvăliră pe deal. Mai devreme, în timp ce așteptau apariția inamicului, Sam reușise să-și reprogrameze carabina, așa încât aceasta să poată trage foc continuu. Își golea mai rapid încărcătura laser, dar oricum nu avea nevoie să rețină inamicul pe loc prea mult. Când Forța Roșie se profilă în vârful dealului și se opri ca să-și repereze țintele, Sam începu să tragă. Îi lovea în brațe, picioare și piept, aruncându-i pe spate în cealaltă parte a dealului, rostogolindu-se peste alți camarazi ai lor, care tocmai voiau să atace dealul.

— *Banzai!* urlă Sam, cu o expresie de satisfacție intensă pe față.

Timpul curgea. Mai aveau doar treizeci de secunde de rezistat.

Jack se strecură în jurul dealului, ca să-i prindă pe inamici într-un foc încrucișat în unghi drept, când aceștia se regrupau pentru al doilea atac. Când inamicii ajunseră în vârf, Sam trase o nouă rafală continuă, în timp ce Jack trăgea lovituri de laser mortal de precise. Alți soldați ai Forței Roșii începură să cadă pe câmpul de luptă, până când mai rămaseră doar zece din primul val inițial de douăzeci de oameni. Atunci încărcătura lui Sam se termină complet și începu focul de ripostă al inamicilor.

În timp ce Jack continua să tragă, Sam porni în fugă, în zigzag, spre pădure, sărind peste bușteni, aplecându-se pe sub ramuri și luând după el Forța Roșie, tot timpul strigând:

— *Banzai!*

Primi o lovitură în spate, apoi una în cotul drept, una în fese și, în fine, una în piciorul stâng, înainte să cadă.

Jack continuă să tragă, urlând:

— Fugi, Sammy! Fugi!

Mai lichidă alți doi inamici, după care primi o lovitură directă în

piept, care îl doborî pe spate. Și el era „mort”, pe restul duratei exercițiului. Cei opt soldați rămași din Forța Roșie începură să înainteze în viteză ca să lichideze restul Echipiei Eagle, când toată lumea primi în BSD următorul mesaj:

— Echipa Eagle și-a îndeplinit misiunea și a cucerit buncărul. Repet, Echipa Eagle a învins Forța Roșie. Exercițiul s-a încheiat.

Sam și Jack țâșniră în picioare, urlând:

— Uraaaaaa! Am reușit!

Jack alergă la Sam. Își loviră palmele ridicate, după care Jack îl ridică pe Sam într-o îmbrățișare de urs.

— Ușor, Jack, nu mă strivi! chițăi Sam.

Opuseseră o rezistență eroică, doborând doisprezece din cei douăzeci de atacatori, înainte să fie „uciși”. Sacrificiul lor, care avea să fie cunoscut în cadrul Echipiei Eagle drept „Ultima Redută a lui Wong”, nu fusese în van. În timp ce Sam și Jack luptau cu Forța Roșie, Barrett și echipa lui de asalt intraseră în buncăr, îl dezarmase pe singurul apărător lăsat în urmă să apere buncărul *Archie* și capturaseră steagul. Chiar dacă ei se sacrificaseră în această acțiune, Sam Wong și Jack Dubois erau eroii zilei.

Sam se lăudă lui Jack că tot ce știa despre luptă învățase din filmul lui favorit, *Cei șapte samurai*. Cum Jack era și el un expert în filmul japonez respectiv, acceptă provocarea și întrebă:

— Ce lecție a fost asta?

Sam răspunse cu mândrie:

— În *Cei șapte samurai*, este combătut individualismul. O echipă care lucrează împreună este mai importantă decât ce poate face o singură persoană, fără restul grupului.

Era o lecție despre lucrul în echipă pe care o învățaseră cu toții.

CAPITOLUL 3

Nu intra între dragon și furia lui.

Shakespeare, *Regele Lear*

10 noiembrie, ora 5:00 p.m., Roma, Italia

Un bărbat solid, cu față dură, într-o cămașă albă și pantaloni negri, stătea pe scaun, la balconul de la etajul doi al unui apartament murdar, închiriat. Mânele cămășii erau rulate până la coate, scoțând la iveală o pereche de dragoni albaștri întunecați, tatuați pe brațele lui musculoase. Stătea singur, preocupat de propriile gânduri, gândindu-se la misiunea pe care o avea de îndeplinit.

Era o vreme rece, dar plăcută, mai ales pentru Roma, la mijlocul lui noiembrie. Mai devreme plouase. Acum, puțin după ora prânzului, aerul avea un miros proaspăt și curat. Lumina soarelui se reflecta din acoperișurile în pantă, făcând țiglele maronii să strălucească precum aurul. Dar bărbatul care stătea pe scaun, în balconul de la etajul al doilea, nu putea să vadă frumusețea Romei. Ochii lui era fixați pe altceva. Inima lui, dacă avea vreuna, nu înregistra nimic altceva, în afara ordinelor primite.

Apartamentul închiriat în care stătea avea vedere spre vechiul *Amfiteatrum Flavium*, Colosseum-ul din Roma.

Colosseum-ul era o structură masivă. În antichitate, pe băncile lui de marmură puteau sta patruzeci și cinci de mii de spectatori. În prezent, vârful zidului exterior era prevăzut cu stâlpi de lemn, care sprijineau prelate, ce-i apărau pe spectatori de soarele fierbinte al Romei. Arena interioară era plină de tunele, cuști, zone de antrenament al gladiatorilor, cuști de animale și caverne. Astăzi, podelele de lemn dispăruseră, scoțând în evidență inima acelei scene elaborate. Pe vremuri, totuși, mii de sclavi era obligați să servească în spectacolele fantastice ce deveniseră simbolul distracțiilor Romei și expresia puterii ei.

Cu secole în urmă, acea arenă găzduise cele mai sângeroase jocuri din Roma antică. În interiorul aceluia amfiteatru, sclavii numiți gladiatori luptau unii împotriva celorlalți până la moarte, spre deliciul multîtimilor care aclamau, însetate de sânge. Faptul

că acele ziduri masive erau încă în picioare după atâția ani era o mare realizare arhitectonică, un tribut elegant adresat puterii Romei antice. Dar Colosseum-ul reprezenta și ceva mult mai sinistru. Era un memorial monumental al cruzimii omului față de om. Din această cauză, devenise o scenă potrivită pentru primul act al unei noi lupte violente.

Eu sunt un gladiator, își spuse bărbatul. *Într-o zi, voi fi un stăpân.*

Omul în cămașă albă întinse mâna după paharul de lichior de pe masă. Sticla pe jumătate goală de alcool indica faptul că aștepta de destul de mult timp. Sorbi încet din scotch, apoi ridică la ochi un binoclu.

Examină drumul din fața Colosseum-ului, se uită la ceas și se încruntă. Prada lui întârziase.

— Hei, ai de gând să stai acolo toată ziua? Întrebă o voce feminină în italiană, din interiorul camerei. Eu sunt plătită cu ora, să știi, indiferent dacă o faci sau nu.

Bărbatul se uită în spate, la târfa dezbrăcată ce stătea întinsă pe patul din apartamentul mic. Femeia stătea pe burtă, picioarele ei bronzate și frumoase legănându-se deasupra unui dos ferm. Arăta bine, își spuse bărbatul, iar colierul de perle strâns din jurul gâtului subțire îi dădea aspectul acela sexy al unei profesioniste experimentate, căreia îi plăcea ce făcea.

Este o adevărată trufanda. Trebuie să aibă cel puțin douăzeci și patru de ani, se gândi bărbatul. *Țâțe mari, o față superbă - exact așa cum îmi plac mie.* Dar ea reprezenta acoperirea lui, nu un mod de recreere, și se îndoia că urma să aibă timp pentru ea.

— Haide, o să am grijă să nu regreti.

— Taci din gură și stai acolo, replică bărbatul, într-o italiană stricată. O să vin, când o să fiu pregătit.

Mai sorbi o dată din scotch și se lăsă pe spate pe scaun. Pe masă, lângă sticlă, era un computer laptop negru.

— M-am plictisit, mormăi tânăra frumoasă, cu o voce în care se simțea un amestec de dorință și frustrare. Nu vrei să vii aici să ne jucăm?

Bărbatul îi aruncă o privire care o îngheță. Apoi se întoarse și se uită iar la Colosseum, iar în clipa aceea luase deja o hotărâre în legătură cu fata.

Duse binoclul la ochi din nou și verifică zona din stânga Colosseum-ului. Un bărbat cu o cameră video pe umăr o îndrepta răbdător spre intrarea în amfiteatru, exact așa cum indica planul.

— Ce poate fi acolo mai interesant decât mine? îl tachină fata.

Vrei cel puțin să-mi spui cum te cheamă?

— Ratchek, răspunse el, realizând că nu mai era necesar să-și ascundă identitatea.

— Cred că ești culturist, Ratchek. Îmi place să fac dragoste cu bărbați atletici. Haide aici și o să am eu grijă de tine.

Ratchek clătină din cap și își fixă privirea asupra Colosseum-ului.

Apoi, ca niște miei nebaneuitori la abator, prada lui apăru. Trei autobuze dădură colțul încet, unul după celălalt, și se opriră în fața edificiului antic. Ratchek se uită din nou la ceas. Cele trei autobuze întârziaseră douăzeci de minute, dar sosiseră în cele din urmă, și asta era ceea ce conta.

Ratchek țâșni la acțiune, ca un vânător la o pândă de căprioare, care tocmai își reperase prada. Deschise cutia neagră de pe masă și ridică ecranul computerului laptop. Ecranul conținea o imagine verde și un buton roșu.

Din autobuze coborau bărbați, femei și copii, care se strânseseră în fața Colosseum-ului, la îndemnul ghizilor lor. Ratchek știa că aproape toți turiștii erau americani. Se uită prin binoclu, cu satisfacție, la amestecul inocent de tineri și bătrâni, copii și bunici. Majoritatea avea aparate de fotografiat la gât. Unii aveau genți, cărți sau pachete mici.

Ratchek își focaliză binoclul pe o femeie foarte tânără, îmbrăcată într-o rochie scurtă, de la marginea mulțimii. Era îmbrățișată de un tânăr. Ratchek zâmbi din nou. Un zâmbet sinistru. *Probabil că sunt în luna de miere*, își spuse el.

— Ei bine, dacă nu ai de gând să faci nimic, eu mă îmbrac și plec, anunță italianca goală de pe pat.

Ratchek lăsă jos binoclul și mișcă *mouse*-ul computerului așa încât cursorul să ajungă pe butonul roșu din centrul ecranului.

— Cei care vor muri te salută, spuse Ratchek într-o latină perfectă, repetând motto-ul pe care gladiatorii Romei antice îl rosteau înainte să intre în luptă.

Prostituata se uită la Ratchek, crezând că acesta i se adresase ei. Pe față îi apăru o privire nedumerită, inspirată de răspunsul ciudat al lui Ratchek.

Dar Ratchek nu putea să vadă fața fetei. Ochii lui erau fixați pe autobuze. Ratchek-călăul, Ratchek-distrugătorul se uită din nou la ecran și la punctul roșu, și apăsă de două ori pe butonul *mouse*-ului.

O explozie îngrozitoare zgudui clădirea. În afara camerei, în curte, o minge uriașă de foc portocaliu și fum negru erupse în

centrul celor două autobuze. Un val de lumină și căldură lovi balconul și pătrunse în cameră. Tânăra femeie dezbrăcată alergă la fereastră, țipând.

— Oh, Fecioară Maria! Oh, Dumnezeuule!

Sunetul exploziei cutremurătoare răsună în întregul oraș.

O bombă explodase exact în mijlocul grupului de turiști. Fata se uită la carcasele distorsionate și în flăcări ale autobuzelor și la fumul negru ce se înălța spre cer, ca o ciupercă. Când fumul se mai dispersă, văzu conturul arzând, distorsionat și aplatizat, al autobuzelor. În jurul lor se vedeau sute de corpuri sau bucăți fumegânde de corpuri omenesti, împrăștiate în toată *plaza* din fața Colosseum-ului. Nu mai era în picioare nici măcar o persoană din grup. Apoi, îngrozită, se întoarse spre bărbatul care era acum lângă ea.

Văzu privirea sălbatică și crudă din ochii reci ai lui Ratchek, care își admira opera. Văzu cicatricea de pe obrazul lui stâng și frunte. Brusc, realizează că el nu o dorise nici o clipă, că ea fusese doar un motiv ca să justifice folosirea camerei. Se întoarse rapid să fugă, dar bărbatul o prinse.

Mâna dreaptă a lui Ratchek o prinse cu putere pe față de bărbie. O împinse la perete cu o mișcare rapidă, doborând măsuta din cameră. Ea îl privea cu niște ochi îngroziți, pieptul agitându-i-se de teamă, în timp ce el o ținea lipită de perete.

— Acum te vreau, scumpo. O crimă frumoasă mă excită întotdeauna.

Fata încercă să se miște, dar Ratchek era prea puternic pentru ea.

— Te rog, strigă ea. Nu...

Ratchek rânji cu cruzime și se uită în ochii căprui îngroziți ai captivei lui. O trase spre el și o aruncă în pat. Ținând-o cu o mână, își desfăcu pantalonii și se urcă deasupra ei. Femeia se zbătea. O izbi de câteva ori cu palma peste față și îi ținu cu forța mâinile deasupra capului. Apoi o pătrunse. Termină în câteva minute, dar rămase peste ea, privind-o în ochii terifiați.

— Te rog, lasă-mă să plec! îl imploră ea.

Ratchek zâmbi și îi prinse capul între mâinile lui mari. Cu o mișcare rapidă a mâinilor puternice, rupse gâtul delicat al fetei, la fel de ușor cum ar fi rupt un os de pui. Colierul de perle de la gâtul ei frumos se rupse. Perlele căzură pe pat și pe podeaua de lemn. Ratchek îi dădu drumul, și fata căzu neînsuflețită pe cearșaf, moartă înainte să poată simți durerea.

Ratchek o privi pentru câteva secunde, apoi se ridică din pat.

Își încheie fermoarul pantalonilor și se întoarce ca să își termine treaba care-l adusese în acea cameră. Se duse la fereastră, auzi țipetele din curte și urlatul sirenelor de poliție. Luă computerul laptop, după care se întoarce, își luă jacheta de piele, deschise ușa și ieși, fără să mai arunce vreo privire spre pat.

Războiul împotriva Americii începuse.

Ora 15:00, Tabăra militară secretă de antrenament din Munții Big Snowy, Montana

Durere. Durerea pulsa în picioarele lui Sam Wong, de la glezne la pulpe. Întinse mâna după ochelarii de pe noptiera de lemn, și-i puse și apoi șchiopătă spre chiuvetă, pe tălpile umflate și pline de bășici. Ajuns acolo, deschise dulăpiorul cu medicamente.

Sam se întrebă ce căuta el acolo, cum luase viața lui o întorsătură atât de stranie. Luă din dulăpior o sticlă de *Extra Strength Tylenol* și un tub de alifie pentru mușchi.

Se uită în oglindă și zâmbi. Știa răspunsul la întrebare încă dinainte să o pună, dar parcă se aștepta și să-i răspundă cineva. În ciuda durerii pe care o simțea în mușchii obosiți, știa exact de ce se oferise voluntar. Numai că uneori îi făcea bine să se plângă, chiar dacă se plângea doar în gând.

Deschise sticla de *Tylenol*, scoase două pilule albe și le băgă în gură. După ce le înghiți cu apă, se întoarce încet, șchiopătând, în patul lui.

Deschise tubul cu alifie și se frecă pe picioare cu loțiunea cu miros de medicament. Ultimele două săptămâni de antrenament pe un teren dur și solicitant își pusese rămasdărmii pe corpul lui slab. Făcuse tot posibilul să țină pasul, dar, dintre toți cei șapte membri ai echipei, el era cel mai încet și cel mai slab. Oricât de mult se străduia, nu putea concura cu alți membri cu pregătire militară, din TALON Force. De fapt, chiar și femeile îl depășeau, și asta îi rănea propria imagine despre sine mai mult decât orice altceva. Una era dacă maiorul Barrett sau locotenent-comandorul Powczuk păreau să nu obosească niciodată. Ei erau profesioniști pregătiți, oameni parcă născuți să fie soldați. Dar când Jenny Olsen și Sarah Greene, cele două femei din echipă, se oferiseră să-l ajute să-și care o parte din echipament pe ultimii optzeci de kilometri ai marșului, umilirea pe care o simțise fusese prea mare, și îl făcuse să se străduiască și mai mult.

Cu toate acestea, înainte de finalul marșului, și Jenny, și Sarah căraseră o parte din echipamentul lui.

Totuși, în ciuda picioarelor bășicate și însângerate și a durerii din mușchi, reușise. Era membru al Echipei Eagle din TALON Force, și toți membrii echipei îl felicitaseră pentru hotărârea și devotamentul lui. Dovedise că-și putea vedea singur de grijă și că putea să-și îndeplinească sarcinile. Încheiase antrenamentul dificil și acum își revenea în urma epuizării provocate de un regim de pregătire ce i-ar fi făcut să abandoneze chiar și pe cei mai buni atleți. Ceea ce-l împiedicase să abandoneze nu era legat numai de forța fizică. Simțea un sentiment nou, unic. Era un membru respectat al echipei și senzația de apartenență care venise odată cu asta era emoția pe care o savura cel mai mult.

Auzi un ciocănit la ușă. Țopăi pe podeaua rece acoperită cu gresie și deschise ușa. În prag, stătea Jack Dubois, într-un tricou roșu de infanterist marin, cu pantaloni de trening și teniși. Jack ținea în mâna lui stângă puternică un pachet de șase beri.

— M-am gândit că ți-ar prinde bine niște companie, spuse Dubois, zâmbind. Ți-am adus un mic cadou.

— Intră! răspunse Sam, zâmbind și el. la loc.

Jack deschise o cutie de bere și i-o întinse lui Sam.

Acesta luă berea și bău din ea.

— Știi, părinții mei m-au învățat să fiu mândru de rădăcinile mele chinezești și să apreciez obiceiurile, tradițiile și stilul vechi. Dar niciodată nu am simțit că mă potriveam în lumea lor, și nici în lumea copiilor cu care mergeam la școală. Toată viața mea m-am simțit lăsat pe dinafară, cu excepția clipelor de acum.

— După numai o înghițitură de bere mă iei cu chestii filosofice? glumi Dubois. Abia aștept să aud conversația, după ce le termini pe toate șase.

Sam Wong zâmbi.

— Vorbesc serios, Jack. Trebuie să-ți spun ceva. Părinții mei m-au învățat multe. Ei au venit în America fără să aibă nimic. Au fugit din China comunistă pentru libertate și și-au creat un cămin aici. M-au învățat să apreciez America drept un loc unde drepturile individului înseamnă ceva, dar eu nu le-am luat niciodată prea în serios lecțiile. Acum, înțeleg. Pentru prima dată în viața mea, fac parte dintr-o echipă importantă și, pentru noi doi, echipa și țara noastră sunt niște lucruri pentru care merită să luptăm.

— Eu credeam că tot ce te interesează este să câștigi niște bani, replică Jack. Poți să-ți folosești talentele în programarea computerelor și pasiunea pentru jocuri și coduri ca să câștigi o avere. De ce te-ai oferit voluntar?

— Am crescut în Flushing, Queens, într-o casă în care nu se vorbea aproape deloc englezește. Cartierul era într-o asemenea măsură chinezesc, încât am auzit spunându-i-se Flu-Shing. Familia mea, inclusiv toți cei patru bunici, trăiește încă în aceeași casă aglomerată în care am crescut și eu. Dar, în ciuda gălăgiei și a casei pline, școala mi s-a părut întotdeauna ceva ușor. Am sărit peste trei clase la școala de gramatică și în gimnaziu, apoi am intrat cu brio la Liceul Stuyvesant. Probabil că ai auzit de el – este una dintre acele școli magnet pentru matematică și științe. Am absolvit la cincisprezece ani și am câștigat un premiu științific Westinghouse pentru un cip de computer pe care l-am proiectat. Am și patent pentru el!

— Exact ce spuneam, zise Dubois. De ce să te înrolezi în TALON Force? De ce nu lași chestiile asta dure pentru capetele pătrate ca mine?

— Tu nu ești un cap pătrat, Jack. Ești unul dintre cei mai deștepți tipi pe care-i cunosc. Aș vrea să fi fost și eu ca tine.

— Ca mine? De ce? Știi ce greu este să fii infanterist marin și totuși să fii suficient de disciplinat ca să nu bei ca un pește?

Sam râse.

— Ascultă, Jack. Eu am avut bursă la Stanford și am trecut cu ușurință prin toți cei patru ani. Dar eu nu știu decât computere. Asta e tot. Există însă și o lume în afara lor, iar eu o ratez. Poate că nu ți-ai dat seama, dar eu sunt destul de timid și nesigur în relațiile sociale, mai ales față de femei. Nu te lăsa păcălit de glumele mele. Poate că sunt un as în spatele unei tastaturi, dar sunt un tăntălău în fața oricărei membre a sexului opus.

— Nu-ți face griji din cauza asta, spuse Jack, cu un zâmbet larg. Jack Dubois cel Negru te poate iniția în problema asta. Știi unde putem petrece ceva timp foarte plăcut, cu niște doamne foarte frumoase. Înțelegi ce spun?

Sam râse și bău din nou din bere.

— Chiar vrei să știi de ce m-am înrolat?

— Sigur, zise Jack și își deschise și el o cutie de bere.

Sam termină prima bere și luă o a doua de la Jack.

— Nu am uitat niciodată prima zi când am sosit în Palo Alto, după ce absolvisem la Stanford. Faptul că eram de atâția ani în apropiere de Silicon Valley era o atracție prea mare ca să poată fi ignorată. Am închiriat un apartament, am proiectat și construit singur un computer și am trimis imediat câte un *curriculum vitae* la toate companiile de computere de pe o rază de opt sute de kilometri. Două zile mai târziu, am început să creez software

pentru o companie mică, independentă. Dar munca era prea ușoară și după șase luni îmi doream o nouă provocare.

Jack își termină berea și întinse mâna după alta.

— Atunci, viața mea s-a schimbat. Chiar înainte să aniversez douăzeci de ani, în timp ce mergeam la un interviu cu Steve Jobs, pentru o slujbă la Apple Computers, am fost... hm, cum să o spun mai cu tact... am fost arestat de niște agenți federali. Cu vreo două săptămâni înainte, intrasem ilegal în sistemul de computere al Departamentului Apărării. Ca o glumă. Din joacă, înțelegi? Am fost luat imediat în custodie, interogat și testat. Mi-au dat un cod pe care să-l sparg. Nu era greu și le-am dat răspunsul cam în două minute. Apoi m-au testat din nou. Când am rezolvat o problemă la care Agenția Națională de Securitate se chinuia de ani de zile, mi s-a oferit o alternativă. Să muncesc pentru federali sau să merg la închisoare. Dacă primeam slujba, toate acuzațiile și posibila sentință pentru treizeci de ani de închisoare aveau să fie uitate.

— Ooo, Sam, sună destul de urât. Deci, de fapt, tu nu ai vrut să fii aici? Întrebă Dubois.

— Nu, nu-i chiar așa. Deși chestiile pe care le făceam pentru NSA erau cam plictisitoare, nu aș fi schimbat locul nici cu Bill Gates, chiar dacă mi s-ar fi oferit asta. Sunt foarte serios. Iar când a fost formată TALON Force, suna atât de bine, că mi-am pus și eu numele în pălărie. Nu am fost niciodată un tip prea îndrăzneț, dar în ultimele patru luni am trăit mai mult decât în tot restul vieții mele.

— Înțeleg, spuse Dubois. Realitatea virtuală este, până la urmă, doar virtuală.

— Exact. Presupun că am visat dintotdeauna să fiu un om de acțiune, nu doar un „ciudat” al computerelor. Când eram puști, cred că am văzut de un milion de ori *Cei șapte samurai*.

— Da, ai mai spus asta, zise Jack. *Cei șapte samurai* este unul dintre cele mai bune filme ale lui Kurosawa și totodată unul dintre favoritele mele. L-am văzut de mai multe ori.

Începură să spună pe rând povestea micului sat de fermieri atacat de bandiți. Țăranii unui sat s-au săturat să-și vadă produsele și femeile furate de bandiți și caută o soluție. După o ședință a orașului, țăranii hotărăsc să ceară sfatul bătrânului satului. Acesta le sugerează să angajeze niște samurai. Ideea pare bună, așa că patru oameni pleacă la oraș, ca să angajeze niște samurai care să-i apere. Încercarea de a găsi un samurai potrivit și disperat nu dă roade, până când dau peste unul care

crede în cauza lor. Acesta, pe nume Kanbei, găsește și un prieten care să i se alăture. Dar Kanbei decide că el și prietenul lui nu erau suficienți și că era nevoie de șapte oameni, ca să poată apăra satul așa cum trebuia. În urma căutării, se adună cinci samurai, un tânăr și unul care nu are un nume cunoscut și nici scrisori de referință.

— Da, și apoi samurarii pregătesc satul și pe săteni, ca să se apere de bandiți, continuă Sam. Satul este pregătit și, la sosirea bandiților, aceștia atacă satul și sunt înfrânți de sătenii conduși de samurai. Bandiții mai încearcă alte câteva strategii, dar nici una nu reușește. Dar să nu uităm că patru dintre samurai sunt uciși în lupte. Deși bandiții au puști, samurarii vor învinge în final și îi vor alunga definitiv pe bandiți. Samurarii rămași, plătiți numai cu mâncare și un adăpost, se întorc la viața rătăcitoare pe care o duceau.

— Trist, dar eroic, spune Jack, amintindu-și personajele filmului. Așa că te-ai oferit voluntar din cauza celor șapte samurai?

— Pare o nebunie, nu? Întrebă Sam. Îți spun eu, Jack, în ultimele patru luni am avut o senzație de apartenență și de mândrie care a făcut să merite toată munca și durerea. Nu aş renunța pentru nimic în lume. Și știi ce e culmea? Nu am mai dat niciodată interviul acela la Apple!

Dintr-odată, BSH-ul lui Sam începu să bipăie. Wong se uită la Jack.

— Și uite ce am primit în schimb. Am o legătură directă cu cel mai sofisticat sistem de computere de pe planetă. Cât de deosebit este asta? Navigam pe Net, chiar înainte să intri. Se pare că am un mesaj important.

— Dă-i drumul, spuse Jack. Verifică-l.

Sam se aplecă spre noptieră și luă casca de lângă veioză. Ca specialist în comunicații și computer al Echipei Eagle, era autorizat să-și folosească computerul douăzeci și patru de ore pe zi. Casca lui îi oferea o legătură cu super-computerele de la NSA și era o cască specială, mai sofisticată decât a celorlalți membri ai Echipei Eagle. Atât timp cât putea obține o legătură de comunicații prin satelit, Sam putea comunica cu super-computerele de la NSA din aproape orice loc de pe planetă.

Când își punea casca, microcipul special implantat în spatele urechii lui stângi îi oferea acces personal la o arie vastă de informații importante și programe.

— Care era motto-ul celor de la NSA? spuse Sam, cu un

zâmbet ironic. La NSA, singura direcție este înainte.

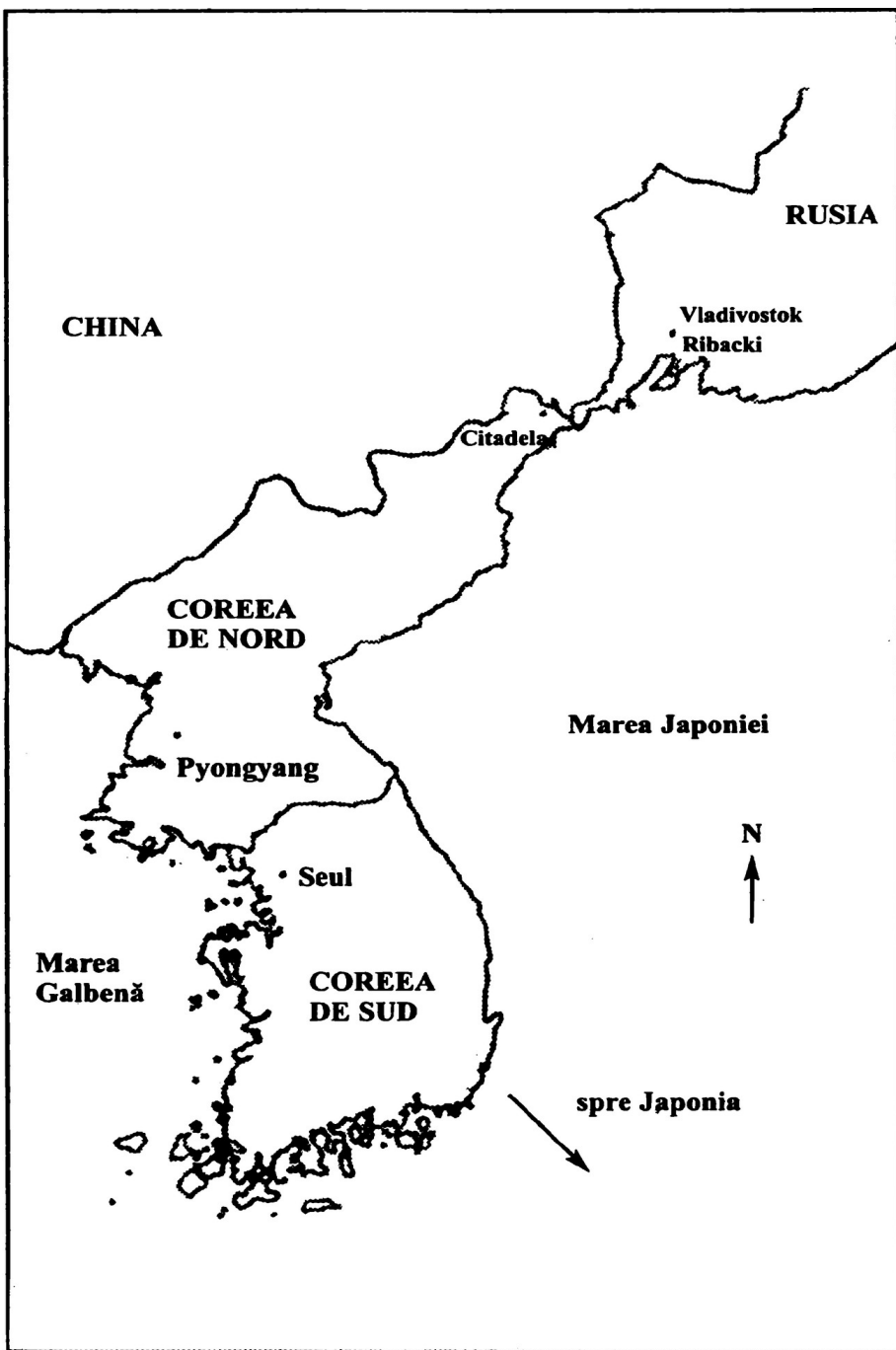
Dubois clătină din cap și îi oferă lui Sam încă o bere.

Sam refuză și își pune cască pe cap. Se lăasă pe spate pe pat și porni prin ciber-spățiu. Fu transportat imediat. Într-o lume virtuală tridimensională, unde tot ce vedea era generat de un computer din îndepărtatul Fort Meade, Maryland. Mai întâi își verifică poșta electronică, dar fu întrerupt rapid de un trafic de mesaje prioritare. Programul lui de căutare a informațiilor proiectat chiar de el primise informații noi despre activități teroriste din întreaga lume. Văzu rapid un tipar, când vizionă efectele bombei de la Colosseum-ul din Roma, prin BSD, care proiecta imaginile direct pe retina ochiului lui. Și ceea ce văzu îl îngrozi.

Wong scană locurile în care se aflau membrii echipei sale. Toți membrii Echipei Eagle, în afară de el și de Jack, erau în permisie, răspândiți prin țară, într-o binemeritată pauză. Acum, totuși, el știa că avea să se întâmple ceva îngrozitor. Îi explică lui Jack ce credea el că va urma acelor incidente.

Jack puse o mână uriașă pe umărul firav al lui Sam.

— Trebuie să iei legătura cu maiorul Barrett, Sam. *Pronto.*

CAPITOLUL 4

...lupta pentru putere se schimbă, atunci când cunoștințele despre cunoștințe devin principala sursă de putere.

Alvin Toffler

11 noiembrie, ora 10:00, timpul local, Citadela, în apropiere de Aojin, Coreea de Nord

Generalul Cho Chong Sik stătea la biroul lui, revăzând teancul de rapoarte pe care se pregătea să-l trimită la Cartierul General din Pyongyang. Camera era plină de fum, căci Cho aprindea țigările japoneze una de la cealaltă.

Biroul era rece și auster, cu ziduri de beton, un birou de lemn, două fișete metalice și o lampă de podea. În stânga hârtiilor, pe birou, erau două telefoane. Un covor simplu era întins pe podea, în fața biroului. Biroul era cu fața spre ușă, unica intrare în cameră. În spatele generalului Cho, singurul lucru care orna pereții goi de beton era un drapel mare, cu alb, roșu și albastru, al Coreei de Nord.

Cho stinse o țigară în scrumieră și trase un raport strict secret din teancul de hârtii. Un fir subțire de fum se ridica de la mukul stins, alăturându-se norului care plutea deasupra lămpii fluorescente prinsă de tavan.

Raportul era ultimul dosar despre omul de care răspundea el. Iuri Terrek era un geniu nebun și conducătorul unei rețele internaționale de terorism, intitulată Frăția. Era un om despre care Cho știa că trebuia să fie controlat, sau măcar ținut în frâu. Dar cum? Cho studie raportul cu atenție.

Iuri Terrek: conducător al Frăției, cea mai mare organizație criminal-teroristă din lume. Ridicarea lui meteorică la putere a pornit de la niște începuturi umile. Terrek se născuse în 1969 în Vladikavkaz, Ossetia de Nord, în Caucaz. Tatăl lui era inginer petrolier rus, iar mama o localnică. Când Iuri avea cinci ani, se născuse fratele lui, Doku. Tatăl lui Iuri murise într-un accident la sondele petroliere, când Iuri avea șase ani. Mama lui nu primise pensie după tatăl lui, pentru că nu era considerată cetățean rus. Când avea zece ani, Iuri intrase într-o bandă criminală. La optsprezece, fusese luat în armata sovietică. La nouăsprezece,

fusesse recrutat în Spetznaz, unitatea de operațiuni speciale de elită a armatei sovietice. În 1991, ucisese un ofițer și dezertase din armată.

Călătorise în Georgia și apoi în Cehia. La douăzeci și cinci de ani, conducea cea mai mare organizație mafiotă din Caucaz. În 1993, Terrek vizitase Statele Unite, ca să-l plaseze pe fratele lui într-o bandă din New York, care se ocupa cu traficul de droguri și prostituția. În această perioadă, adusese Frăția la nivelul unuia dintre grupurile criminale cu cel mai mare succes din nord-estul Statelor Unite.

După cinci luni în Statele Unite, fusese arestat, în urma unui schimb de focuri cu poliția. Fratele lui, Doku, fusese ucis când se opusese arestării. Luri fusese acuzat de uciderea a doi ofițeri de poliție în timpul arestării și fusese reținut în închisoare până la proces. Când era transferat la tribunal, luri evadase, cu ajutorul membrilor din Frăție. Terrek ucisese doi paznici și pe avocatul lui, în timpul evadării. Cu ajutorul rețelei de contacte pe care le dezvoltase în Frăție, se întorsese în Cehia.

În 1998, Terrek conducea cea mai mare și mai puternică organizație mafiotă din fosta Rusie. Frăția se extinse și deveni o prezență internațională, în multe state. În 1999, Terrek deținea o mare parte din traficul de petrol caucazian, câteva afaceri legale în Tadjikistan și Turkmenistan și o parte în traficul de heroină birmanez. În 2000, Terrek adunase câteva miliarde de dolari în bunuri și conducea cea mai mare organizație criminal-teroristă din lume. Operațiunea de trafic cu droguri a lui Terrek devenise primul sindicat al crimei din Statele Unite.

În februarie 2000, serviciile de informații americane îl localizaseră pe Terrek într-o ascunzătoare montană din Ossetia. Fusese organizat un raid secret combinat, ruso-american, pentru arestarea lui Terrek și desființarea imperiului lui criminal. Raidul eșuase și Terrek scăpase, dar nu înainte ca soldații ruși să-i ucidă soția și copiii, în timpul atacului asupra fortăreței din Ossetia. Terrek jurase răzbunare împotriva Statelor Unite și Rusiei.

Pentru a realiza asta, Terrek avea nevoie de baze sigure în care să-și antreneze oamenii și unde să pregătească și să lanseze atacurile. Ultima lui achiziție era Citadela, o fortăreață din apropierea satului Aojin, din Coreea de Nord. Pentru a-și atinge obiectivele, Terrek strânsese o armată de teroriști internaționali. Angajase oameni din toată lumea și îi adusese în secret în Coreea de Nord. Aici, plănuise prima lui mișcare îndrăzneată din campania de îngenunchere a Americii.

Generalul Cho lăsă jos raportul și întinse mâna după pachetul de țigări. Scoase o altă țigară din pachet, o duse la buze și o aprinse. Trase adânc și se lăsă pe spate pe scaun, uitându-se la fumul din jurul lămpii fluorescente. Ridică mâna dreaptă ca să-și maseze fruntea, încercând să analizeze situația și care erau șansele lui.

Cho știa cât de grea era situația în Coreea de Nord. Oamenii de acolo erau la limita supraviețuirii, mai ales după cei câțiva ani devastatori ai prăbușirii economice și ai foametei. Guvernul din Pyongyang folosea toate mijloacele posibile pentru a face rost de banii necesari supraviețuirii regimului în acele vremuri grele. Tehnologia rachetelor era exportată în Iran, dar asta nu era suficient pentru acoperirea deficitului. Pentru câteva sute de milioane de dolari, Terrek cumpărase dreptul de a-și organiza o bază de pregătire pe teritoriu nord-coreean. Generalul Cho fusese desemnat să supravegheze activitățile lui Terrek. Toată activitatea din baza secretă din munți trebuia să rămână sub o acoperire totală.

Cho clătină din cap, dezgustat. Superiorii lui din Pyongyang erau nerăbdători să-i facă pe plac lui Terrek, atâta timp cât prețul era bun și factura era plătită în dolari americani, în conturile elvețiene ale marelui conducător, Kim Jong Il, și a cercului lui de protejați.

Cho trase un fum lung din țigară. Tutunul japonez îi arse gâtul, dar el continuă să fumeze. În Coreea de Nord, viața oferea foarte puțin lux. Singura plăcere pe care o savura erau țigările lui.

Terrek e nebun, cugetă Cho. Numai câțiva dintre oficialii nord-coreeni s-au întâlnit cu el vreodată și încă și mai puțini știu cât de lunatic este. Nebun sau nu, trebuie să-i recunosc calitățile. Terrek nu este numai extraordinar de bogat, dar este și un organizator strălucit și are o lipsă de scrupule care i-ar face pe veneratul Kim Il Sung sau pe Iosif Stalin să se cutremure – dacă acești criminali cu voință de fier ar fi încă în viață. În plus, nu trebuie să uit nici o clipă că în Terrek nu se poate avea încredere.

Terrek botezase tabăra Frăției: Citadela. Citadela era un complex izolat, în colțul montan nord-estic al Coreei de Nord, aproape de granița acesteia cu China și Rusia. Cea mai apropiată localitate nord-coreeană era Aojin, și Aojin însemna de fapt doar o duzină de case de cărămidă, strânse în jurul gării. În această bază îndepărtată, Cho era singur, fără nici o forță de securitate la dispoziție. Era la cinci sute patruzeci și cinci de kilometri de Pyongyang, capitala Coreei de Nord, și la o sută șaptezeci de

kilometri de orașul rusesc Vladivostok. Cea mai apropiată garnizoană nord-coreeană, o brigadă a Diviziei de Infanterie 121 a Corpului de Armată 7, era la cincisprezece kilometri depărtare, pe drumurile dure și șerpuite ale munților, la nord de orașul port Najin. Singura legătură a lui Cho cu garnizoana de lângă Najin era stația radio din biroul lui, în cartierul general al Citadelei.

De ce m-au pus superiorii mei din Pyongyang într-o astfel de poziție penibilă? Se așteaptă să fiu sacrificat? În ce scop? Cho se foi pe scaun, trase din țigară și începu să răsfoiască restul hârtiilor. Cea mai mare parte a nord-coreenilor, inclusiv el, era de acord cu cruciada lui Terrek împotriva Americii, dar el realiza în același timp că pe agenda de lucru a lui Terrek nu erau prevăzute și interesele Coreei de Nord. Cho nu iubea America, dar era îngrijorat de faptul că nimeni nu putea să-l controleze pe Terrek.

Acesta făcea lucruri care depășeau ceea ce se stabilise inițial în Pyongyang. Terrek, era un demon care avea puterea să ia în posesie sufletele oamenilor. În complexul lui uriaș, de patruzeci de kilometri pătrați, adânc în munții din nord-estul Coreei de Nord, Terrek își folosisese imensa lui avere ca să îmbunătățească sistemele defensive ale fortului și să creeze un laborator de cercetare super-tehnologizat. Cho nu avea idee la ce lucră Terrek în acel laborator secret extrem de bine păzit. Oamenii lui Terrek veneau și plecau când voiau ei, și o flotă mică de elicoptere HIP de producție rusească ateriza constant, în timpul zilei.

Superiorii lui din Pyongyang nu păreau îngrijorați de rapoartele lui. Ei erau interesați doar de banii lui Terrek. În principiu, superiorii lui Cho îi acordau lui Terrek o libertate nelimitată, de a face orice dorea, dar îl lăsaseră pe Cho în bârlogul lui. Ceea ce era și mai îngrijorător era faptul că mica armată de mercenari internaționali a lui Terrek păzea complexul. Acești oameni juraseră credință numai lui Terrek și Frăției.

Cho știa că superiorii lui din Pyongyang aveau să-l scoată responsabil de orice ar fi apărut în neregulă la Citadelă. Și mai rău era că locotenent-colonelul Lee, unul dintre ofițerii trimiși să se antreneze cu oamenii lui Terrek, își transferase loialitatea față de Republica Populară Coreea în loialitate față de Terrek și sinistra lui Frăție. Lee devenise ultimul protejat al lui Terrek și își abandonase responsabilitățile față de Cho și Coreea de Nord. Cu o săptămână înainte, Lee făcuse ultimul pas și jurase credință Frăției lui Terrek.

Cho era practic prizonier în propriul lui complex. El își dădea

seama că Terrek era un pericol față de regimul din Pyongyang, chiar dacă superiorii lui nu realizau asta. Trebuia să-și avertizeze cumva superiorii și să anunțe garnizoana de la Najin.

Un ciocănit puternic se auzi la ușă.

— Sunt ocupat, răspunse furios Cho. Nu mă deranjați!

Ușa se deschise. În prag, stăteau doi dintre mercenarii lui Terrek, îmbrăcați în uniforme negre ale Frăției. Oamenii îi rânjiră lui Cho. Nu exista nimic din respectul obișnuit și disciplinat pe care-l aveau soldații în fața generalilor din armata nord-coreeană.

— Vino cu noi, generale. Fratele Terrek vrea să te vadă imediat.

Cho puse pe birou hârtiile, se ridică și porni spre ușă.

Ora 11:00, în Munții Yukon, Canada

Broboane de sudoare curgeau pe fruntea alpinistului, în timp ce traversa versantul stâncos, și abrupt al unuia dintre vârfurile înalte ale Munților Yukon. Purta cizme de alpinist grele, din piele maronie, pantaloni scurți, verzi, și o cămașă groasă de bumbac, cu mâneci scurte. La centura din jurul taliei, avea prins un ciocan și câteva pene metalice de alpinism. Peste umărul drept atârnau, în stil cazac, un colac de frânghie și o carabină lungă și grea.

Era o zi însorită, neobișnuit de caldă pentru noiembrie. Cerul era albastru ca o vază fină de porțelan. Părul șaten, tăiat scurt, al bărbatului era umed de transpirație și stropit cu pământ, în urma urcușului lung pe versantul abrupt. După toate semnele, era genul de zi care îi plăcea, dar, din cine știe ce motiv, nu putea scăpa de senzația unei umbre întunecate care se afla în apropiere, semnalând o amenințare iminentă. Voia să scape de ea, dar nu reușea.

Concentrându-se asupra lucrului pe care-l făcea, își reprimă sentimentele și înaintă încet, cu talentul unui alpinist exersat, urcând pe porțiunea în formă de V a muntelui. Își dorea asta de câțiva ani deja. Sus, pe un vârf muntos din Columbia Britanică, maiorul Travis Beauregard Barrett vâna prada pe care o visa demult, o capră de munte – una dintre speciile de capre sălbatice care trăiau la mari altitudini, în Yukon.

Nu cățăratoarele îi dădea sentimentul de teamă, și nici vânatul. Acestea erau lucruri care-i făceau plăcere. De fapt, provocarea și activitatea îl calmau. În timp ce se concentra la cățăratoarele, frica păru să se retragă. Pentru unii era golf, dar pentru Travis

Barrett, antidotul era acțiunea.

Provocarea părea destul de simplă. Urci pe munte, ajungi în vârf și împuști o capră sălbatică. Dar, bineînțeles, nimic nu e simplu când vânezi un astfel de animal. Travis trebuia să găsească un loc din care să poată trage într-un unghi potrivit, așa încât capra să cadă în locul potrivit. Nu era acceptabil să tragă de la distanță mare, doar ca să o vadă căzând până la pământul aflat cu câteva sute de metri mai jos. Nu, el voia să o facă în stilul de pe vremuri. Avea o fascinație mistică pentru vânatoare și respect pentru prada lui. Voia să vâneze capra și să găsească un mod de a-și căra premiul de pe munte, la fel cum făceau strămoșii lui.

În timp ce urca, găsind pe rând câte o priză pentru mână și picior, sentimentul de teamă se retrase. Își simți respirația accelerându-se și simți greutatea carabinei de calibru 0,50, Hawkins, cu praf de pușcă și încărcare pe la țeavă, și a colacului de frânghie, agățate la spate. Încărcătura era grea. Trebuia să compenseze, așa încât sarcina suplimentară să nu se miște și să-i deplaseze centrul de greutate, făcându-l să-și piardă echilibrul.

Era un drum lung până jos – un drum foarte lung. Travis Barrett încerca să nu se uite în jos. Sentimentul de apăsare reveni. Mai simțise acea umbră și altă dată, în momentele de stres sau descurajare: o dată când murise bunicul lui, altădată când era cu rangerii, în Somalia, și din nou în timpul experienței din Groznîi, Cecenia.

Ajunse la un punct dificil al piscului, care era doar o față netedă de stâncă, fără prize ușoare pentru mâini sau picioare. Căută un mod să urce mai departe și văzu o crăpătură fină în peretele de stâncă, o fisură îngustă ce oferea o ancoră pentru penele metalice pe care le avea în buzunarul de la șold. Se uită în sus și văzu o proeminență îngustă în stânga, apoi o cărare de capre, care conducea de la bordura de piatră până în vârful muntelui.

Aproape am ajuns, își spuse. *Mai e un pic și sunt în vârf*. Își fixă ambele picioare într-o buză îngustă a stâncii și, cu mâna dreaptă pe ultima priză vizibilă, plasă cu grijă o pană metalică în fisură. Trase de cordonul de nailon atașat de pană. Rezista.

Închise ochii pentru o clipă și își aminti motto-ul familiei, pe care-l învățase când era copil: „Un Barrett nu cedează niciodată”.

Își căută următoarea mișcare, încercând să nu se gândească ce ar mai fi rămas din el dacă ar fi căzut de la trei sute de metri

înălțime. Se gândi să bată un pilon în stâncă, dar renunță. Era posibil să aibă nevoie de el mai târziu. Cu mâna stângă prinsă bine de cordonul de nailon al penei metalice din crăpătură, întinse mâna dreaptă.

Găsi o mică protuberanță de piatră cu dreapta și se prinse de ea. Se trase în sus și stânca cedă brusc. Mâna stângă i se strânse mai tare pe colacul de sârmă din jurul penei metalice, când el își pierdu echilibrul și corpul i se balansă în aer, susținut doar de o pană metalică și un cordon mic de nailon. Inima începu să-i bată cu putere, dar reacționează ca o felină, ca o panteră ce se cățăra într-un copac. Ținându-se tare cu mâna stângă, pipăi suprafața picului cu cizma dreaptă și găsi o proeminență, exact atât de mare cât să-i suporte greutatea.

Inima îi bătea ca un ciocan. Auzea bubuitul ei în urechi, dar se strădui să se concentreze asupra stâncii. Continuă să apese pe buza mică a stâncii cu cizma, în timp ce piciorul stâng căuta o suprafață similară. Respirația i se iuți, dar găsi o priză și își puse piciorul stâng pe marginea ei micuță. În acea meserie, câțiva milimetri contau foarte mult.

Urcă încet și se trase spre bordura de piatră. Găsi cu atenție altă crăpătură în zid și introduse o altă pană metalică din buzunarul de la șold. Ajunse la proeminență și se trase peste marginea ei. În siguranță acum, pe bordura de stâncă, se lipi cu spatele de piatra rece a muntelui, cu picioarele atârând în gol.

După câteva secunde, își recăpătă calmul și zâmbi. Admiră peisajul, privind în zare. Era copleșitor, frumos și calm. Se afla pe pisc, complet singur, în locul unde munții duri, cenușii și negri, se înălțau spre cer, vârfurile lor fiind acoperite de norii albi și pufoși. Munții păreau să-l sfideze, ca un argument vizibil al nimicniciei omului, în comparație cu măreția naturii.

Un vultur ce zbura undeva, sus, se învârti în aerul rece. Travis Barrett îl privi câteva minute și își închipui că pasărea îl studia, ca și cum l-ar fi examinat pe omul ce încălcase nepermis domeniul sacru al naturii.

Scoase un crucifix, care era atașat de același lanț cu plăcuțele militare de identificare, în jurul gâtului lui. Travis sărută crucifixul și puse crucea și plăcuțele înapoi în cămașă.

Simți năvala bruscă a liniștii care însoțea trecerea pe lângă moarte. Umbra exista încă, în timp ce se odihnea pe bordura de piatră. Se uită în jos, trecându-și mâna murdară prin părul umed.

Cu ochii lui căprui adânci, savura imaginea, sunetul, mirosul și senzația munților. Simțea stânca rece lipită de spatele lui și

mirosea aerul curat, care păstra parfumul amestecat al ierbii proaspete și pământului. Era ca și cum ar fi devenit o parte a aceluși munte, ca și cum corpul lui musculos, de un metru optzeci și cinci de centimetri înălțime, se transforma treptat în granit și se alătura uniunii misterioase cu muntele, pământul și prada lui.

Închise ochii. Avea nevoie de asta. Acum, absolut singur, acolo, sus, pe muntele acela abrupt, se simțea mulțumit. Își dorea să poată uita totul, toată responsabilitatea și toată teama, să poată duce o viață normală. Dar, așa cum îi amintea comandantul TALON Force – legendarul și durul general de brigadă Jack Krauss – „Travis Barrett nu era făcut pentru așa ceva”.

Gândurile îi alergară la numeroasele momente fericite, momentele petrecute cu fiul său, Randall, și cu fiica lui, Betty Sue, apoi se întoarseră la divorțul lui nefericit, la sentimentul de vinovăție și la durerea de a nu fi alături de copiii lui, de a nu asista la creșterea lor. Se gândi la tatăl lui, veteran al războiului din Vietnam și soldat de profesie, un om dur, cu care era greu să discuți. Se gândi la omul care însemnase atât de mult pentru el, la omul cu care putea discuta, la nașul lui. Nașul lui era un om cu un suflet mare și cu multă dragoste de viață, care era totodată cel mai bun prieten al tatălui lui. Își petrecuse ultimii doi ani de liceu cu nașii lui, în timp ce tatăl și mama lui erau în Germania, alături de Divizia 3 de Blindate, în Frankfurt. Datorită tatălui și nașului lui, Travis Barrett învățase ce însemna să fii bărbat.

Simți o senzație ușoară de căldură sub urechea dreaptă. Ridică încet mâna dreaptă, ca să pipăie micul implant cibernetic de comunicații, care se afla imediat sub piele.

În același timp, văzu mișcare, cu colțul ochiului drept. Întoarse încet capul spre dreapta. Acolo, pe bordura următoare, stătea un berbec mare de munte, berbecul cu cele mai magnifice coarne pe care le văzuse vreodată. Îl aștepta lovitura vieții lui.

Travis simți cum vântul blând îi bătea în față. Berbecul nu-i simțise mirosul și stătea ca o statuie monumentală, tăcut și fără să-l vadă. Calculă rapid împușcătura. Situația era perfectă. Împușcătura l-ar fi forțat pe berbec să cadă pe zona plată, departe de pantă.

Întinse mâna în spate, după carabina Hawkins, încet, silențios, cu o precizie calculată. Duse carabina la umăr cu grijă, fără cel mai mic sunet.

Vulturul care zbura deasupra țipă, ca pentru a-l avertiza pe berbec că un intrus uman voia să-i facă rău. Berbecul stătea pe

bordură, abia privind spre valea de dedesubt, pozând ca un rege ce-și supraveghea domeniul de pe meterezele castelului lui.

Travis trase încet cocoșul carabinei, uitându-se rapid, ca să vadă dacă totul era în regulă. Hawkins-ul era o carabină grea și trăgea cu un glonț mare, de calibru cincizeci, dar Travis Barrett o ținea nemișcată, ca și cum ar fi fost doar o coadă de mătură.

Ținti.

Chiar înainte ca degetul lui să apese trăgaciul, sună soneria stridentă a telefonului celular de la curea. Berbecul auzi imediat acel zgomot nenatural și dispăru într-o clipă, sărind înapoi pe vârful muntelui și dispărând.

Travis își opri degetul, clătină din cap, parcă nevenindu-i să creadă, apoi închise ochii. Lovitura vieții lui, își spuse. Lovitura vieții lui!

Lăsă cocoșul carabinei la loc, apoi o prinse cu mâna stângă și îi coborî patul cu cap metalic pe pământ. Smulse telefonul de la curea cu mâna dreaptă, îl deschise și apăsă butonul pentru convorbire.

— Oricine ai fi, ar fi bine să fie ceva al naibii de important, se răsti Travis.

Se uită la telefon. Îi venea să-l arunce peste vârf, dar știa că era obligația lui să-l țină la el, tot timpul cât era în permisie.

Vocea adâncă, baritonală, a secundului lui, locotenent-comandorul Stanislaus Michael Powczuk, din Marina Statelor Unite, se auzi în receptorul celularului.

Totuși, în clipa aceea Travis își dorea ca Stan Powczuk să fie alături de el, pe acel munte, ca să-i poată trage un șut în dos.

— Aici Powczuk, domnule, spuse vocea calmă de la celălalt capăt al legăturii. Îmi pare rău că te întrerup în timpul liber, dar echipele au fost rechemate. Toate. Și imediat.

— Stan, ar fi bine ca asta să nu fie una dintre glumele tale stupide, mârâi Travis Barrett.

— Eu nu glumesc niciodată cu ofițerul meu comandant, replică Powczuk, cu o voce amuzată... Tocmai am primit vestea de la Sam Wong. S-a împutit treaba. Generalul Krauss vrea să ne adunăm la ora 10:00, pentru o informare. Se spune că numai o echipă va intra în operațiune.

Maiorul Travis Barrett ascultă cu răbdare. Știa că Powczuk urma procedurile și că nu l-ar fi sunat dacă nu era urgent.

— Știi unde vor trimite această echipă?

— Nu, răspunse Powczuk. L-am pus pe Wong să se ocupe de asta. S-ar putea ea el să facă rost de ceva informații, până la

sosirea ta.

Travis Barrett se uită în jos, de pe vârful muntelui.

— Îmi va lua ceva timp să mă întorc. Nu știu dacă voi ajunge la timp.

— Nici o grijă, șefule. Am trimis un elicopter să te ia. Ar trebui să ajungă... hm... chiar acum.

Travis Barrett se uită spre sud și văzu silueta zveltă și neagră a unui elicopter UH-60 Blackhawk înaintând rapid în direcția lui. Elicopterul îl localizase datorită implantului cibernetic codat special de sub urechea stângă a lui Travis Barrett.

— Văd elicopterul, spuse el, uimit de capacitatea lui Wong și Powczuk de a reacționa la evenimente, aproape înainte ca acestea să se întâmple.

Travis se uită la ceas. Dacă se grăbea puțin, putea să ajungă.

— Cum ai aranjat cu elicopterul?

— Să spunem că micul Sammy a trimis un mesaj de urgență absolută la cea mai apropiată stație aeriană a armatei, zise Powczuk, râzând. Slavă Domnului că micul toțilar e de partea noastră!

Travis zâmbi și făcu cu mâna elicopterului. Dacă cineva putea falsifica ordine oficiale, Sam Wong era acela.

Rafala motoarelor elicopterului îl învălui pe Travis într-un vârtej de praf. Elicopterul plutea deasupra lui și cei dinăuntru aruncară o frânghie spre silueta singuratică de pe vârful muntelui. Vântul bătea tare în jurul, maiorului din Beretele Verzi, care strigă în telefon:

— Am pornit, Stan. Cu puțin noroc, ajung acolo în noaptea asta. Adună Echipa Eagle. Vreau ca toată lumea să fie gata la ora 06:00, mâine dimineață, cu echipament complet și arme. Toată lumea luptă și nimeni nu abandonează. Ai înțeles?

— Da, domnule, spuse vocea încrezătoare a secundului său. I-am chemat pe toți ceilalți. Ai fost anunțat ultimul, pentru că ești în afara razei de acțiune a balizelor normale de alarmă. Bine că aveai celularul la tine. Echipa Eagle va fi gata, la sosirea ta.

— Bine. Ne vedem curând. Barrett, terminat, spuse el și închise telefonul.

„La naiba!” înjură Travis Barrett, clătinând din cap, în timp ce își trecea bucla cablului de nailon din elicopter peste cap și umeri.

Prinse celularul de curea și se asigură că avea carabină prinsă bine peste umeri. Vinciul puternic al elicopterului începu să-l tragă spre aparatul de zbor.

În timp ce urca spre cer, se uită în jos și văzu o pereche de capre sărind și îndepărtându-se de elicopter, pe platoul muntos de pe creastă.

Nu mai îmi trebuia decât un minut! Șaizeci de secunde, atâta tot! Împușcătura vieții mele!

CAPITOLUL 5

În orele de criză, nu uita că patruzeci de oameni bine selectați pot zguduï o lume întreagă.

Yasotay, conducător mongol

11 noiembrie, ora 19:00, în apropiere de Aojin, în munții de lângă coasta nord-estică a Coreei de Nord

O ninsoare deasă cădea din cerul întunecat, acoperind lumea cu o pătură albă. Trei camioane militare de cinci tone alunecau și patinau pe drumul înghețat. Convoiul părea perfect normal. Camioanele conțineau proviziile de hrană săptămânale ale garnizoanei, dar aceste camioane mai aveau și o încărcătură suplimentară. Înăuntru, sub prelatele umede, stăteau în tăcere oameni puternic înarmați, așteptând momentul potrivit ca să sară afară și să execute o întâlnire mortală.

Cele trei camioane trecură încet de primul punct de verificare. Paznicii, nebănuind nimic, îi lăsară să treacă, fericiți că le puteau face doar semn cu mâna, în loc să-și părăsească gheretele calde și uscate, ca să verifice hârtiile șoferilor. În seara întunecată din cauza ninsorii, paznicii nu observară nimic neobișnuit.

Un bărbat în uniformă neagră și cu glugă de aceeași culoare stătea pe o bancă de lemn, aproape de partea din spate, acoperită de prelată, a primului camion. Un oval mic din jurul ochilor era singurul fragment de pe fața lui care nu era acoperit cu negru. Avea ochii înguști și răi, ca și cum ar fi căutat în permanență ținte, iar în ei strălucea un foc special, o energie care marca hotărârea și duritatea unui fanatic.

Omul în negru era Lee Chu Bok. Era înalt pentru un nord-coreean, având un metru optzeci și doi de centimetri, și avea corpul musculos al unui gimnast expert. Ridică puțin prelată și se uită afară. Ninsoarea era la fel de deasă.

Lee se uită la ceas. Mai avea câteva minute. Își reglă respirația și se pregăti mental pentru înfruntare. Oamenii de lângă el stăteau nemișcați, așteptând semnul lui ca să acționeze. Camionul continuă să înainteze, trecând pe lângă un alt punct de verificare și intrând în perimetrul de securitate interior.

Lee era ultimul export nord-coreean - un conducător terorist

mercenar, liber să fie angajat. Ca să se pregătească pentru acest rol, făcuse un antrenament lung și intensiv în Armata Populară Nord-Coreeană. Era expert în hopkido, arta marțială coreeană, ce reprezenta un amestec de karate și judo, iar disciplina și eficiența lui în acea artă erau legendare. Absolvise primul din clasă la Institutul Militar Kumsung din Coreea de Nord, baza de pregătire pentru conducătorii Forțelor Speciale. Mulți dintre colegii lui – nu prieteni, pentru că nu avea așa ceva – considerau că Lee avea caracterul perfect, că era predestinat pentru măreție. Era un adevărat singuratic, neavând nici o familie. Numai ura îi servea drept țel. Se lăuda că nu permisesese niciodată relațiilor personale să-i risipească energia. Câștiga întotdeauna, atât în antrenamentele pentru luptă, cât și în sport.

Era un ucigaș eficient, un bărbat crescut încă din copilărie în disciplina urii și morții, genul de om care te face să te simți neliniștit numai prin simpla-i prezență. Singura persoană pe care o respecta era luri Terrek. Datoria lui Lee față de Frăție era singura lui preocupare, iar ura față de americani, singura lui religie.

Ca rezultat al talentelor și loialității lui, Terrek îl numise pe Lee comandant al dragonilor, un grup de luptă special al Frăției. Dragonii erau o bandă extraordinară de ucigași, o echipă de vis a teroriștilor. Recrutați din toată lumea, oamenii lui Lee îi juraseră loialitate acestuia. Ca parte a inițierii fiecărui recrutar, pe brațul fiecărui membru al grupului lui Lee fusese tatuat un dragon oriental. Lee considera acei dragoni drept o legătură de sânge, o legătură vizibilă față de serviciul în cadrul Frăției și față de el. Cum Lee avea putere de viață și de moarte asupra oamenilor lui, nici unul nu-l contrazicea. Lee își folosea acea putere absolută rapid și fără remușcări. În consecință, ordinele lui nu erau niciodată discutate.

Ceilalți teroriști din grup erau îmbrăcați ca și el, în negru. Lee purta în jurul pieptului o vestă antiglonț specială. Ca și ceilalți, era înarmat cu un pistol-mitralieră Carl Gustav special de 9 mm, cu un amortizor scurt, dar eficient, atașat la țeavă. Ca să poată menține comunicații constante cu fiecare membru al echipei lui, avea un receptor în urechea stângă și un microfon la gât.

Camionul se opri în punctul stabilit. Lee știa că cei cincisprezece oameni ai lui și un alt camion cu încă cincisprezece oameni se infiltraseră în inima poziției inamice. Obiectivul era un buncăr de comandă dintr-o fortăreață de pe munte, apărât puternic de trupe de elită. Ninsoarea deasă și permisele speciale

îi ajutaseră să treacă prin cele mai dure verificări de securitate. Acum, restul depindea de Lee și de oamenii lui.

Un brazilian solid, numit Montoyez, stătea vizavi de Lee și se uită pe sub prelată, ca să observe zona-țintă. Montoyez asculta cu atenție în casca mică, de ureche, așteptând semnalul de începere a atacului.

— Domnule, spuse bărbatul cu față dură. Toate camioanele sunt în interiorul complexului. Grupul Unu este pregătit. Putem continua conform planului.

Lee își verifică arma și strânse mai bine amortizorul la capătul țevii pistolului-mitralieră. Toate armele unității nu puteau fi depistate prin serie sau număr. Îl deranja foarte mult faptul că tot ceea ce folosea, tot ceea ce foloseau oamenii lui – arme, echipament, ceasuri – era făcut de mâini străine. Recunoștea că nord-coreenii, conaționali lui, nu puteau face nici măcar un ceas ca lumea. Lee condamnă Statele Unite pentru această situație și pentru multe altele. Americanii erau responsabili pentru suferințele nord-coreenilor. Ei produsese războiul din 1950 și ei trebuiau condamnați pentru starea jalnică a Coreei de Nord.

Lee știa că lucrurile trebuiau să se schimbe. Și voia să participe la acea schimbare. Voia să vadă acea schimbare producându-se în timpul vieții lui. Voia să fie din nou mândru.

Și mai mult îl chinuia faptul că el conducea o bandă internațională de mercenari, formată din brazilieni, germani, ruși, sârbi, chinezi și nord-coreeni. Ar fi preferat să conducă o echipă integral nord-coreeană, dar țara lui era prea săracă să înroleze și să antreneze o echipă de genul Dragonilor, și nu voia să acționeze împotriva detestaților americani. Terrek, șeful Frăției, îi oferise o cauză, oameni, arme și, cel mai important, banii necesari ca să se răzbune pe detestații imperialiști yankei. Pentru Lee, Frăția era un vis devenit realitate, o sursă de mândrie și un țel.

Lee aprobă din cap.

— Exact așa cum am repetat.

Montoyez înclină din cap. Repetaseră acea misiune de cel puțin zece ori. De fiecare dată, rezultatul fusese același: țintele atinse, orarul respectat și misiunea îndeplinită. Oamenii lui Lee nu dădeau niciodată greș.

Lee se uită nervos la ceasul lui producție japoneză. Știa că temporizarea era totul. Trebuia să meargă precum ceasul, ca să reușească. Simțea cumva că de data aceasta lucrurile erau diferite.

— Dă ordinul, comandă Lee.

— *Vulturul!* șopti Montoyez în microfon, repetând cuvântul de cod de mai multe ori.

Mercenarii coborâră rapid din camion.

— Amuțiți gărzile. Fără zgomot, ordonă încet Lee, bătând cu palma în spatele fiecărui soldat care sărea din camion. Nu luăm prizonieri.

Echipa de teroriști trecu la acțiune ca o mașină bine unsă. Înaintară și lichidară gărzile pe rând, înainte ca vreunul dintre inamicii lor să poată da alarma. Oamenii din primul camion asigurară silențios exteriorul complexului. Lunetiștii alergară la turnurile unde fuseseră gărzile și acoperiră intrarea în complexul de comandă. Ceilalți înaintară ca să plaseze minele antipersonal comandate de la distanță. Doi amplasară niște mitraliere RPK de 7,62 mm, în timp ce alți doi cărau aruncătoare de rachete antitanc, ca să acopere singurul drum de acces în perimetrul de securitate interior, care înconjura intrarea în complexul subteran.

În timpul ce restul forței de pază era neutralizat, Lee atacă ținta principală, împreună cu doisprezece oameni. În clipa în care echipa lui de asalt intră în tunelul care ducea la fabrica subterană, luminile din interiorul complexului se stinseră. Înăuntru, oamenii lui Lee găsiră un labirint de holuri și birouri întunecate. Mercenarii din față, folosind dispozitive de vedere nocturnă și lanterne cu infraroșii, doborâră țintele, pe măsură ce acestea apăreau pe coridor, în două minute, detașamentul de asalt redusese la tăcere șaisprezece paznici, fără să fie declanșată alarma.

Lee zâmbi. Exercițiul mergea perfect. Era mândru de oamenii lui, chiar dacă paznicii nu avuseseră posibilitatea să riposteze cu foc. Fiecare paznic era, de fapt, o țintă de lemn – siluete de formă umană, făcute din lemn, reprezentând soldați inamici. Țintele erau aranjate așa încât să cadă, atunci când erau lovite de un glonț. Câteva erau plasate în poziții simulate de mitraliere și în turnuri de pază.

Lee și oamenii lui atacau un poligon de tir construit cu minuțiozitate. Terrek construisese o imitație perfectă a țintei pe care echipa lui Lee avea să o atace într-o zi. Lee nu știa când aveau să execute misiunea reală, el și oamenii lui, dar simțea că momentul acela era foarte aproape.

Oamenii lui aveau unsprezece minute să pătrundă, să facă o gaură în ușile de oțel ce apărau fabrica subterană și să cucerească o cameră specială din centrul complexului. Lee se

uită la aparatul de filmat cel mai apropiat. Camere de televiziune plasate special urmăreau fiecare mișcare a echipei de atac. Filmul atacului avea să fie rulat mai târziu, pentru revederea detaliată a acțiunii, scopul fiind îmbunătățirea temporizării și acțiunilor echipei lui.

Lee studie ușile din întunericul de catran cu ajutorul dispozitivului lui de vedere nocturnă. Ecranul ocularului lui picta întunericul în nuanțe de verde. O țintă apăru lângă ușă și omul de lângă Lee o doborî cu un foc precis. Lee privea lumea verde, în timp ce oamenii lui doborăra alte două ținte ce stăteau în fața ușii camerei speciale. Echipa de demolare alergă la ușile de oțel mari, de doi metri și jumătate, și plasară două explozive de mărimea unui ou, pe clanțele ușilor. Schimbară câteva semnale între ei și mercenarii își acoperiră dispozitivele de vedere nocturnă.

— Spune cuvântul de cod. Suntem înăuntru și suntem gata de execuția fazei patru, spuse repede Lee operatorului lui radio.

Oamenii lui Lee îngenuncheară în întuneric, cu spatele lipit de zidurile de beton rece, ca să se protejeze de explozia încărcăturilor. Un bărbat cu un pachet radio mic și sofisticat vorbi în microfonul din mână:

— *Vipera! Repet, Vipera!*

Un terorist de lângă Lee apăsă un buton al dispozitivului de detonare de mărimea unui stilou, pe care-l ținea în mână dreaptă. O lumină puternică, și zgomotul detunăturilor umplu aerul. Lee simți valul de șoc și căldura exploziei, în timp ce încărcăturile izbeau ușile grele de metal ce protejau buncărul de comandă.

— Grenade! strigă Lee.

Unul dintre oamenii lui aruncă cu boltă o grenadă în deschiderea creată de explozii. Simți lumina și mugetul grenadei, apoi valul de șoc. Oamenii lui se repeziră înăuntru, trăgând silențios cartușe de 9 mm într-un grup de ținte din interiorul clădirii. Lee intră al treilea.

În câteva secunde, camera era cucerită. Niște lumini strălucitoare, de urgență, se aprinseră în interiorul buncărului. Lee și oamenii lui își scoaseră dispozitivele de vedere nocturnă.

Camera aceea era obiectivul misiunii. Cei doi oameni care erau cu Lee își puseră armele pe o masă. Unul dintre ei căra o servietă metalică argintie. O așeză pe masă și apoi, cu ajutorul camaradului lui, își puse repede un costum de protecție biologică.

După ce se îmbrăcă, omul intră pe ușa de sticlă ce reprezenta intrarea într-o încăpere specială. Apăsă o combinație de douăzeci și trei de numere pe tastatura de la intrare, fixată pe perete. Ușa se deschise și o lumină roșie începu să pâlpâie. Omul în costum de protecție biologică intră în cameră, cu servieta în mână, apoi se întoarse repede și încuie ușa exterioară. Lumina roșie se opri din pâlpâit. Omul în costum se duse la o ușă interioară, din cameră, și apăsă o altă combinație lungă de numere.

Ușa interioară se deschise și omul intră. Ușa din compartimentul interior se închise automat în spatele lui. Lee și celălalt mercenar așteptară. Omul în costum se întoarse în mai puțin de un minut prin ușa interioară, în mână cu servieta metalică.

O lumină roșie începu să clipească și se auzi o sirenă, când teroristul din zona de protecție biologică activă procesul de decontaminare. Aerul fu eliminat din camera exterioară și fu introdus aer curat. Simultan, o lumină ultravioletă puternică din tavan traversă camera, pentru a ucide orice germeni scăpaseră. După două minute și jumătate, ușa exterioară se deschise și omul ieși în cameră și își scoase masca.

— Asta e. Pachetul nostru special e înăuntru.

Lee se uită la ceas și zâmbi.

— Excelent. Întreaga operațiune a durat douăzeci de minute și cincizeci și șapte de secunde. Am îndeplinit misiunea într-un timp record. Măine, voi aranja ca niște curve foarte atrăgătoare să ne ajute să sărbătorim.

Cei doi bărbați care erau cu Lee zâmbiră, anticipând sărbătoarea. Lee făcu un semn aprobator și savură momentul victoriei. Se duse și luă valiza.

Peste câmpul de luptă simulat răsună un anunț, din difuzoare, rostit de o voce asemănătoare cu cea a Fratelui cel Mare al lui Orvell.

— Foarte bine, comandant Lee. Prezintă-te imediat la raport.

Oamenii lui Lee ieșiră rapid din încăperile subterane. Lee își flutură arma, făcând semn conducătorilor lui de pluton să execute acțiunile de după misiune. Strigă câteva ordine rapide și plecă de lângă complexul subteran, pornind spre nord, pe drum. Coti pe drum și intră într-o zonă îngrădită în care se afla o clădire de beton cu un etaj.

Doi paznici bine înarmați stăteau în fața intrării în clădire. Unul îi făcu semn cu capul lui Lee și deschise ușa. Lee intră și se uită repede în cameră. Aceasta era luminată de un singur bec

strălucitor. Patru bărbați în uniformă, cu aspect mortal – paznicii de corp ai lui Terrek – stăteau în picioare, cu armele pregătite. Doi stăteau de pază lângă ușă, iar doi exact în spatele lui Terrek.

Lee își ținea pistolul-mitralieră Carl Gustav la spate, cu țeava în jos, și în mâna dreaptă ținea servieta. Îi văzu pe Terrek și pe generalul Cho stând pe niște scaune, în fața unei mese lungi și înguste. Generalul Cho stătea în stânga lui Terrek, fumând țigară de la țigară. O grămadă de mucuri stinse umplea scrumiera de pe masă, din fața lui Cho. Un monitor de televiziune cu ecran plat era prins de peretele din fața celor doi. Lee știa că fiecare mișcare pe care o făcuse în timpul exercițiului fusese studiată din această cameră de comandă.

Lee se apropie de Terrek și puse servieta pe masă. Terrek zâmbi scurt, apoi îi făcu un semn apreciativ cu capul lui Lee, pentru performanța lui excelentă.

Cho trase din țigară încet, privindu-l fix pe arogantul Lee.

Lee îi răspunse cu o privire la fel de fixă și plină de ură, arătându-și clar disprețul total față de omul cu minte îngustă, care îi era superior în grad, dar nu-i fusese niciodată superior în ceea ce privea calitățile de războinic. Lee îl considera pe Cho o marionetă și un politician, nu un luptător, așa cum era el. Era sigur că Cho și-ar fi vândut și sufletul și știa că Cho era un spion care fura bani de la Terrek.

Cho văzu privirea lui Lee, decise că acela nu era momentul potrivit ca să comenteze și se uită în altă parte.

— Comandant Lee, spuse Terrek, cu un zâmbet sinistru. Sincerele mele felicitări. Ați făcut o treabă excelentă în timpul repetițiilor. Nu am nici o îndoială că tu și oamenii tăi sunteți pregătiți. Frăția și cu mine avem cea mai mare încredere în voi.

— Tu ești Frăția! răspunse Lee, mutându-și privirea de la Cho la Terrek. Sunt onorat să te servesc.

— Acesta este genul de conducător de care am nevoie ca să conducă următoarea fază a planului meu, spuse Terrek și se întoarse spre generalul Cho: Sunteți de acord?

Cho luă țigara dintre buze și zâmbi vag.

— Poate. Dar, bineînțeles, eu nu știu ce planuri aveți. Poate că, dacă m-ați informa de aceste intenții, aș putea să vă sprijin mai bine.

— Planurile mele sunt secrete, spuse Terrek. În următoarele câteva zile îi vom lovi pe americani și vom schimba balanța puterii în lume. Accepți oferta mea, Lee?

Generalul Cho păru surprins. Se opri din fumat, stinse mukul în

scrumiera din fața lui și se uită curios la Terrek, apoi la Lee. Lee nu răspunse. Nu era nevoie. Focul din ochii lui spunea „Da” de o sută de ori mai tare decât orice cuvinte.

Cho deschise tabachera lui argintie și scoase o altă țigară, închise tabachera cu degetul și bătu încet cu țigara în capacul ei, aranjând tutunul. Puse țigara între buze și o aprinse cu bricheta.

— Peste două zile voi avea o armă de o putere incredibilă. Oamenii tăi vor pleca mâine dimineață. Tu și Echipa Dragon veți deveni sabia răzbunării împotriva americanilor, spuse Terrek.

— Da, replică Lee, cu o emoție puternică. Nu există nici o îndoială. Dă-mi ordinul și eu voi aduce victoria Frăției.

— Camarade Terrek, această acțiune trebuie coordonată cu Pyongyang-ul, interveni generalul Cho, trăgând din țigară.

Aruncă o privire nervoasă paznicilor de la ieșirea clădirii.

— Înainte să părăsești Citadela și să execuți orice operațiune, trebuie să iei legătura cu Pyongyang-ul, prin mine. Așa a fost înțelegerea noastră.

— Am schimbat înțelegerea noastră demnă de milă, răspunse cu răceală Terrek. Crezi că am încredere în tine sau în superiorii tăi din Pyongyang?

Terrek se opri și îl studie pe general pentru o clipă.

— Știi ce este un adevărat credincios, generale Cho?

Cho clătină din cap, părând și mai neliniștit ca înainte. Se foi nervos pe scaun și își frecă părul de la ceafă cu mâna.

— Un adevărat credincios este un om care este gata să facă orice sacrificiu și să urmeze ordinele fără să pună întrebări ca să afle motivul. Adevărații credincioși pot schimba lumea. Eu am o sută de astfel de oameni, generale Cho, toți loiali față de cauza Frăției. Dar Lee este cel mai bun discipol al meu.

— Înțeleg că dorești să păstrezi securitatea, tovarășe Terrek, răspunse Cho, surprins de schimbarea bruscă de ton. Dar Republica Democrată Populară a Coreei de Nord are proceduri de securitate ce trebuie respectate. Trebuie să te informez că...

Terrek ridică mâna, oprindu-l pe Cho în mijlocul frazei. Cho se agită pe scaun și trase lung din țigară.

— Lee, tu și echipa ta veți pleca mâine, la ora 5:00 dimineața, spuse Terrek, adresându-se lui Lee. Agenții de informații americani mă urmăresc ca niște șoimi. Ca să ofer o acoperire misiunii tale speciale, eu voi apărea în altă parte. Am încredere în tine, numai în tine, să conduci echipa care va atinge scopul eforturilor noastre, împreună vom face o serie de pași care îi vor doborî pe americani în genunchi.

Lee zâmbi.

— Așa vom face!

Generalul Cho puse jos țigara.

— Tovarășe Terrek, nu ai autoritatea să iei această decizie. Voi raporta imediat...

— Chiar crezi că mă poți opri? rânji Terrek. Nu am nevoie de permisiunea ta.

Cho se uită în jos, la masă. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare.

— Problema cu tine și cu lașii fără voință care conduc țara ta patetică este că vă e teamă să vă implicați total, fără rezerve, fără să priviți în spate. Tu și superiorii tăi stați în acest paradis mizerabil al muncitorilor, de peste cincizeci de ani, ca niște muște pe o grămadă de rahat.

Cho vru să se ridice. Unul dintre paznicii lui Terrek veni în spatele lui și îl forță să se așeze la loc.

— Nu am terminat cu tine, spuse Terrek, aplecându-se în față peste masă și apropiindu-și fața la câțiva centimetri de a lui Cho.

Smulse țigara din gura generalului și o aruncă pe podea.

— Războaiele nu sunt câștigate de cei mai buni oameni. Sunt câștigate de oamenii cei mai hotărâți. La primul semn de slăbiciune, trebuie să ataci la beregată. Trebuie să fii pregătit să te dedici total.

Terrek se ridică, întinse brațul lui puternic și îl prinse pe nord-coreeanul scund de gât.

— Nu pot permite nimănui să-mi cunoască planurile, mai ales unui vierme lipsit de importanță ca tine. Deja ai spus prea multe superiorilor tăi din Pyongyang. Secretul este vital în afacerile mele. Este ca și cum ai astupa găurile dintr-o barcă. Dacă vrei să navighezi în continuare, nu poți permite nici cea mai mică scurgere.

Terrek strânse gâtul lui Cho, iar generalul nu reuși să scape din strânsoare. Chiar în clipa în care nord-coreeanul simțea că ochii o să-i sară din orbite, Terrek îi dădu drumul. Cho se prăbuși pe scaun, tușind și icnind.

Terrek își îndreptă cămașa și ocoli masa spre partea îndepărtată a acesteia. Cei doi paznici care stăteau în spatele lui se lipiră de perete. Terrek îi făcu semn cu capul lui Lee.

Lee apăsă rapid combinația servietei și deschise plicul dinăuntru. Citi repede conținutul scrisorii.

Fără să ezite, Lee își roti pistolul-mitralieră de la spate. Cu cureaua în continuare pe umăr, lipi țeava de capul lui Cho și

trase. Capul acestuia explodă și corpul neînsuflețit se prăbuși pe podea.

Ecoul împușcăturii răsună în cameră. Paznicii nici nu clipiră. Nimeni nu mișca. Numai trupul lui Cho se zbătea în ultimele convulsii. Țigara acestuia, arzând încă pe podeaua de marmură albă, fu stinsă de balta de sânge care se întindea.

Marea piesă va începe, își spuse Lee, în timp ce pe buze îi apărea un zâmbet rău. În sfârșit, am găsit conducătorul. Care are curajul să ia destinul în mâini! Acțiunile noastre vor aduce căderea Statelor Unite. Gândul acesta îmi încălzește sufletul și va da un sens anilor de sacrificii ai poporului meu.

— Am lovit deja în Roma, spuse Terrek, rânjind și admirând strălucirea planului pe care îl crease. Vom mai da o lovitură răsunătoare în Vest și apoi vom lovi Estul. În felul acesta, americanii nu vor mai înțelege care sunt adevăratele noastre intenții. În Est vom găsi arma care ne va aduce victoria. Tu vei fi cel mai bun conducător al meu, brațul meu drept, discipolul meu!

— Pentru Frăție! strigă Lee. Moarte Americii!

CAPITOLUL 6

Și aveți grijă, cel mai mare dintre ucigași, cel a cărui teroare este cea mai măreață, trebuie să se spele în sângele tău, și trebuie să facă baie în sângele tău, iar tu vei fi distrus.

Vechea carte egipteană a morții

12 noiembrie, ora 11:00 a.m., Valea Regilor, Egipt

— E atât de incitant, șopti ea, cu vocea unei școlărițe care flirta cu prietenul ei, la ora de istorie din liceu.

Jim se uită la cea care îi era soție de treizeci și trei de ani și zâmbi. El era cu opt ani mai mare decât Elizabeth, dar vârsta. Nu contase niciodată pentru ei, căci se iubeau de când se văzuseră prima dată. Părul ei lung și blond devenise argintiu, dar el o vedea pe Elizabeth – Liz – tot ca pe cea mai frumoasă femeie din lume. La cincizeci și unu de ani, Liz avea alura de senzualitate și vitalitate a unei femei de treizeci de ani. Avea o figură și o siluetă care atrăgeau încă privirile celor din jur. El se lăuda prietenilor că Liz ar fi putut să fie dublura lui Lauren Bacall, când actrița apăruse în 1964 în filmul *Sex și fata singură*, și toți prietenii lui care văzuseră filmul îl aprobau din inimă.

Jim se uită la verigheta simplă și subțire de pe mâna stângă a lui Liz. Cumpăraseră acel inel cu douăzeci și opt de dolari, dintr-un magazin de amanet din Galveston, chiar înainte să se căsătorească. Pe vremea aceea, atâta își putea permitea, dar lui Liz i se păruse că valorează o avere. În toți acei ani dificili, ea se plânsese foarte rar și fusese stânca lui de sprijin, în vremurile grele. Acum, el se pensionase și se bucurau amândoi de viață. Abia așteptaseră acea vacanță, pe care o considerau o a doua lună de miere.

De fapt, expresia *a doua lună de miere* nu era foarte precisă. Acea era de fapt luna de miere pe care nu o avuseseră niciodată. Weekendul intim pe care-l petrecuseră împreună la Galveston Holiday Inn, după cununia civilă, era tot ceea ce putea numi lună de miere. A doua zi, Liz îl condusesese pe Jim la aeroport și el plecase spre Vietnam, ca să se alăture Brigăzii Aeropurtate 173 din Armata SUA. El avea douăzeci și șase de ani pe atunci, iar ea numai optsprezece, dar dragostea lor rezistase războiului,

separării și vremurilor grele.

Jim știa că draga lui Liz nu bombănise niciodată din cauza asta, dar el voia mult mai mult pentru soția lui. După Vietnam, Jim găsisese de lucru ca șofer de camioane lungi, iar în cele din urmă ajunsese să aibă propria lui companie de camioane. Timp de aproape treizeci de ani dusese viața grea a unui șofer de camion, transportând încărcături grele și bunuri de consum dintr-o parte în cealaltă a Americii. Știa că petrecuse prea mult timp pe drum și fusese prea mult timp departe de draga lui Liz, dar așa își câștiga existența, iar ea păruse să înțeleagă întotdeauna asta.

Jim recunoștea că, în timpul acelor ani dificili, Liz dusese greul relației lor, jucând rolul care valora pentru el mai mult decât putea recompensa cu bani. Liz menținuse fericirea căminului și, timp de câțiva ani, ajutase la creșterea minunatului lor fin, pe lângă a propriului lor fiu. Acum, Jim își jurase că era vremea ei. Atunci când un competitor serios se oferise să-i cumpere parcul de mașini pentru un profit substanțial, Jim se retrăsese. Îi spusese lui Liz că de-a lungul anilor strânsese suficienți bani pentru vacanța pe care ea o visase tot timpul. Da, era șansa lui de a se revanșa pentru timpul pierdut, își spuse Jim. Îi făcu cu ochiul lui Liz și zâmbi.

Ea îi prinse privirea și parcă îi citi gândurile. Cu o sclipire jucăușă în ochi, luă mâna lui puternică și o strânse încet. Sclipirea din ochii lui Liz însemna pentru el mai mult decât tot aurul din comorile nedescoperite ale Egiptului antic. Era un bărbat fericit.

În cei treizeci și trei de ani de căsnicie, în care Jim conducea camioane prin toată țara, Liz visase să călătorească cu el în locuri exotice. Dar astfel de excursii depășeau întotdeauna bugetul lor. Cuplul muncise din greu, se sacrificase și crease o viață pentru ei și pentru familia lor. Liz muncise la început în meseria de cusătoreasă și apoi pentru Crucea Roșie, la un spital local al veteranilor. Vacanțele erau mereu amânate. Erau facturi de plătit, și creșterea copiilor era scumpă. În acei ani, momentele cele mai apropiate de ideea de vacanță de care avuseseră parte Jim și Liz fuseseră acelea în care Liz deschidea o revistă de călătorii, în sufrageria lor, după una din cinele ei gustoase. Stăteau toți patru – Jim, Liz, fiul lor și finul lor – mâncând și discutând despre toate locurile, minunate pe care aveau să le viziteze cândva.

Acum, după retragerea lui Jim din afacerile cu camioane, după

ce copiii absolviseră colegiul și își urmau propriile cariere, era timpul ca ei doi să se distreze. Liz nu avusese nevoie decât să arunce o privire pe ultimele broșuri de călătorie, ca să se hotărască pentru un tur de două săptămâni al Tărâmului Sfânt și al faimoaselor locuri ale Egiptului antic.

Aerul condiționat lupta într-o bătălie deja pierdută, în timp ce soarele prăjea acoperișul de aluminiu al autocarului egiptean ce purta familia Douglas și pe ceilalți treizeci și opt de turiști occidentali. Motorul scrâșnea, iar autobuzul înainta chinuit pe drumul asfaltat acoperit de nisip, cu cincizeci de kilometri pe oră. Șoferul, un bătrân vesel cu o *ritra* albă și un *dish-dash* maroniu, îmbrăcăminte tipică a clasei muncitoare egiptene, fredona în timp ce autobuzul înainta încet. Ghidul, un egiptean gras și plăcut, de cincizeci și ceva de ani, pe nume Nasser Al Habib, stătea în picioare, în partea din față a autocarului, și ținea un microfon în mâna dreaptă.

Jim zâmbi. Egiptul era așa cum se aștepta - un amestec de Hollywood și Biblie.

— Doamnelor și domnilor, veți vedea că în dreapta noastră este un loc glorios și sfânt, anunță Habib, cu un zâmbet larg. Aceasta este faimoasa Vale a Regilor.

Zâmbetul lui Jim se transformă în chicotit. Fața rotundă și fericită a lui Habib, mustața lui deasă și neagră, toate aveau un aspect comic. Nu se putea abține. *Lui Habib îi place cu adevărat slujba lui, și pare hotărât să ne facă să credem că a meritat să dăm toți acei bani*, se gândi Jim.

— În dreapta, doamnelor și domnilor, veți vedea ultimele excavații ale mormintelor egiptene regale, continuă Habib, hotărât să ofere un comentariu constant, în timp ce autobuzul trecea pe lângă orice avea o legătură cu Egiptul antic. Ruinele conțin acele inscripții picturale, cunoscute sub numele de hieroglife. Aceste inscripții ne vorbesc despre credința strămoșilor noștri în Anu, locul în care sufletele celor buni se unesc cu corpul lor spiritual și sfânt.

Turiștii scoaseră obișnuitul murmur de oh-uri și ah-uri, când se uitară la templul ruinat și complet părăsit din dreapta lor. Grupul era un amestec de cupluri de tineri și bătrâni, de pensionari și proaspăt căsătoriți. Majoritatea erau americani, care profitau de ultimele bilete de vacanță cu reducere: „Minunile Egiptului antic”. Se auziră clicurile aparatelor de fotografiat, ale fotoreporterilor amatori care încercau să prindă imaginile monumentale pe film, chiar și prin geamurile murdare ale

autocarului.

— Totul pare atât de trist, îi șopti Liz lui Jim, lăsând în jos aparatul de fotografiat. Erau niște constructori atât de grozavi... niște administratori atât de buni. Dar această fascinație față de moarte... mormintele și piramidele.

— Da, presupun că este într-adevăr trist, răspunse Jim, aprobând din cap și cuprinzând umerii soției lui cu brațul.

Liz își odihni capul pe umărul lui, privind zidurile sparte care înconjuraseră pe vremuri o reședință regală.

— Dar nu este ceva neobișnuit. Toată lumea se întreabă ce există dincolo de mormânt. Vechii egipteni își exprimau curiozitatea într-un mod diferit față de noi, asta e tot.

— De ce s-a prăbușit imperiul lor? Întrebă Liz, în timp ce autobuzul trecea pe lângă un templu în ruină.

Jim se gândi un minut, trecând prin minte o viziune a vechiului imperiu egiptean. Nu știa prea multă istorie, dar citise o carte bună despre egiptenii, grecii și romanii antici, ca pregătire pentru turul lor. Era povestea clasică a supraviețuirii. Apăruseră culturi mai puternice, mai hotărâte, care îi învinseseră pe vechii egipteni și le schimbaseră pentru totdeauna stilul de viață.

— Probabil din același motiv din care se prăbușesc toate marile națiuni. Poate că egiptenii antici au rămas fără oameni care să mai vrea să se ridice și să lupte pentru lucrurile în care credeau. Nemaexistând nimeni dispus să lupte pentru modul lor de viață, societatea lor le-a interzis viitorul.

— Ai devenit un filosof, la bătrânețe, spuse Liz, cu o față amuzată.

Apoi oftă și adăugă:

— Mă întreb ce fac băieții noștri.

Jim zâmbi din nou și clătină din cap. Liz nu plecase de mai mult de zece zile și îi era deja dor de casă.

— Nu trebuie să-ți mai faci griji pentru ei. Sunt bine și pot să aibă grijă singuri de ei.

— Dați-mi voie să vă amintesc, doamnelor și domnilor, anunță Habib prin difuzor, ridicându-și capul și luând un aer important. Vărul meu, Nassir al Hassan, are un magazin minunat în Luxor, unde puteți cumpăra toate suvenirurile pe care le doriți, la prețuri speciale. Magazinele pe care le veți vedea în alte locuri sunt mult prea scumpe. El are sculpturi deosebite cu Ramses, unul dintre cei mai mari faraoni, și la un preț mic, pentru dumneavoastră.

Jim zâmbi. Spiritul liberei întreprinderi era viu și activ în

Egiptul modern.

O femeie masivă, pe nume Helga, stătea pe scaunul din față, lângă Habib, și își făcea aer cu o broșură tipărită în arabă și engleză. Helga ridică privirea uluită spre ghid și clătină din cap. Părea să-i pese la fel de mult de epoca antică a lui Ramses, ca și de vârul lui Habib. Principala ei grijă era arșița. Aerul condiționat al autobuzului mergea la maximum, dar efectul lui asupra pasagerilor era insignifiant. De aceea, câțiva dintre turiști își deschiseseră geamurile, făcând efortul de răcorire al interiorului total inutil. În consecință, Helga transpira din greu și se plângea în șoaptă soțului ei slab și cu ochelari, care stătea incomod lângă ea.

Helga știa ceva engleză, cea mai mare parte a ei folosind-o ca să se plângă de tot ce pățise în Egipt. Imediat ce autobuzul plecase de la hotel, Helga se prezentase drept șefă, spre marea disperare a lui Habib. Helga îi dădea în mod repetat șoferului avertismente să încetinească și indicații ca să evite găurile sau animalele răzlețite de pe drum. Helga era convinsă că tot ce lipsea culturii egiptene erau organizarea și disciplina. Cu ele, egiptenii ar fi putut face autobuzele să sosească la timp, ar fi putut să ia gunoiul de pe străzi și – cel mai important – să facă aerul condiționat să funcționeze.

Jim și Liz o cunoscuseră pe Helga și pe soțul ei, Karl, înainte ca grupul să plece de la hotelul din Luxor. Jim admira oamenii cu personalitate și recunoscuse în Helga un astfel de om. Alături de timidul și retrasul Karl, cuplul reprezenta o imagine amuzantă, și Liz și Jim se distraseră discutând cu Helga.

Bătrânul zâmbitor, cu barbă căruntă și aproape fără dinți, care conducea autobuzul era indiferent la sugestiile și protestele nemțoaicei. Bătrânul, care nu vorbea deloc engleză, zâmbea doar și fredona încet o melodie veche.

Terenul deveni mai accidentat, când autobuzul intră în Valea Regilor, și autobuzul părea să găsească toate găurile de pe drumul asfaltat prost întreținut. În stânga și în dreapta, apărură munții bătrâni de nisip și stâncă și gropile adânci din care fuseseră scoase odată pietrele. În timp ce autobuzul ocolea un mic munte de bazalt, Helga strigă un avertisment șoferului și arată spre un camion verde care bloca drumul.

— Ce e acolo, pe drum? întrebă ea.

Habib se uită la nemțoaică, ridică din umeri și se întoarse. În aceeași clipă, bătrânul de la volan apăsă cu putere pe frâne. Ghidul, care stătea în partea din față a autobuzului, își pierdu

echilibrul și țâșni în față, într-un salt caraghios, spre parbriz.

În timp ce autobuzul oprea, în sfârșit, se auziră focuri de pușcă trase în aer.

Un bărbat stătea în fața autobuzului, îmbrăcat în uniformă neagră și purtând o *ritra* cu pătrățele roșii pe cap, care îi acoperea toată fața, cu excepția ochilor. Individul îndreptă o carabină de asalt cu aspect mortal spre șofer.

— Jim? Întrebă Liz, cu o față îngrijorată.

Jim clătină din cap și o luă de mână.

— Nu-ți face griji. Stai liniștită. Totul va fi bine.

— *Ach, mein Got!* icni Helga și apoi spuse o rugăciune neinteligibilă, în germană. Bandiții!

Restul turiștilor parcă își ținu respirația. Nimeni nu știa sigur ce se întâmpla în fața autobuzului.

Omul în uniformă izbi în ușă cu patul carabinei de asalt AK-47, în timp ce un alt bărbat apăru și își îndreptă pușca spre Habib. Ghidul îi strigă șoferului să deschidă ușa. Ușa se deschise și omul în negru îl prinse pe Habib, îl trase jos din mașină și îl aruncă la pământ.

O duzină de bărbați înarmați apărură brusc. Bandiții înconjură autobuzul, ca o haită de lupi ce ataca o oaie rătăcită. Toți erau înarmați și îmbrăcați la fel, cu excepția a doi dintre ei. Una dintre aceste excepții era un bărbat înarmat doar cu un pistol. Acest om striga ordine și Jim presupuse că era șeful lor. Cealaltă excepție era un bărbat cu carabina agățată la spate. Acesta filma cu o cameră video fiecare minut al acțiunii.

Jim simți un nod în stomac. *Bandiții nu-și filmează jafurile*, își spuse el și remarcă faptul că oamenii înarmați nu erau nici egipteni, nici arabi. Tipii aceia erau din altă parte. Și aveau, probabil, alte motive.

Banditul care-l aruncase pe Habib în praf urcă în autobuz. O femeie mai în vârstă, din spatele lui Jim și Elizabeth, urlă. Șoferul se ridică în picioare, ca și cum ar fi vrut să-l ajute pe Habib, dar omul în uniformă neagră îl izbi imediat în față cu patul Kalașnikov-ului. Bătrânul cu păr cărunt se prăbuși pe scaun.

Jim privi, incapabil să facă ceva. Totul se întâmpla atât de repede. Jos, în afara autobuzului, Habib încercă, să se ridice. Omul cu pistol îl împinse la loc, cu tocul cizmei lui militare. Lui Habib îi țâșni sânge din gură și el se ghemui într-o poziție fetală la pământ, acoperindu-și capul cu mâinile. Apoi, cu mai puțină ceremonie decât cea folosită de o persoană ca să arunce resturile într-o cutie de gunoi, șeful teroriștilor trase două gloanțe

în spatele ghidului.

Şeful, un bărbat bine legat, puțin peste un metru optzeci, lovi cu piciorul corpul neînsuflețit al ghidului, întorcându-l cu fața în sus. Pieptul lui Habib era scăldat în sângele ce țâșnea. Din două găuri mari, de ieșire.

— Toată lumea... jos. Jos din autobuz! strigă șeful, într-o engleză sincopată.

Apoi, unul dintre bandiți își îndreaptă arma spre acoperișul mașinii și trase câteva focuri.

— Acum!

Într-un vacarm de țipete și urlete, turiștii – bărbați, femei și câțiva copii – se ridicară și porniră spre ușă. Helga, abia reușind să se miște printre scaune din cauza masivității ei, se chinui să iasă din autobuz, urmată de soțul ei, Karl. Omul cu carabină de asalt de lângă scaunul șoferului o împinse fără ceremonie. Solida doamnă se împinse în spate, din reflex. Omul în negru își îndreaptă carabina spre capul ei și râse. Helga rămase perfect nemișcată, în timp ce Karl, slab și cu ochelari, se strecură între ei, ceru scuze și o scoase cu grijă pe soția lui din autobuz.

În partea din spate a vehiculului, alți turiști se agățau năucii de gețile și aparatele lor de fotografiat și coborau din autobuz. Unii dintre pasagerii din spate se mișcau prea încet, după părerea teroriștilor, și erau întâmpinați cu strigăte și amenințări ale oamenilor în negru. Bărbatul care-l împușcase pe Habib îi împingea, fără să țină cont de vârstă sau sex, în timp ce coborau.

Jim și Elizabeth îi urmară pe Helga și pe Karl la ușă. Când trecu pe lângă șeful teroriștilor, Jim simți privirea banditului urmărindu-l. Deși *ritra* omului îi acoperea gura și nasul, Jim putea să-i vadă ochii. Erau înguști și răi, dar afixau o încredere din care Jim înțelese că individul era un ucigaș profesionist, care avea un plan.

Jim îndrăzni să țină piept privirii, răspunzând cu foc focului din ochii teroristului, apoi trecu repede cu Liz pe lângă el și își ocupară locul în rând.

Asta a fost o greșeală, își spuse Jim.

Soarele cădea asupra pasagerilor, care erau împinși fără ceremonie într-un șir, în fața corpului neînsuflețit al lui Habib. Bălți de sânge gros și roșu se formau sub el, în nisipul fierbinte. O femeie își făcu cruce. O dată autobuzul golit, se lăsă brusc tăcerea. La capătul șirului, o femeie tânără și atrăgătoare, într-o rochie de plajă galbenă, lungă, ținea un bebeluș în brațe. Copilul plângea, strigătele lui slabe sfârșind tăcerea. Un bărbat care

stătea lângă ea, tatăl copilului, încerca să o liniștească pe mamă, care mai avea și ea puțin până să izbucnească în lacrimi.

În tot acest timp, bărbatul în uniformă neagră, cu camera de filmat mică, înregistra scena, fețele panicate ale captivilor și prinzând în prim plan expresia traumatizată de pe fața tinerei mame îngrozite.

— Nu-ți face griji, îi șopti Jim soției lui, încercând să pară curajos.

Analiză rapid situația și căută un mod de scăpare. Nu exista nici unul. Erau prea mulți oameni cu arme și nici un loc sigur spre care să fugă. Trebuia să aștepte o altă ocazie.

— Dacă voiau să ne ucidă, eram deja morți. Stai calmă. Fă ce spun ei.

Liz îl privi pe soțul ei, cu ochi mari și înnebuniți. Ținându-se strâns de mâna lui Jim, întoarse capul și se uită la corpul însângerat al bietului lor ghid.

Conducătorul oamenilor în negru se apropie de șir, privind pe rând fiecare turist. Se opri o secundă în fața lui Jim, examinându-l cu privirea. Jim stătea drept în soarele nemilos și se uită în ochii reci ai unei forțe și mai nemiloase. Nu putea să vadă fața acelui om, care era acoperită de un batic cu pătrățele roșii, dar îi văzu ochii.

Jim simți o ură pe care nu o mai încercase din zilele când era soldat în Vietnam, când înfruntase un inamic diferit, într-o lume diferită. *La naiba cu ticălosul ăsta, își spuse. Nu sunt bandiți, sunt teroriști.*

Bărbatul cu pistol se opri în fața șirului de turiști. Ceilalți oameni înarmați erau în spatele lui.

— Numele meu e luri Terrek, spuse individul cu pistol, cu fața spre aparatul de filmat. Voi sunteți cu toții inamici ai Frăției, și acum prizonieri ai noștri. Veți fi pedepsiți pentru crimele împotriva umanității pe care Satele Unite și toate puterile occidentale le-au comis împotriva lumii.

O văduvă canadiană de șaiszeci de ani care stătea lângă Jim începu să se roage. Jim vorbise cu ea în autobuz și aflate că numele ei era Mary Uley. Economisise doi ani bani ca să facă acea excursie pe Tărâmul Sfânt și în Egipt. Acum, ambiția ei de o viață de a vedea acele nisipuri antice se transformase într-un coșmar.

— Vă voi pune fiecăruia o întrebare și voi veți răspunde, anunță scurt Terrek, ca și cum ar fi dat comenzi unui câine.

Stătea cu mâna stângă în șold. Cu mâna dreaptă, trase

cocoșul pistolului și îl îndreptă în sus.

— Dacă nu răspundeți, veți fi împușcați. Dacă vă mișcați, veți fi împușcați.

Turiștii rămaseră nemișcați. Murmurul suspinelor plutea în aer. Terrek se apropie de doamna germană grasă și se uită în ochii ei îngroziți. Unul dintre oamenii lui Terrek râse.

— Naționalitatea ta, zise Terrek, cu o voce mai sumbră decât o dimineață fără soare.

— *Deutsche*, răspuse ea, cu o furie de neconfundat în voce și cu ochii plini de dușmănie.

— Poate că ar trebui să-l împușc pe soțul tău, spuse Terrek, plasând țeava pistolului sub nasul lui Karl. Ai vrea să vezi creierii soțului tău împrăștiați pe nisip?

— *Nein... fitte*, se rugă Helga, coborându-și privirea.

Terrek râse și trecu în fața lui Karl, țintindu-l în continuare cu pistolul.

— *Deutsche*, răspuse slab Karl, privind nisipul.

Terrek își coborî pistolul și merse mai departe. Următoarea în linie era Mary.

— Canadiană, spuse bătrâna plângând, strângând niște mătănii în mână.

Terrek luă mătăniile și le aruncă la pământ, apoi le zdrobi în nisip cu cizma. Mary rămase înghețată de teamă. Apoi, Terrek se mută în fața lui Jim. Jim îl privi a doua oară direct, ochi în ochi. Îi urâse întotdeauna pe cei care se dădeau mari, iar tipul acesta era genul cel mai rău. Vedea în ochii lui o ură care nu avea să dispară niciodată. Jim cunoștea acea privire. Și știa și ce urma.

— Tu ești american, spuse Terrek. Aroganța ta te dă de gol. Nu am mai ucis americani de câteva săptămâni.

Jim nu răspuse. Încerca să pară indiferent și să nu-l provoace pe Terrek.

Cu o mișcare rapidă, Terrek îndreptă pistolul spre fruntea lui Jim și apăsă pe trăgaci. Sunetul împușcăturii reveni, de pe dealuri. Jim se prăbuși la pământ. Sângele lui o stropi pe Elizabeth – *sângele lui Jim!* Liz urlă și îngenunche lângă corpul iubitului ei soț.

Două elicoptere mari apărură brusc dinspre est și aterizară la câteva sute de metri de turiștii îngroziți. Elicele elicopterelor creau un curent puternic, care ridica nisipul deșertului ca o furtună.

— Acesta să fie un exemplu pentru voi, ascultați-mi ordinele, și restul nu veți fi uciși, strigă Terrek peste uruitul motoarelor.

Sunteți treizeci și opt... treizeci și șapte... de oameni acum. Ascultați-mă și veți fi eliberați, la momentul potrivit.

Pentru Elizabeth Douglas, timpul se oprise în loc. Stătea în genunchi, în nisip, cu capul lui Jim în poală, în timp ce sângele îi acoperea pantalonii.

Terrek făcu semn cu capul unui bărbat care stătea lângă el. Acesta, la rândul lui, le făcu semn celor din stânga și dreapta lui să-i ducă pe prizonieri la elicoptere.

— Toată lumea la elicoptere. Acum! strigă el.

Teroriștii îi împinseră și-i loviră cu picioarele pe cei treizeci și șapte de turiști, dirijându-i spre elicoptere și lăsându-i în urmă pe Jim Douglas, Habib și șoferul de autobuz, morți. Grupul șocat de nouăsprezece femei, cincisprezece bărbați și trei copii se supuse, înaintând cu greu prin nisip.

Elizabeth refuză să plece. Rămase pe nisip, ținând în brațe cadavrul soțului ei. Suspinând, ridică privirea spre ochii reci ai lui Terrek.

— Nu îl voi părăsi.

Terrek îndreptă pistolul spre capul ei, gata să o ucidă pe loc. Helga și Karl, la numai câțiva pași depărtare, alergară lângă Elizabeth și o traseră în picioare.

Terrek rânji.

— Luați-o pe târfa asta americană de aici, înainte să o ucid.

Helga și Karl o traseră pe Elizabeth spre elicoptere.

— Nu pot să-l părăsesc aici! strigă ea, încercând să se elibereze din strânsoarea fermă a nemțoaice.

— Trebuie, zise aceasta, forțând-o pe Elizabeth să înainteze.

Vocea îi tremura de emoție, când ajunseră la ușa elicopterului și repetă:

— Trebuie.

12 noiembrie, ora 13:15, Biroul comandantului-șef, Comandamentul de Operațiuni Speciale, Pentagon

— Jack, te-am chemat aici ca să te pun rapid la curent cu ultimele informații, spuse vocea morocănoasă.

— Da, domnule, am văzut știrile, zise generalul Krauss. Pe toate canalele apar secvențe cu dezastrul de la Roma. Personalul meu m-a pus la curent cu tot ce s-a întâmplat, acum o oră. Am trecut TALON Force în stare de alarmă.

— Foarte bine. Dar ceea ce nu știi este că teroriștii au lovit și în Egipt, au ucis un american și au răpit alți treizeci și șapte de

turiști, majoritatea cetățeni ai Statelor Unite, replică comandantul SOCOM-ului, Comandamentul de Operațiuni Speciale, generalul Samuel „Buck” Freedman.

Comandantul slab și deșirat, de patruzeci și opt de ani, al Forței de Atac Reunite a nou-formatei TALON Force clătină din cap. Fața bătucită a lui Krauss, ochii duri și ținuta semeață păreau copiate dintr-un poster de recrutare al Beretelor Verzi.

— TALON Force devine operațională?

— Știu că trebuia să deveniți operaționali abia peste treizeci de zile, dar circumstanțele s-ar putea să ne forțeze să ne mișcăm mai repede decât ne așteptam.

Generalul de brigadă Jack Krauss, din Armata Statelor Unite, se trase în față pe scaun, nerăbdător să accepte provocarea și gata să-și încerce noua organizație în luptă. Fața bătrânei berete verzi era plină de încredere, în timp ce se pregătea să-și pledeze cauza, dar, înainte să poată vorbi, generalul de patru stele din Infanteria Marină ce stătea în spatele biroului de mahon strălucitor îi reteză discursul cu o fluturare a mâinii. Generalul îl măsură cu atenție pe Krauss. Îi cunoștea calitățile. Krauss era cel mai bun ofițer pe care-l cunoștea, din toate serviciile armate.

Krauss era unul dintre cei maidecorați ofițeri din operațiunile speciale, încă în serviciu activ. Fusesse în mai multe operațiuni decât voia să-și amintească generalul Freedman. Krauss avea reputația unui luptător din umbră îndrăzneț, inteligent și extrem de dur. Rănit în ultima lui acțiune de luptă directă, își pierduse mâna dreaptă. Dar Jack Krauss era un soldat prea bun, ca armata să decidă retragerea lui pe motive medicale. Schilodit, dar încă apt de luptă, Krauss fusese primul om la care se gândise generalul pentru comanda TALON Force.

Jack Krauss nu-și dezamăgise mentorul. Dovedise din nou că era omul potrivit pentru acea misiune. Krauss mișcase munți de obstacole ca să organizeze, să echipeze și să antreneze cea mai avansată unitate de operațiuni speciale din lume.

— De la distrugerea avioanelor de linie civile de deasupra Oceanului Pacific, din urmă cu patru luni, ne-am luptat zi și noapte să punem pe picioare noua ta unitate, spuse generalul din Infanteria Marină, privindu-l pe Krauss. Am asigurat fondurile din partea Congresului, am atras cele mai bune minți din industrie și am produs tehnologia cea mai fantastică de care am auzit. Dar cea mai mare parte a echipamentelor ce vor fi folosite de echipele tale nu a fost testată în luptă.

— Domnule, este adevărat că cea mai mare parte a

echipamentului este încă în faza de prototip, și că există încă mici probleme la care mai trebuie lucrat, dar suntem pregătiți.

— Ești sigur în privința echipamentului? Totul poate depinde de modul în care lucrează echipamentul vostru.

— Super-computerele de terrabiți pe care le folosim au produs echipamente care ar fi fost considerate magice, cu câțiva ani în urmă, spuse cu mândrie Krauss. Toate prototipurile sunt generate computerizat, fabricate cu precizie și testate cu precizie. Am ridicat aproape de o sută de ori capacitatea de evaluare a situației de către echipă, gradul de supraviețuire și letalitatea.

Freedman chicoti.

— Mă sperii, Jack. Nu numai că ești un soldat adevărat, dar mai și înțelegi tâmpeniile asta de tehnologie înaltă mai bine decât oricine. Însă mașinăriile nu pot lupta singure, continuă generalul Freedman, serios. Oamenii fac asta, și ei trebuie să-și folosească mintea. Uităm asta uneori și mă tem că fascinația noastră pentru arme tot mai precise s-ar putea să ne ducă prea departe. Vreau să-mi spui că *oamenii* sunt pregătiți.

Generalul Freedman se lăsă pe spate pe scaun și închise ochii. Krauss știa că se încălzea pentru una dintre predicile lui.

— Am mai văzut asta, continuă Freedman. Ne încredem în dispozitive de înaltă tehnicitate și apoi subestimăm inamicul. Așa au reușit ticăloșii aceia din Liban să ne arunce în aer cazarmile din Beirut și să ucidă două sute nouăzeci și nouă de infanteriști marini în 1980. Așa au reușit acei nenorociți săraci și indisciplinați din Somalia să ne bată pe străzile din Mogadishu. Și de aceea au pierdut rușii o brigadă întreagă în prima zi a atacului lor asupra orașului Groznîi din Cecenia.

— Eu am cei mai buni oameni din toate serviciile, domnule, spuse Krauss. *Cei mai buni*. Așa cum știți, avem în echipele noastre chiar și cei mai buni specialiști civili, unii dintre experții țării noastre în microbiologic, arme chimice și tehnologie a computerelor, printre altele. Sub autoritatea dumneavoastră specială, Congresul i-a numit pe acești civili la gradul temporar de căpitani, și ei s-au integrat în fiecare dintre echipele noastre. Pe scurt, domnule general, echipele noastre au fost selectate din *creme de la creme*.

— Nu mă lua pe mine cu tâmpeniile franțuzești, Jack, chicoti Freedman.

Cei doi generali izbucniră, în râs. Într-o profesiune care era deseori prea serioasă, Freedman savura camaraderia și prietenia

ce existau între el și Krauss. Era fericit să vadă că Jack Krauss nu-și pierduse încrederea sau energia, în ciuda orarului non-stop pe care ofițerul mai tânăr din Forțele Speciale îl avusese în acele ultime câteva luni. Ritmul fusese doborât, dar Krauss știa că situația internațională devenea tot mai critică cu fiecare zi.

— Am încredere în judecata ta, Jack. Din cauza marilor cheltuieli implicate în programul TALON Force, există dorința de trimitere cât mai curând în teren a echipelor. Eu voiam doar să aud de la tine că ai o echipă gata să fie trimisă în luptă și azi, dacă dau ordinul.

— Domnule, TALON Force este un instrument de precizie al defensivei naționale, cea mai bună echipă de operațiuni speciale. Merită fiecare bănuț cheltuit cu ei. Vom reuși să facem lucruri pe care nu le puteam face înainte, și le vom face mai rapid, mai decisiv și cu mai puține pierderi. Răspunsul meu este un „DA”, fără echivoc.

— Bine. Mă bazam pe asta. I-am spus șefului Cartierului General Strategic Reunit același lucru, acum douăzeci de minute.

Freedman deschise un computer negru și subțire de pe birou, întoarse ecranul și îl plasă în fața lui Krauss.

Acesta zâmbi, bucurându-se de încrederea pe care o manifesta generalul față de el. Apoi, privirea îi fu atrasă de ecranul computerului. Pe ecranul albastru sclipeau cuvintele „Top Secret/Numai pentru TALON Force”, în centru, scrise cu roșu.

— Computer, începe instructajul, comandă Freedman.

Luminile din birou se micșorară, la comanda vocală a generalului. Computerul bâzâi o fracțiune de secundă, apoi logo-ul Cartierului General Strategic Reunit apăru pe ecran. Logo-ul dispăru și fu înlocuit de o legătură video directă cu Centrul de Informații Reunit. O femeie colonel în Forțele Aeriene, cu o figură îngustă și dură, apăru pe ecran, în fața unei hărți de situație digitale mari.

— Bună dimineața, generale Krauss. Această informare este strict secretă, numai pentru NOFORN și TALON Force, anunță femeia, cu o voce puternică și încrezătoare.

Asta însemna că informația nu numai că era accesibilă numai celor care aveau dreptul de acces, dar și că nici un cetățean străin, indiferent de ce nivel de acces avea, nu putea să o audă.

— Informarea pe care o veți auzi reprezintă știrile de ultimă oră, din toate sursele, referitoare la grupul terorist internațional numit Frăția. Amplasament strategic: Statele Unite, singura

supra-putere a lumii la începutul secolului XXI, sunt în prezent atacate de câteva organizații transnaționale. Până de curând, inamicii Americii erau ușor de identificat, pentru că erau state-națiuni. Deși relațiile dintre aceste state-națiuni nu sunt întotdeauna pașnice, America a minimizat campaniile lungi și sângeroase din ultimii ani, prin menținerea unor unități militare mici, dar cu o mare forță convențională, concentrate pe obiective precise. Oponenții de acest gen ai Americii, cum ar fi Irakul, Iranul, Coreea de Nord, China, Libia și Siria, continuă să sprijine forțe militare mari, pentru menținerea puterii interne și asigurarea obiectivelor guvernelor regionale. Forțele reunite militare ale Statelor Unite – Armata, Marina, Infanteria Marină și Forțele Aeriene – dețin o superioritate calitativă față de aceste forțe inamice, prin precizia puterii de foc, informații, antrenament, echipament și capacitatea de a se desfășura strategic în orice colț al lumii. Această combinație de posibilități a ținut sub control pe cele mai rele dintre aceste state adverse – cum ar fi Coreea de Nord, Libia și Irakul. Toate aceste țări pe care le-am menționat sunt în conflict cu Statele Unite din diverse motive. Aceste țări – și în plus China și Rusia – privesc Statele Unite ca pe un pericol mondial. Am primit informații recente care indică faptul că unele dintre aceste națiuni sprijină o schimbare radicală în echilibrul puterii, prin finanțarea unei forțe teroriste internaționale, care va ataca interesele americane în lume. În esență, există o campanie teroristă globală împotriva personalului și intereselor americane. Bombardarea avioanelor de linie americane de primăvara trecută a fost un simplu avertisment asupra capacităților lor. S-au folosit de asta ca să arate ce pot și ca să obțină finanțare.

— Frăția, spuse Krauss. Iuri Terrek.

— Da, exact, răspunse colonelul din Forțele Aeriene. Frăția, condusă de Iuri Terrek, este sprijinită internațional cu bani, arme, oameni și informații, de către aceste state inamice și de multe altele ale căror scopuri sunt opuse obiectivelor noastre. Scopul declarat al Frăției este înfrângerea Statelor Unite și a aliaților lor.

— Știți unde este Terrek? Întrebă Krauss, aproape prea grăbit, după propria lui părere. Cea mai mare forță a lui este anonimatul.

— Din nefericire, se cunosc foarte puține despre Terrek sau locul în care se află. Știm că este inteligent și fără scrupule, și că este gata să folosească orice mijloace de forță asimetrică, terorism, ca să-și îndeplinească obiectivele. Știm că a fost în

Statele Unite cu ani în urmă și că a fost arestat sub un alt nume și identitate. A evadat și de atunci a început să-și formeze organizația, nu este asociat cu nici o religie, cult sau țară, dar este în relații strânse cu elemente criminale internaționale și este de partea tuturor celor care-i urăsc pe americanii și aliații lor.

— Cunoasc această parte a istoricului lui Terrek, spuse Krauss.

— Bineînțeles, știți despre operațiunea cu rușii, de anul trecut, din Ossetia.

Generalul Jack Krauss aprobă din cap și își masă proteza de la mâna dreaptă.

— Da, prea bine chiar. Continuați, vă rog.

— Ieri, o sută douăzeci și patru de americani au fost uciși cu bomba teroristă din Roma. Treizeci și doi de supraviețuitori ai exploziei sunt în stare critică și mulți dintre ei vor muri, probabil, în aceeași zi, un american și doi egipteni au fost uciși de Frăție în Egipt, și douăzeci și șapte de americani și zece europeni au fost răpiți. Nu se știe unde se află ei în prezent. O înregistrare video a răpirii și execuției americanului a fost trimisă serviciilor de televiziune din toată lumea și va apărea astă seară la știrile internaționale.

— Ceva urme? întrebă Krauss.

— Credem că ostaticii au fost transportați la un aerodrom din Sudan. E posibil să fi zburat de acolo în Somalia, dar nu știm încă sigur. Dacă sunt în aer, pot fi oriunde.

— Altceva? întrebă Krauss.

— Frăția a făcut următoarele cereri...

Ecranul computerului trecu de la camera de instruire J2 la un fragment de film video. Un bărbat zvelt, cu brațe musculoase, purtând un tricou negru și pantaloni negri, stătea pe un scaun. Fața îi era acoperită de umbre, dar Krauss reuși să distingă contururile figurii. Omul era chel sau se răsese în cap. În afară de asta, se vedea doar o umbră.

— Sunt conducătorul Frăției, anunță cu mândrie omul.

Tonul vocii lui era puternic, poruncitor și arogant.

— Crezi că este Terrek? întrebă generalul Freedman.

— Prezint următoarele cereri Statelor Unite ale Americii, spuse Terrek, cu vocea rece a unui fanatic. America trebuie să-și retragă toate forțele militare în limitele granițelor Statelor Unite și să anuleze orice tratate de apărare și alianțe cu alte națiuni. Dacă Statele Unite nu fac acest lucru în următoarele șapte zile, voi provoca un dezastru pe care îl veți regreta pentru

totdeauna...

Urmă o pauză, în care un prim-plan al siluetei lui Terrek umplu ecranul. Era evident că cel care filmase încercase un final dramatic.

— Bombele din Roma și răpirile din Egipt sunt doar începutul, spuse Terrek, cu o voce rece. Vă spun asta, pentru că nu puteți face nimic. Îndepliniți cererile noastre sau acceptați consecințele propriei voastre distrugerii.

— Finalul informării, zero doi unu doi zero, Top Secret, TALON Force.

Ecranul se goli și luminile din birou se aprinseră.

— Nu există decât un singur mod de a trata cu acest fanatic, spuse Krauss, vizibil agasat de aroganța lui Terrek. Știe că nu-i putem îndeplini cererile. Joacă astfel pentru public, încercând să se arate ca un egal al Statelor Unite.

— Ai dreptate, dar presiunea a fost aplicată. Președintele vrea să apară la televiziune mâine, ca să vorbească despre acest subiect. Publicul a început să intre în panică. Turismul a scăzut deja, în urma bombardamentelor din martie. Nu avem prea mult timp, și este posibil ca Terrek să devanseze termenul, după discursul președintelui, mai ales dacă va fi unul în care acesta va condamna terorismul. Trebuie să aflăm ce urmărește Terrek și să îl oprim, înainte să se întâmple ceva.

— A aflat cineva unde a fost făcut acest film? Întrebă Krauss.

— Nu, dar FBI-ul lucrează la asta, răspunse Freedman, clătinând din cap. Ticălosul acesta e inteligent. Discurile video pe care le-a trimis la companiile de televiziune nu puteau fi urmărite. Până acum, nici un indiciu.

— Ce credeți că plănuiește Terrek?

— Cred că are acces sau încearcă să facă rost de WMD⁴, Jack, spuse Freedman, folosind acronimul pentru arme de distrugere în masă. Dacă pune mâinile pe o WMD, cred că va ținti un oraș american.

— Știm ce gen de WMD încearcă să obțină?

— Nu, dar alege ce vrei tu. Are mijloacele financiare necesare ca să facă aproape orice.

— Colonelul a spus că atacurile asupra avioanelor de linie au fost doar o demonstrare a capacității lui pentru obținerea finanțării. Ce scop credeți că au avut atacurile din Roma și Egipt?

⁴ *Weapon of Mass Destruction* - arme nucleare, biologice sau chimice (n. tr.).

— Nu sunt sigur. Aceste două atacuri pot fi doar o acoperire pentru o operațiune mai mare.

Interfonul generalului Freedman bâzâi. Generalul apăsă butonul.

— Domnule, locotenentul-comandor Hayes, cu un raport special pentru dumneavoastră, anunță o voce feminină caldă.

— Mulțumesc, Margaret, spuse generalul. Trimite-l înăuntru, te rog.

Un locotenent-comandor din Marină, un bărbat athletic de aproape patruzeci de ani, intră în birou, cu o servietă în mână.

— Domnule, ultimele vești despre Cazul Roșu, raportă ofițerul din Marină. Este prea important ca să fie trimis prin mijloace electronice. Aveți acces la el numai dumneavoastră și generalul Krauss, domnule.

Freedman luă plicul, îl deschise și se lăsă pe spate pe scaun, studiind raportul. După ce îl citi rapid, ridică privirea spre locotenentul-comandor.

— Știm unde sunt ostaticii acum?

— Nu, domnule. Autoritățile egiptene au reperat o duzină de avioane de marfa ce au decolat din Sudan astăzi, plecând în toate direcțiile. Aceste ordine de la NEA ordonă celor din CIA, Delta Force și tuturor echipelor SEAL disponibile să se pună în mișcare, căci este nevoie de mulți oameni la Roma și în Egipt, pentru investigarea atacurilor, găsirea teroriștilor și lichidarea lor.

Freedman îi întinse lui Krauss raportul despre răpirea de către teroriști a turiștilor americani din Egipt.

— Ce e cu celălalt raport? spuse Freedman, ridicând o hârtie intitulată: „Activitățile Frăției în estul Rusiei”.

— Principalul punct de interes este în Mediterană. CIA crede că aceste interceptări radio-electronice despre un plan al Frăției în estul Rusiei sunt o diversiune. Ei cred că o țintă mai probabilă sunt alți turiști, sau chiar una dintre ambasadele noastre dintre străinătate, răspunse Hayes. Aceste ordine spun să trimiteți una dintre echipele TALON Force să verifice, totuși, pista rusească, pentru orice eventualitate.

Freedman citi și acel raport și fluieră.

— Președintele a aprobat asta?

— Afirmativ, domnule general, răspunse Hayes. Semnătura lui și codul de autorizare sunt pe pagina următoare. A spus că această misiune a fost special făcută pentru TALON Force.

Freedman aprobă din cap și îi întinse plicul lui Krauss. Acesta

studie raportul și i-l întinse înapoi lui Hayes.

— Mulțumesc, Hayes, spuse Freedman. Se pare că vom fi destul de ocupați în următoarele câteva zile.

— Da, domnule, zise Hayes, salută și ieși din birou.

Krauss se trase mai în față pe scaun.

— Pare un risc teribil, spuse Krauss. Înțeleg că timpul este esențial, dar informațiile pe care le avem sunt prea puține.

— Bine ai venit în lumea operațiunilor sub acoperire, glumi Freedman. Acestea sunt ordinele, Jack. Rușii nu trebuie să afle că echipa ta e acolo. Ne-am învățat lecția anul trecut, în Ossetia.

— Mie-mi spui.

Freedman aprobă din cap.

— Ce e cu susținerea misiunii? întrebă Krauss.

Freedman clătină din cap.

— USS *Constellation* va fi în Marea Japoniei și va asigura aparate de zbor TFV-22 Osprey pentru recuperarea echipei. În afară de rachetele de croazieră, echipa ta va fi pe cont propriu. Nu va exista nici o forță de susținere la sol. Avem nevoie de un minimum de focuri de artificii în această misiune – sau cel puțin nimic care să poată face legătura cu Statele Unite.

— Am înțeles, replică Krauss. Mi-am anunțat deja cea mai bună echipă.

— Dacă merge ceva prost, Jack, nu-i putem lăsa pe ruși să pună mâna pe tehnologia TALON Force. E clar?

— Absolut.

— Bine, aprobă din cap Freedman. Nu numai că e în joc întregul program TALON Force, dar și multe vieți americane. Nu vreau să mă gândesc ce ar face Terrek cu o bombă nucleară.

— Da, domnule, răspunse Krauss, masându-și mâna dreaptă. Și eu abia aștept să pun mâna pe el. Îl vom opri.

— Asta și sper. Și acum, pleacă dracului de aici și treci la treabă! strigă Freedman, întinzându-se să strângă mâna lui Krauss. Și urează noroc soldaților tăi.

Krauss întinse mâna stângă.

— În TALON Force, toți luptă, nimeni nu abandonează și toată lumea se întoarce acasă.

— *Semper fi*, replică generalul din Infanteria Marină.

CAPITOLUL 7

Luptă cu inamicul cu arme pe care acesta nu le are.

Suvorov

13 noiembrie, ora 06:00, Tabăra militară secretă de antrenament, undeva în Montana

— Ascultați, urlă sergentul-major George Buford.

Sergentul-major făcu câțiva pași în stânga formației de soldați, privindu-i ca o panteră care își măsoară prada din ochi. Liniile de pe fața lui bătucită erau adânci și, deși nu mai era tânăr, emana forță și energie. Avea o privire dură și serioasă. Nu conta că cei mai mulți soldați din fața lui erau mai mari în grad decât el. Aici, el era șeful.

Șapte echipe de soldați duri, de elită, cu veste antiglonț sintetice negre și costume de luptă de înaltă tehnologie, stăteau în poziție de drepti, în timp ce un vânt rece și puternic bătea peste câmpul sterp. Soldații din TALON Force erau aliniați în formație, fiecare rând având câte șapte soldați. În est, cerul devenea cenușiu deschis, pe măsură ce întunericul se retrăgea ca un laș ce fugea de luptă.

— Pe loc repaus, strigă sergentul-major Buford.

Soldații se relaxară. Toți ochii erau fixați asupra sergentului-major.

— Când v-ați oferit voluntari pentru TALON Force, v-am spus că va fi periculos. Acum vom deveni operaționali și vom trimite prima echipă în teren.

Buford se opri o clipă, uitându-se în ochii soldaților lui, cu privirea serioasă și pătrunzătoare a unui veteran.

— Sunteți cei mai buni oameni pe care-i avem, cei mai buni pe care i-am văzut vreodată. Fiecare echipă poate depăși orice inamic de pe planetă, din punct de vedere fizic și mental. Dar în război nu este vorba de luptă dreaptă. Un soldat nu înseamnă nimic... nimic. Echipa câștigă războiul. Restul e o prostie. Voi trebuie să fiți mai mult decât suma părților. Dacă nici acum nu știți că porcăria asta de Rambo este doar o tâmpenie hollywoodiană, înseamnă că nu ați învățat nimic.

Vântul răvăși tufele ce punctau terenul, în timp ce Buford

continuă:

— Asta este ultima voastră șansă de a abandona. Nu este o dezonoare în asta. Nimeni nu va spune nimic, dacă decideți să vă retrageți acum. O echipă va deveni operațională mâine. Săptămânile următoare o vor face și altele. Sunteți cu toții buni, dar o singură echipă poate fi trimisă în această misiune.

Maiorul Travis Barrett îl urmărea din priviri pe sergentul-major Buford, care trecea prin fața formației, ținându-le predica de dimineață. Invitația de abandonare, ca și cele făcute în fiecare dintre cele o sută cincizeci de zile care trecuseră, fu întâmpinată cu o tăcere rece. Travis cunoștea spiritul camarazilor lui de echipă și a celorlalți voluntari care formau TALON Force. Deși TALON Force nu intrase încă în acțiune, știa că acei oameni erau cei mai buni de pe pământ, pentru acea misiune.

Și, mai important, în calitate de comandant al Echipei Eagle, Travis Barrett era sigur că echipa lui putea trece de orice obstacole le-ar fi aruncat în cale inamicul, ba chiar ar fi cerut și mai multe. Fără îndoială, echipa lui era cea mai rea, cea mai dură și cea mai inteligentă din domeniu, și nu avea nici o îndoială că sergentul-major Buford gândea la fel.

Bineînțeles, ceea ce diferenția TALON Force de orice alte unități de operațiuni speciale era tehnologia la care avea acces fiecare membru. Nu se făcuse nici o economie pentru înzestrarea TALON Force cu cele mai noi prototipuri de echipament. Laboratoarele naționale din Sandia și Oak Ridge produceau un echipament revoluționar, care făceau din TALON Force cea mai mortală echipă de operațiuni speciale ce fusese organizată vreodată.

Sergentul-major Buford se opri în fața Echipei Eagle, întrerupând șirul de gânduri al lui Travis Barrett.

— Crezi că Echipa Eagle este gata de luptă, maior Barrett?

Travis Barrett se uită în stânga, la fețele nerăbdătoare ale camarazilor lui. Cei patru bărbați și cele două femei emanau aceeași încredere și mândrie pe care le simțea și el. Echipa era o colecție de experți care fusese sudată în ultimele cinci luni de antrenament intens, epuizant.

— Trimiteți-ne pe noi, domnule sergent-major, răspunse Travis Barrett. Suntem gata.

Sergentul-major Buford aprobă din cap.

— Da, voi veți fi. Generalul Krauss a selectat Echipa Eagle pentru această misiune. Tu și echipa ta veți primi instrucțiuni prin BSD, în drum spre obiectiv. Este o misiune dificilă și strict

secretă. Ați fost autorizați să urmăriți această țintă pe tot globul, prin Autoritatea Comandamentului Național. Întrebări?

— Nu, domnule sergent-major, răspunse Travis.

Travis Barrett realiza importanța acelei misiuni. Probabil că lucrurile stăteau destul de prost, dacă NSA aprobase urmărire globală. Politicienilor nu le plăcea niciodată să piardă controlul.

În clipa aceea, sergentul-major Buford făcu ceva ce avea tabără de antrenament nu mai văzuse din prima zi, când sosiseră cu toții. Luă poziția de drepti și îl salută pe maiorul Barrett.

Travis Barrett răspunse mândru la acel salut.

Sergentul-major Buford vru să plece, dar, după câțiva pași, se opri brusc și se întoarse.

— Și, domnule maior Barrett, *sir*, vrem să vă întoarceți cu toții în viață. Ați înțeles?

— Perfect, domnule sergent-major, răspunse Travis Barrett. Execută un stânga-mprejur rigid și se uită la fețele camarazilor lui de echipă.

— Echipa Eagle, prezentați-vă la aerodrom!

13 noiembrie, ora 16:00, în munții din nord-estul Coreei de Nord

Elizabeth Douglas nu mai știa unde se afla. Lumea ei fusese făcută bucăți și întoarsă cu susul în jos. După ce ostaticii fuseseră urcați cu forța în elicoptere, în Egipt, teroriștii le puseseră pungi pe cap și îi mutaseră dintr-un avion în altul. Elizabeth și ceilalți ostatici pierduseră simțul timpului, dar bănuia că zburaseră aproape douăzeci și una de ore, în patru avioane diferite.

Acum erau din nou la sol. Teroriștii le scoaseră pungile de pe cap și îi urcară în camioane. În acest loc nou, vremea era foarte rece și ostaticii încercară să se încălzească cu ajutorul teancului de păături vechi de lână și paltoane mâncate de molii, pe care le găsiră în partea din spate a fiecărui camion.

Elizabeth se uită pe culoarul mic dintre cele două bănci din spatele camionului murdar. Vizavi de ea, stătea un cuplu tânăr, cu un copil de opt luni. Erau epuizați și demoralizați. Fetița lor plângea de ore întregi. Copilului îi era foame și primise ultimele grame de lapte pe care-l aveau la ei cu mult timp în urmă. Mai mult, nici unul nu primise apă de cel puțin patru ore. Nu puteau face nimic pentru fetiță, ca să o oprească din plâns.

Apoi, Elizabeth se uită la cadavrul întins între cele două

rânduri de scaune și închise ochii.

Țipetele copilului umpleau camionul.

Temperatura era în jur de 4 grade Celsius. Își trase o pătură veche pe umeri, în timp ce coloana de camioane înainta pe un drum de munte șerpuit. Doar câțiva dintre oamenii din camion aveau la ei haine care să-i protejeze pe o astfel de vreme. Se întreba cum se putuse schimba viața ei atât de dramatic, de neașteptat, într-un timp atât de scurt. Cu două zile în urmă, se bucura de a doua ei lună de miere, în brațele iubitului ei soț. Acum era văduvă, fără să aibă timp să jelească, și vedea cum mureau și alți oameni.

Se cutremură și încercă să-și pună ordine în gânduri. Se aștepta parcă să se trezească din acel coșmar și să vadă că era acasă, în pat, alături de minunatul ei soț, încă în viață.

Dar știa că totul era real, că acel coșmar nu avea să se termine, și simțea că și moartea ei era aproape.

Doisprezece turiști murdari și speriați stăteau în partea din spate a camionului verde, fiecare adâncit în propriile gânduri. Restul prizonierilor era în celelalte camioane, care înaintau unul după celălalt pe serpentinele drumului fără nume.

Chinul își pusese deja amprenta asupra prizonierilor. O treime din cei capturați erau oameni în vârstă. O parte dintre cuplurile tinere, ca cei doi de vizavi de Elizabeth, avea copii. Elizabeth văzuse trei copii în grup, unul la fel de mic ca și cel din fața ei, iar altul de doisprezece ani. Călătoria fusese extrem de devastatoare pentru bătrâni și copii.

O bătrână – Elizabeth nu-i știa numele – murise chiar sub ochii ei. Probabil că suferise un atac de cord, în timp ce camionul înainta hurducat pe drumul plin de bolovani. Câțiva dintre cei din camion încercaseră să o ajute pe bătrână, dar nu mai puteau face nimic pentru ea. Femeia se prinsese cu mâna de inimă și strigase după ajutor, cu o voce slabă. Apoi, într-o agonie lentă, pielea ei devenise tot mai palidă, respirația neregulată, și murise.

În camion, Elizabeth stătea cel mai aproape de cabina șoferului, pe partea stângă. Când bătrâna se prăbușise, Elizabeth ținase și lovide cu pumnul în peretele din spate al cabinei camionului. Dar șoferul îi ignorase semnele. Camionul nu se oprise și nimeni nu venise să ajute. Și bătrâna murise. Doi dintre bărbații din camion o așezaseră în spațiul dintre bănci și îi acoperiseră fața cu o jachetă.

Camionul gemea, înaintând pe drumul dificil, urcând încet

dealurile abrupte și apoi coborând, nesigur, la vale. Din când în când, Elizabeth avea senzația că se va zdrobi de marginea cabinei, când vehiculul se lansa pe o pantă. Câțiva oameni din camion lăseau impresia că renunțaseră la speranță. Când bătrâna murise, câțiva plânseseră, iar restul se întorsese cu spatele. Elizabeth simțea că era doar o problemă de timp, înainte să împărtășească cu toții aceeași soartă.

Ca pentru a compensa lipsa plânsetelor pentru moartea bătrânei, copilul începu să urle și mai tare. Mama, înnebunită de grijă, legăna fetița, încercând să o liniștească.

Camionul se opri dintr-odată și pasagerii fură aruncați în față, pe băncile tari de lemn. De afară se auziră vocile aspre și răgușite ale unor bărbați care strigau:

— Toată lumea jos!

Nervii lui Elizabeth se încordară, aproape până la punctul de plesnire, apoi se destinseseră. Se aștepta la ce era mai rău, dar realizează că trebuia să facă tot ce putea ca să mențină speranța în sufletul camarazilor ei prizonieri. Pânza de la coada camionului fu aruncată într-o parte și văzură afară un grup de bărbați cu aspect dur și cu arme în mână, care se uitau la ei.

Trapa din spate se lăsă în jos cu un zăngănit puternic.

— Jos, am spus. Toată lumea jos!

Oamenii speriați și obosiți coborâră din camion cât de repede puteau. Nici unul nu mai avea bagaje. Teroriștii le luaseră demult totul – bagaje, aparate de fotografiat, ceasuri, bijuterii, portofele și geți de umăr. Purtau doar hainele și pantofii pe care le aveau în momentul în care fuseseră capturați, și o jachetă sau un palton jerpelite, pe care le primiseră când aterizaseră în acel climat rece.

Cuplul cu copilul înainta cu grijă spre partea din spate a camionului. Mama rămase cu copilul în brațe, în timp ce tatăl sări jos și apoi întinse mâinile ca să ia copilul. Un paznic îl împinse în partea din spate a camionului, și omul căzu într-o parte, pe pământ.

— Ticălosule! strigă soțul.

Se întoarse ca să-l înfrunte pe omul care-l împinsese.

Un bărbat solid, cu o jachetă neagră, își îndreptă carabina HK de 9 mm cu țeavă scurtă spre fața bărbatului.

— Dă-mi un motiv, rahatule, și te ucid, și la fel și pe târfa ta drăguță și pe copilul vostru.

Tatăl fetiței se sprijini de camion, înghețat de frică, în timp ce teroristul îi lipea țeava de frunte. Broboane de sudoare începură

să curgă pe fața tânărului.

Soția lui stătea îngrozită în camion, privindu-i pe cei doi bărbați, în timp ce copilul țipa în brațele ei. Elizabeth se duse lângă ea și o cuprinse cu brațul pe după umeri, ca să o ajute să-și păstreze echilibrul.

— Treci aici! ordonă teroristul cu jachetă neagră, arătând spre locul unde se adunase restul prizonierilor și făcând semn cu arma. Femeile, în stânga. Bărbații, în dreapta.

Din grup, se auziră murmure. Paznicii intrară în mijlocul grupului, ca niște câini în mijlocul stânei. O femeie tânără strigă „Nu!”, când fu obligată să-și părăsească soțul, dar ascultă totuși ordinul.

Tatăl fetei se duse spre grupul bărbaților, aruncând o privire îndurerată în spate, spre soția lui îngrozită și copil.

Elizabeth luă bebelușul, în timp ce mama cobora. Când mama ajunsese jos, Elizabeth îi întinse copilul. Paznicul care îl amenințase pe tată o prinse pe tânăra mamă de bărbie și îi privi cercetător fața.

— Ne mai vedem, scumpo, spuse el, rânjind.

Tânăra mamă rămase încremenită, în timp ce el o ținea de bărbie. Copilul plângea.

Elizabeth se uită în spate, în camion, și o văzu pe bătrâna cu fața acoperită de o jachetă. Profită de ocazie ca să atragă atenția bărbatului de la tânăra mamă.

— Este o femeie moartă în camion, spuse ea.

Bărbatul în jachetă neagră dădu drumul bărbiei tinerei și se uită în camion. După o privire rapidă, se întoarse, cercetător, spre Elizabeth.

— Și ce dacă? Du-te la un loc cu ceilalți.

Elizabeth coborî din camion și se duse spre grupul de femei. Se uită în jur, încercând să-și dea seama unde se aflau. Văzu cerul cenușiu, plin de nori. Erau în mijlocul curții unui complex uriaș. Complexul era prins între niște munți mari, golași. În interior se vedeau mai multe mașini blindate și cel puțin o sută de oameni înarmați. Un zid de șapte metri înălțime înconjura fortăreața. Zidul părea să aibă cel puțin doi metri grosime. Deasupra zidurilor, în toate cele patru colțuri ale fortului, erau turele de tun, de oțel, pline de armament. Văzu mitraliere și presupuse că erau și lansatoare de rachete, în lungul zidurilor.

Dumnezeule, își spuse. Oamenii aceștia sunt în război cu noi. Asta este o armată.

Oameni cu arme, îmbrăcați în costume negre de luptă, păreau

să apară din toate părțile. Câteva dintre femei și aproape toți copiii începură să plângă. Cele trei mame din grup făcură tot posibilul să-și liniștească copiii, în timp ce prizonierii erau strânși într-un cerc.

Elizabeth era la marginea grupului de femei, alături de Helga. Se simțea slăbită și foarte singură.

Se auzeau numai țipetele copiilor, în rest, era liniște. Terrek, omul care-i ucisese soțul, trecu printre cercurile de bărbați și femei.

Avea același aspect diavolesc, același zâmbet sinistru ca și în Egipt. Mergea cu un aer de încredere, care era alimentat de aroganță și ură.

Elizabeth îl privi fix. Brusc, descoperise un motiv ca să trăiască. Voia să supraviețuiască, pentru a-l vedea pe Terrek primind ceea ce merita.

— Dacă trăiți sau muriți, depinde de dorința voastră de a coopera, spuse Terrek, în engleza lui cu accent est-european. Sunteți prizonierii Frăției. Vreau să fie foarte clar. Nu voi ezita să ucid pe oricine nu ascultă necondiționat ordinele mele.

Elizabeth continuă să-l privească încruntată. *Dacă aș fi bărbat, ți-aș rupe gâtul blestemat*, spuse ea în gând. *La naiba, aș putea să o fac oricum.*

Dar știa că nu ar fi reușit să facă mai mult de doi pași spre Terrek, înainte ca unul dintre gangsterii înarmați să o doboare cu un glonț în cap.

— Veți sta aici aproximativ o săptămână, continuă Terrek. Dacă cooperați, vă voi elibera, nevătămați. Este clar?

Oamenii nu răspunseră. Câțiva înclinară din cap. Unii părură brusc liniștiți, bucuroși să se agațe de orice fărâmbă de speranță li se oferea. Alții priviră în continuare în pământ, înfiorându-se în vântul rece.

— Cum rămâne cu femeia moartă din camion? strigă Elizabeth.

Rămase și ea surprinsă de tăria propriei voci, și chiar de faptul că vorbise.

Terrek se uită la Elizabeth, privind-o din cap până în picioare. În ciuda sângelui de pe haine, Elizabeth avea o alură și o tărie de caracter ce o făceau atrăgătoare.

— Ce este asta? O femeie curajoasă? întrebă Terrek, fixând-o în ochi câteva clipe.

Elizabeth se simți violată de privirea lui fixă. Ura ei față de Terrek deveni și mai puternică. Își îndepărtă privirea, nedorind

să-l mai vadă pe omul care-i ucisese soțul și care acum era posibil să mai omoare și pe alții.

— Acela a fost un ghinion. Avem nevoie de fiecare dintre voi, răspunse Terrek, și apoi se uită la unul dintre ofițerii lui. Du-i în Citadelă și închide-i în celule. Cine nu vrea să asculte aceste ordine se poate alătura bătrânei doamne din camion.

Bărbatul solid, în jachetă neagră, aprobă din cap și strigă câteva ordine oamenilor lui. În câteva secunde, ostaticii porniră ascultători spre porțile de metal mari ale clădirii pătrate, masive, pe care Terrek o numise Citadela. Ușile blindate, de cinci metri, se deschiseră cu un scrâșnet puternic, la apropierea ostaticilor. Bărbații și paznicii lor intrară primii, urmați de femei, copii și alți paznici.

Elizabeth înaintă, împreună cu celelalte femei și cu copiii, pe un coridor bine luminat. Interiorul Citadelei era un labirint de coridoare, pline cu birouri și oameni ocupați, dar măcar înăuntru era mai cald decât în curte. În timp ce înainta pe hol, citi cuvântul scris pe o etichetă, în engleză și coreeană. Eticheta avea pe ea o săgeată și cuvântul: *Laborator*.

Bărbații fură împinși pe coridor, spre stânga. Femeile fură duse spre dreapta, pe o scară, spre un grup de celule. În timp ce înainta alături de restul femeilor prizoniere, Elizabeth Douglas se îndoia că va mai vedea vreodată lumea exterioară.

CAPITOLUL 8

Trandafirul roșu sângerieu al războiului cu inimă de fier.

Alfred Tennyson

14 noiembrie, ora 18:28, deasupra Oceanului Pacific, la sud de Kamciatka

Maiorul Travis Barrett stătea în capsula de lansare de comandă a avionului X-37, proiectat special, care zbura rapid prin partea superioară a atmosferei. În ultima oră, revăzuse împreună cu echipa lui ultimele informații primite, referitoare la Terrek și la Frăție. După ce văzuse informarea, se convinsese că pe întreaga planetă nu exista, în clipa aceea, un grup mai rău de gangsteri și psihopați decât Frăția lui Terrek.

Ultimele rapoarte indicau faptul că oamenii lui Terrek se îndreptau spre o fabrică secretă de cercetare a armamentului, din apropiere de Vladivostok. Complexul de Cercetare a Armamentului Ribaki era bine apărat de forțele de securitate ruse, dar nimeni nu știa ce păzeau rușii acolo. Prin urmare, Echipa Eagle trebuia să se ducă la Ribaki și să afle.

Misiunea presupunea ca Echipa Eagle să se infiltreze pe teritoriul rus, să intre într-un complex de cercetare a armamentului bine apărat, să-i împiedice pe oamenii lui Terrek să ia ceea ce încercau aceștia să scoată de acolo și să facă în așa fel încât rușii să nu știe că soldați americani acționau pe teritoriul lor. Floare la ureche!

Tot ce spera Travis Barrett era ca echipa lui să ajungă înaintea oamenilor lui Terrek. Știa că timpul era singurul care mergea împotriva lor. În această cursă, Frăția avea inițiativa și pornise cu mult înainte de la start.

O examinare rapidă a hărții îi oferă locația exactă a forțelor militare rusești din acea zonă. Maiorul își spuse că, chiar dacă rușii se așteptau la un atac terorist, modul în care își desfășuraseră forțele nu indica asta. Câteva tabere militare rusești mici, situate în apropiere de Complexul Ribaki, desfășurau activități normale de garnizoană. O unitate de infanterie, Batalionul de Pușcași Motorizat (MRB) 177, era cea mai apropiată unitate de la sol și era localizată la șaisprezece

kilometri est de uzina de la Ribaki. Forțele aeriene rusești erau la fel de împrăștiate și în stare de alertă standard. Bombardierele de atac la sol S-25 și avioanele de vânătoare MIG-29 era poziționate în locații de rutină, pentru timp de pace, pe aerodromurile din regiunea Vladivostok. *Liotnaia Polie Sorok Tri*, sau Aerodromul Militar 43, era baza aeriană de transport cea mai apropiată, și avea numai trei avioane militare.

Rusia. Nu mai exista altă țară ca Rusia. *Dumnezeule, cât urăsc Rusia*, reflectă maiorul. Își amintea de ultima lui vizită acolo, în timpul acelei nopți de iad din Groznii. Frigul, teama și confuzia năvăliră asupra lui ca un vis urât.

În 1994, când era un căpitan tânăr și entuziast al Beretelor Verzi, fusese trimis ca observator militar secret din partea Armatei Statelor Unite, pentru armata rusă. În acele zile tensionate, în care apăreau visele democrației pentru Rusia, rușii voiau să îmbunătățească contactele militare cu Statele Unite. Dar veteranilor din armata rusă nu le plăceau americanii, așa că misiunea căpitanului Barrett era un secret pentru toată lumea, cu excepția celor mai bine informați oficiali ruși și americani. Scopul prezenței lui era să-i observe pe ruși, în timp ce aceștia efectuau o misiune scurtă de menținere a păcii, într-o provincie minoră numită Cecenia. Rușii voiau să arate americanilor că armata lor era capabilă încă să inspire frică în rândurile rebelilor locali ai imperiului sovietic dezintegrat.

Singura problemă era că cineva uitase să le spună rebelilor cecenii că trebuiau să se teamă de ruși. Un secol de ură față de tot ce aduseseră rușii umpluse poporul cecen de hotărârea de a se opune.

Cecenii nu-și făceau nici un fel de iluzii față de scopul real al forțelor rusești de menținere a păcii. Majoritatea cecenilor considera că cei patruzeci de mii de soldați ruși care intrau în țara lor aveau să zdrobească în praf poporul cecen.

Pentru a se asigura un scaun în primul rând observatorului american, Travis Barrett fusese numit într-o echipă de doisprezece oameni a Forțelor Speciale rusești, *Spețialnîie Nazacenie*, sau Spetznaz, condusă de un anume căpitan Kraievski.

Rușii din Spetznaz nu erau fericiți să găzduiască un ofițer american, dar ascultară, căci așa sunau ordinele. Cineva de la cel mai înalt nivel, probabil chiar ministrul Apărării, Gracev, ordonase ca membrii Spetznaz să fie atenți la american, dar să-i permită acestuia să observe tot ce se întâmpla. Gracev se lăuda

că tot episodul cu cecenii avea să se încheie într-o săptămână, că un singur batalion de parașutiști era suficient ca să-i pună pe acei bandiți la locul lor. Gracev se aștepta ca americanul să fie martorul unei victorii triumfătoare a rușilor și să raporteze valoarea noii armate ruse celor de la Pentagon.

Spetznaz erau echivalentul rusesc al Beretelor Verzi. Echipa Spetznaz a lui Travis se deplasa în două mașini blindate BTR, câte șase oameni în fiecare. Lui Travis îi era clar că era la fel de binevenit ca un inspector fiscal la o întrunire a contabililor.

Cu toate acestea, făcu tot posibilul ca să-i cunoască pe rușii lui. În câteva zile, vorbind o rusă excelentă și dăruind câteva cartușe de țigări americane, reuși să-și facă câțiva prieteni. Travis nu fuma – fiind un adevărat texan, îi plăcea să mestece tutun, din când în când – dar toți rușii pe care-i întâlneau fumau, și nu exista un mod mai bun de a sparge gheața decât oferirea unui Marlboro noului lui prieten rus.

Între timp, înaintarea în Cecenia ajunsese la viteza de mers a unui melc. Planul lui Gracev arăta grozav pe hârtie, dar deseori nu era egalat de acțiune. Fricțiunea războiului transformă rapid efortul de menținere a păcii al rușilor în orice altceva, în afară de un marș triumfal. În loc să fie întâmpinați ca eliberatori, așa cum le spusese generalii ruși soldaților lor că se va întâmpla, femeile și copiii ceceni blocau drumurile și încetineau coloanele de tancuri rusești. Lunetiștii ceceni trăgeau în cauciucurile mașinilor blindate și apoi lichidau șoferii. Drumurile nămolose spre Groznîi, capitala Ceceniei, se umplură curând de tancuri și BTR-uri înămolite. Rușii avură nevoie de cincisprezece zile ca să traverseze o sută douăzeci de kilometri, dar în cele din urmă ajunseră la Groznîi.

În ajunul Anului Nou, echipa Spetznaz a lui Travis era atașată Brigăzii Mobile *Maikop*, pentru deplasarea în Groznîi. După o singură privire aruncată forței de asalt strânse în grabă, Travis simți că dezastrul se apropia. Începu să se întrebe dacă fusese trimis ca ofițer de schimb pentru că era cel mai calificat sau pentru că era cel de care se puteau lipsi cel mai ușor. Soldații Spetznaz deveneau tot mai morocănoși, pe măsură ce operațiunea se împotmolea, și îl făceau să se simtă la fel de binevenit ca o prostituată într-o biserică.

Ca soldat profesionist, Travis nu era impresionat de Spetznaz. De fapt, îi părea rău pentru ei. Realiză rapid că termenul *elită* nu era prea potrivit cu acei indivizi. Erau într-adevăr loiali unității lor, dar loialitatea nu putea compensa lipsa lor de pregătire.

Nivelul fiecărui soldat în parte nu era cel necesar pentru o unitate de operațiuni speciale. Știa că aceasta nu era vina soldaților Spetznaz. Armata rusă avea mari probleme financiare și fiecare unitate simțea asta pe pielea ei. Și, mai important, era foarte greu să păstrezi oamenii buni într-o astfel de meserie, când nu erau plătiți timp de șase luni.

Brigada *Maikop* era într-o stare și mai proastă decât soldații Spetznaz. Pregătire limitată, lipsa pieselor de schimb, mâncarea proastă, conducătorii îngrozitori și moralul prost, toate acestea nu reprezentau condițiile perfecte pentru începerea unei operațiuni militare importante. Brigada fusese completată în grabă cu recruți noi. Unii nu primiseră nici măcar muniție pentru intrarea în oraș, de teamă ca ei să nu împuște civili prieteni. Brigada de pușcași mecanizată intră în centrul orașului Groznîi, în vehiculele lor de infanterie BMP bine înarmate, cu transportoarele blindate de personal BTR și având ca întărire un batalion de tancuri.

Travis Barrett își amintea drumul lung și friguros pe străzile fantomatice și goale ale orașului. Brigada rusească avansa pe strada Maiakovski, fără să întâmpine nici o rezistență organizată, și apoi porni direct spre palatul prezidențial. Pentru o vreme, se părea că tancurile îi speriaseră pe ceceni și că acea demonstrație de forță avea să dea rezultate.

Echipa Spetznaz stătea în turela deschisă a mașinii lor blindate. BTR-ul era echipat cu o mitralieră de 14,5 mm, dar blindajul era subțire. Travis stătea alături de ceilalți, exact vizavi de căpitanul Vladimir Kraievski, comandantul echipei Spetznaz.

Travis privea cu atenție clădirile de pe ambele părți ale drumului care ducea la palatul prezidențial din Groznîi, o clădire a vechii administrații sovietice, care devenise centrul puterii separatiștilor. Când coloana blindată rusească intră în piața deschisă din fața palatului prezidențial, Travis avu o senzație ciudată. Învățase să dea atenție acelui sentiment în războiul din Golf și în Somalia, și asta îi salvase viața. Acum, perii scurți de la ceafa i se ridicaseră, și el era îngrijorat. Ceea ce știa despre ceceni îi spunea că aceștia nu aveau să-și cedeze capitala fără luptă.

Coloana lungă de vehicule blindate rusești înainta pe stradă. Era prea ușor. Se uită la Kraievski. Căpitanul rus îl măsură din ochi în tăcere pe Travis Barrett, ca și cum ar fi fost niște boxeri ce aveau să se înfrunte curând.

Travis nu reușea să scape de acea senzație rău-prevestitoare.

Scuipă tutunul din gură.

— Nu arată prea bine, spuse el în rusește.

Sergentul Sokolov râse, cu una dintre țigările lui Travis între buze.

— Cecenii sunt niște bandiți și niște lași. Nu vor îndrăzni să lupte cu armata sovietică.

Travis clătină din cap. Tipii din Spetznaz spuneau întotdeauna armata sovietică, nu armata *rusă*. Pentru cei mai mulți dintre ei, Zidul Berlinului nu căzuse și gloria Uniunii Sovietice era ceva ce avea să revină.

Căpitanul Kraievski chicoti, împreună cu Sokolov, și se încruntă la american.

— Dacă îți e teamă, căpitane Barrett, putem să te coborâm la colțul următor. Mie, oricum, nu mi-au plăcut niciodată spionii.

Travis Barrett clătină din cap, dar băgă un glonț pe țeava pistolului Barretta de 9 mm, singura lui legătură cu armata americană.

— *Niet*, replică el, aruncându-i o privire rece lui Kraievski, pentru insultă.

Mersese până acolo, avea să meargă și ultimii kilometri, ca să vadă cum acționau acei cowboy ruși.

Proastă decizie.

Replica înghețată a lui Travis, urmată de pregătirea pistolului, păru să-l neliniștească pe Kraievski.

— Fiți atenți. Asigurați și încărcăți, ordonă căpitanul rus.

Echipa Spetznaz execută ordinul imediat, ca un model al eficienței militare. Puseră siguranțele și băgară cartuș pe țeava. Toate armele erau pregătite. Fiecare om examina din priviri ferestrele și aleile.

Coloana se opri în fața palatului prezidențial. Vehiculele opriră într-o coordonare perfectă, unul lângă celălalt. Apoi nu mai urmă nimic. Nici un ordin. Nici o comandă. Travis ascultă sunetul motoarelor tancurilor, în aerul rece, de decembrie. Așteptară.

Restul coloanei se întindea la diverse intervale, între palatul prezidențial și punctul de pornire, un șir de vehicule blindate având aproape zece kilometri lungime. Mulți dintre recruții ruși dormeau, epuizați de zilele de drum greu și de operațiunile făcute în grabă. Securitatea era inexistentă. Numai echipa Spetznaz din transportorul blindat de personal în care se afla Travis Barrett părea să ia operațiunea în serios.

Al șaselea simț al lui Travis începu să muncească din greu. Știa, era sigur ca de inevitabilitatea morții și impozitelor, că avea

să urmeze o luptă.

Cincisprezece minute mai târziu, premoniția lui se îndeplini. Noaptea liniștită fu întreruptă brusc, când tancul din față fu zguduit de o explozie puternică. Aproape în aceeași clipă, tancurile și transportoarele de personal de la coada coloanei erupseră în flăcări. Cecenii apărură la toate geamurile și de pe toate aleile, trăgând în invadatori cu aruncătoare de grenade.

Cerul se umplu brusc de trasoarele verzi ale gloanțelor de mitralieră. Gloanțele se izbeau de laturile vehiculelor blindate și ricoșau în noapte. Cu două vehicule în fața BTR-ului lui Travis, rampa mașinii de infanterie BMP căzu la pământ. Infanteriștii ruși ieșiră din transportoarele lor blindate de personal, exact în focul inamic. Înainte ca oamenii din primul rând să poată face vreun pas, gloanțele începură să-i secere. Corpurile erau făcute bucăți și sângele împrășca compartimentul metalic interior plin. Oamenii se prăbușiră la pământ, urlând. Cei din spatele lor încercară să se retragă din fața rampei deschise, dar gloanțele îi găseau în continuare, ricoșând din laturile metalice ale vehiculului și împrăștiind mațe și creier pe oțelul rece.

În piață răsunară alte explozii. Cecenii urlau acum, un strigăt puternic, primitiv... strigătul victoriei. Travis Barrett ura acel strigăt. Îl mai auzise și în Somalia. Avea un sentiment oribil, acea răscolire a stomacului care însoțea teama pe care o simți în luptă.

În jurul lor, oamenii cădeau, iar tancurile și blindatele izbucneau în flăcări. Din pur noroc, cecenii nu loviseră BTR-ul lui Barrett. Căpitanul Kraievski trase cu carabina lui AK-74, împrășcându-i cu gloanțe pe cecenii ce apăreau din umbre. Părea să fie singura armă care trăgea în inamic. Barrett își simți stomacul strângându-se, când realizează că numai alți câțiva ruși trăgeau. Cei mai mulți fugeau, panicați.

Pământul se cutremură, când un tanc explodează în apropiere. Travis văzu turela zăcând răsturnată, lângă tanc. Carcasa acestuia era ca o torță. Un rus, învăluit de foc, alerga o cursă a morții între blindate, până când fu doborât cu un glonț de lunetiștii ceceni. Luptătorii ceceni se repeziră printre vehiculele arse, trăgând în soldații ruși care fugeau. Un cecen aruncă un cocteil Molotov într-un BTR, și băieții ruși tineri și năuciți dinăuntru arseră ca niște bețe de chibrit.

Sergentul Sokolov fu aruncat pe spate în BTR-ul lor, cu fața spulberată de o carabină cecenă. Sânge și bucăți din creierul lui stropiră interiorul mașinii. Travis luă locul lui Sokolov și ochi. Un

cecen stătea la douăzeci de metri depărtare, pregătit să lanseze o grenadă spre BTR. Două focuri ale pistolului american de 9 mm îl doborâra pe cecen la pământ și grenada se lovi inofensivă de zidul clădirii apropiate.

— Așa se ucid cecenii, spuse aprobator căpitanul Kraievski, și apoi îi strigă șoferului mașinii blindate: Dă-i drumul! Ia-o spre sud. Spre gară.

Noaptea era plină de gloanțe trasoare, de metal vâjâitor și de explozii. Cadavrele soldaților ruși – mulți arși și desfigurați – erau împrăștiate peste tot. BTR-ul Spetznaz trecea peste morți și muribunzi, într-o încercare înnebunită de a scăpa de acolo. În jurul lor, explodau blindate în toate părțile.

În acel vacarm, unii ruși își abandonară vehiculele și o luară la fugă. Era un joc nebunesc de-a v-ați ascunselea, cu ruși ascunzându-se în apartamente, buncăre și chiar în toalete, în timp ce cecenii îi atacau cu săbii, cuțite și pistoale. Travis auzi în stația radio că comandantul Brigăzii 81 fusese ucis și că peste jumătate dintre oamenii lui erau morți sau răniți. Numai câțiva ruși scăpaseră din acel măcel.

Amintirea acelei nopți rămăsese un coșmar oribil și dureros. Travis și echipa lui Spetznaz reușiseră cumva să ajungă la gară. La început, merseseră pe alei cu BTR-ul, apoi, ajungând într-o fundătură, abandonaseră vehiculul și alergaseră prin clădiri, spre gară. Împușcau tot ce le ieșea în cale, cu disperarea animalelor prinse în capcană. În cele din urmă, găsiseră o pivniță umedă, în care picura apă, în apropierea gării. Se ascunseseră acolo, cu muniție puțină și încă și mai puțină speranță, timp de optsprezece ore tensionate, în timp ce grupuri de vânători ceceni căutau ruși ca să-i ucidă.

Mai târziu, două batalioane aeropurtate rusești, din Diviziile Aeropurtate 106 și 76, pătrunseseră prin defensiva cecenă și atacaseră gara Groznîi-Tovamaia. Travis nu crezuse că va fi vreodată fericit să vadă trupele aeropurtate rusești. El, căpitanul Kraievski și doi soldați Spetznaz fură salvați, împreună cu alți șase supraviețuitori din Brigada 131 și Brigada 81.

Ulterior, Travis aflase că Brigada 131 *Maikop* pierduse douăzeci din cele douăzeci și șase de tancuri, o sută două din o sută douăzeci de vehicule de infanterie și toate cele șase vehicule antiaeriene *Tungas*. Numai zece oameni și un ofițer – căpitanul Kraievski – supraviețuiseră. Din motive de securitate, Travis Barrett nu fusese trecut pe lista celor care scăpaseră cu viață. Retras rapid din luptă, patru zile mai târziu era înapoi în

SUA, fericit că era în viață. Scurtul lui tur alături de armata rusă se încheiase oficial, în timp ce blestemata luptă rusească din Groznîi și blestematul de război din Cecenia se lungiseră până când rușii, gata să fie învinși, se retrăseseră, în 1996.

— Domnule maior Barrett, strigă Sam Wong, peste zgomotul motoarelor avionului. E aproape timpul. Vom ajunge la punctul de ieșire în cincisprezece minute.

Travis Barrett aprobă din cap, bucuros să revină în prezent.

Sarah Greene stătea lângă el, prinsă cu legături în capsula ei de lansare. Era primul ei salt dintr-un X-37. Travis Barrett îi făcu semn cu degetul mare în sus, iar ea îi zâmbi, cu buzele strânse, și înclină din cap. Travis simți tensiunea din aer și se întoarse să vorbească cu ea.

— Urăsc capsulele astea de lansare, spuse Sarah. Mi-ar plăcea să dau de tipii care au proiectat blestemățiile astea, să-i urc în ele și să-i las să vadă și ei cum e să cazi prin partea superioară a atmosferei, într-un ou din ceramică.

— Nu uita, psihiatrul lui TALON Force ne-a spus că s-ar putea să ne simțim ca prinși în capcană în ele, să avem un sentiment de claustrofobie, dar nu există alt mod să ieși din cel mai nou și mai rapid avion strict secret al Forțelor Aeriene, explică Travis. Fără capsulele astea de lansare, decelerația rapidă pe care o vom suferi la ieșirea din avionul-rachetă ne-ar face bucăți.

— Mie chiar încep să-mi placă salturile astea, spuse Sam Powczuk prin rețeaua de comunicații, ca pentru a ironiza cuvintele adresate de Travis lui Sarah. E chiar mai bine decât când faci sex.

Travis se întoarse spre Powczuk și clătină din cap, dezgustat.

— Atunci înseamnă că nu te prea pricepi la sex, glumi Jenny Olsen.

— La naiba, eu aș face sex oricând, răspunse Jack Dubois. Ceva oferte?

— Jack, ai grijă cum vorbești. Ce ar spune mama ta? glumi Jenny.

— Hei, n-o amesteca pe mama în asta, replică Jack.

— Domnule maior, data viitoare când mai avem o misiune, mă ofer voluntară să zbor cu un avion comercial și să acționez ca cercetaș, se offeri Olsen.

— Nici o șansă, Olsen. Ești prea entuziastă. În TALON Force, toată lumea sare.

Travis zâmbi și își fixă mai bine harnașamentul scaunului.

Zgomotul motorului se schimbă, când avionul începu să

reducă viteza, pentru salt.

— Domnule maior Barrett, zise Sarah. Jenny are dreptate. De ce naiba trebuie să zburăm în blestemăția asta?

Hunter Blake profită de ocazie și răspunse ca și cum ar fi instruit un grup de membri ai Congresului, veniți în vizită:

— Doamnelor și domnilor, acesta este cel mai rapid mijloc de zbor de pe pământ. Avionul hipersonic rachetă reutilizabil X-37 poate livra rapid o echipă TALON Force oriunde pe planetă, în numai câteva ore. Avionul-rachetă X-37 transportă șapte soldați TALON Force complet echipați - ca noi - și îi catapultează în niște capsule de lansare special proiectate. Capsulele de lansare, numite cu afecțiune „ouă” de noi, cei care le folosim, îl protejează pe cel care execută saltul de șocul ieșirii din avion, la viteză mare și altitudine mare.

— Oh, te rog, mai spune-ne, tu, bătrânule înțelept, glumi Sarah.

— Bătrân? Cine e bătrân? continuă Blake. Așa cum spuneam, X-37 - singurul avion american pe care subsemnatul nu l-a pilotat - are aproximativ douăzeci și cinci de metri lungime, o anvergură a aripilor de nouă metri și o grosime de patru metri, de la baza fuzelajului, la vârful cozii. X-37 are două motoare rachetă Fastrac. Avionul-rachetă este „tractat” la mare altitudine de un transportor aerian L-1011, după care motoarele rachetă sunt alimentate și avionul rachetă se separă de L-1011. X-37 poate atinge altitudini de până la optzeci de mii de metri - sau optzeci de kilometri pe verticală - și viteze de până la 8 Mach, adică de opt ori mai mult decât viteza sunetului. După ieșirea „ouălor”, X-37 accelerează la Mach 8, ajunge pe o orbită joasă a pământului și se întoarce la pista desemnată, unde aterizează orizontal, ca un avion.

— Bravo! Și nici măcar nu te-ai oprit să respiri! glumi Jenny Olsen. Dar, indiferent de ce spui tu, Hunter, nu-mi face plăcere să cad spre pământ într-un ou. De ce nu am executat o HALO?

— O HALO înseamnă să ieșim dintr-un avion în interiorul sau în apropiere de spațiul aerian inamic, răspunse Travis Barrett. Asta nu ar fi o problemă, dacă ar fi vorba de un inamic nesofisticat. Însă împotriva rușilor sau a chinezilor, aveam nevoie de o metodă mai „invizibilă”.

— Dar drăguțul ăsta nu a descris partea cea mai frumoasă, interveni Powczuk, preluând monologul lui Hunter Blake. Chiar înainte să ajungă la zona țintei, X-37 încetinește până la o viteză care permite catapultarea capsulelor de lansare din ceramică

specială, ca acum. Soldații sunt aruncați prin partea din spate a avionului, la fel cum o găină depune ouă. „Ouăle” zboară prin atmosferă, ghidate spre ținta lor prin aripioare computerizate. Capsulele sunt tratate cu o chimică specială, care este activată în momentul lansării capsulei în spațiu. La altitudinea calculată, capsula tratată chimic se desface în bucăți prea mici ca să poată fi recunoscute. Cel care sare, prins de o parașută proiectată special, cade apoi liber spre zona țintei și își deschide parașuta la o altitudine mică.

— Cea mai bună pătrundere. X-37 zboară prea sus ca să fie detectat pe radar, iar capsulele de lansare sunt prea invizibile ca să fie reperate, atunci când intrăm în spațiul aerian normal. Ce ar putea fi mai simplu? adăugă Jenny.

Se uită la Sam Wong, care era cam verde, din cauza răului de avion.

— Deci, Sam, cum merge?

Sam rămase înghețat în „oul” lui și nu răspunse. Travis se uită la Wong, apoi simți vibrația constantă a motoarelor Fastrac, care încetineau, pentru executarea lansării. În câteva minute, avea să înceapă totul.

— Cinci minute, anunță o voce feminină puternică în receptorul încastrat chiar sub urechea lui dreaptă.

Toți membrii Echipei Eagle primiră mesajul.

Travis Barrett se uită la Powczuk, Blake și Dubois. Erau profesioniști, calmi și experimentați. Powczuk îi răspunse lui Travis cu o înclinare din cap, rapidă, încrezătoare. Jenny Olsen, care părea să aibă nervi de oțel, zâmbi ca și cum ar fi fost într-un parc de distracții. Căpitanul Sarah Greene îi oferă lui Barrett un zâmbet nervos, încercând să-și ascundă neliniștea creată de lansare, dar Travis știa că și ea era genul luptătorului, tipul de om pe care putea conta la greu. Sarah avea să se calmeze odată ce ajungeau la sol.

Pe de altă parte, Sam Wong parcă mai avea puțin și vomita.

— Te vei descurca, Sam?

Sam se uită în stânga, la maior, cu fața răvășită de amețeală și greață. Sam își petrecuse cea mai mare parte a vieții trăind într-o realitate virtuală, conectat cu cel mai inteligent supercomputer din Statele Unite. Realitatea era întotdeauna un șoc pentru Sam.

— Rezistă, Sammy! încă un pic, spuse Jack.

Travis accesă rapid semnele medicale vitale ale echipei. Inima lui Sam Wong bătea foarte repede, din cauza anxietății.

Comandantul Echipei Eagle văzu cum biosenzorii din costumul lui Sam înregistrară starea de amețeală a acestuia și injectară cantitatea corectă de *Dramamine*, ca să-l ajute să reziste la salt.

— Un minut până la salt, spuse vocea pilotului nevăzut prin rețeaua lor de comunicații.

— Pregătiți-vă de lansare, ordonă calm Travis, ca și cum ar fi condus un exercițiu de instrucție, la sol.

Fiecare soldat trase de un mâner ce închidea capsula protectoare. Un tehnician de zbor trecu de la o capsulă la alta, verificând conexiunile. Capsula lui Travis era ultima.

— Sunt pregătiți cu toții, gata de salt, domnule, spuse el. Noroc.

Travis înclină din cap. Tehnicianul trase în jos acoperitoarea și sigilă capsula maiorului. În momentul în care partea de sus a „oului” fu trasă peste capul lui, formând arcul superior al sferei, Travis fu separat de lumea exterioară. Fiecare dintre capsulele de lansare era prevăzută cu centuri de suspensie gravitaționale speciale, care contracarau forțele de accelerare și apoi decelerare puternice, apărute la lansarea spre suprafața pământului. Sistemul gravitațional permitea soldatului să supraviețuiască unor forțe de treizeci de ori mai mari decât gravitația pământului.

Travis Barrett inspiră adânc, apoi îl contactă pe pilot prin rețeaua lui de comunicații.

— Pilot. Echipa Eagle, gata de lansare.

— Hai să le-o tragem! se auzi vocea calmă al lui Powczuk.

— Și toată lumea se întoarce acasă, adăugă Dubois.

Travis aprobă din cap, apoi spuse „Amin”, în gând. Știa care era șmecheria. În TALON Force, importantă era *atitudinea*. În acea meserie trebuia să ai atitudine. Trebuia să crezi în ceilalți, ca să te arunci prin atmosferă într-o capsulă de lansare, să intri într-o țară ostilă cu șase camarazi și să lupți împotriva oricâtor dușmani.

Travis verifică din nou semnele vitale ale fiecărui soldat. Echipa Eagle era pregătită – chiar și Sam. Travis Barrett știa că membrii echipei înțelegeau că puteau fi răniți, că puteau chiar muri, dar că aveau să facă asta înfruntând inamicul, luptând cu conștiința că ceilalți camarazi ai lor nu aveau să-i lase baltă. În TALON Force era important, foarte important, că nimeni nu rămânea în urmă. Toată lumea sare! Toată lumea luptă! Și toți se întorc acasă, vii sau morți!

Travis Barrett spuse o rugăciune în gând, cea pe care o

spunea întotdeauna înainte de o misiune: „Dă-ne curajul să luptăm și să învingem, și credința să murim, mai bine decât să ne predăm”.

O lumină verde clipi pe ecranul senzorului lui de luptă. Stomacul îi țâșni în gât, când capsula fu lansată din X-37. Capsula se hurduca și se clătina, în timp ce trecea prin aerul rarefiat, repezindu-se spre pământ.

Travis se concentrează asupra afișajului tactic, încercând să-și țină mintea ocupată. Ocularul BSD-ului crea iluzia unei rețele tridimensionale în fața ochilor lui. O hartă tridimensională de la bază descria terenul de sub echipă. Șapte puncte albastre, căzând din cer, ca niște scânteii ale spectacolului de artificii de pe 4 Iulie, ilustrau coborârea Echipei Eagle.

Simți capsula încălzindu-se, în timp ce gonia prin straturile superioare ale atmosferei. Apoi auzi în receptor cum câțiva dintre membrii echipei recitau niște cuvinte familiare. Simți un fior electric pe șira spinării și inima i se umplu de mândrie. În câteva secunde, toți cei din echipă, chiar și Sam Wong, se alăturară recitării. În timp ce capsula se zgâlțâi și începu să se dezintegreze, Travis se trezi strigând cuvintele pe care toți membrii echipei lui le intonau la unison:

— Doamne, dă-mi ceea ce nu cere nimeni - nu avere, nu succes, nici măcar sănătate. Oamenii cer atât de des toate acestea. Cred că nu ți-au mai rămas. Dă-mi nesiguranță și neliniște. Eu vreau agitație și luptă. Iar dacă mi le vei da, o dată și atât, dă-mi siguranța că le voi avea mereu, pentru că nu voi avea întotdeauna curajul să le cer. Apoi, în primul rând, dă-mi victoria!

Ora 20:15, Complexul de Cercetare a Armamentului din Ribaki, la nord-vest de Vladivostok, Rusia

Ninsoarea cădea încet în noaptea rusească rece. Soldatul Ivan Ivanovici Kazak stătea în fața micii gherete de gardă, de lemn, bătând din picioare în primele ore ale dimineții. Nu fusese o zi bună. De fapt, Ivan nu-și amintea nici o zi bună, din momentul în care fusese convocat în armata rusă, cu aproape treisprezece luni în urmă. Fiecare zi fusese o încercare de supraviețuire. Unitatea lui, Batalionul de Pază 135, Regiunea Militară Vladivostok, era plin de inadaptați, nemulțumiți și oameni care se plângeau. Misiunea lui era foarte departe de poveștile eroice pe care i le spunea bunicul lui, despre Marele Război Patriotic

împotriva fasciștilor.

Să fim sinceri, își spuse Ivan. *Viața în armata rusă e imposibilă.*

Pe vremurile marii Armate Roșii, existau disciplină, mândrie și sacrificiu pentru cauză. Acea armată absorbise teribila putere a Wehrmachtului lui Hitler, din 1941 până în 1943, oprind Blitzkriegul german la Stalingrad și împingându-i pe invadatori înapoi prin Mama Rusie, după care urmasse marșul inexorabil spre Berlin. Astăzi, armata rusă era o umbră tristă a acelei forțe atât de mândre. Prost plătită, și prost pregătită, armata rusă modernă își petrecea cea mai mare parte a timpului încercând să nu se dezintegreze. Soldații ruși de azi rezistau luni întregi fără plată, mâncare bună sau instrucție. Ivan trăia pe o dietă de supă de varză sau cartofi, numai că, de obicei, cartofii lipseau. Ca urmare a faptului că nu fuseseră plătiți, el și camarazii lui primiseră ordinul să meargă la Vladivostok la sfârșit de săptămână și să cerșească pentru bani. Dacă nu se întorceau cu măcar zece ruble fiecare, soldații mai vechi din unitate îi luau la bătaie.

Aceasta era starea deplorabilă a armatei ruse. Când nu făcea de gardă și nu lucra la grădina de verdețuri a batalionului, era pe străzile din Vladivostok, încercând să câștige câteva copeici pentru unitatea lui și pentru sine, ca să supraviețuiască iernii aprige ce avea să vină.

Ivan Ivanovici stătea în fața gheretei de gardă, bătând din picioare și încercând să nu înghețe. Iarna venise devreme în regiunea Vladivostok, iar paltonul verde pe care-l purta abia dacă oprea frigul iernii.

Lucrurile mergeau atât de prost în Batalionul de Pază 135, încât Ivan se gândea uneori să dezerteze. Câțiva dintre camarazii lui, prieteni cu care fusese la școală în orașul lui, Volgograd, vorbeau despre același lucru. În ciuda vorbelor, se îndoia că vreunul dintre ei ar fi dezertat vreodată. Din stagiul lor de doi ani trecuse mai mult de jumătate. De ce să riște să-și distrugă tot restul vieții? Cum ar mai fi putut da ochii cu bunicul lui, care luptase la Stalingrad? Acum, când mai avea numai unsprezece luni, simțea că putea rezista, chiar dacă asta însemna să vândă o parte din echipamentul dat de guvern, ca să o scoată la capăt.

Vântul se întăți, involburându-se în noaptea rece. Serviciul de gardă îl făcea să se simtă singur. Misiunea lui era să supravegheze un drum înzăpezit care ducea la complexul de cercetare strict secret și să interzică accesul oricui nu avea

hârtiile necesare. Ivan nu ştia ce era în complex. Ştia doar că era ceva secret. De fapt, complexul era atât de secret, încât nici măcar nu era trecut pe hărţi, iar soldaţilor li se interzisese să spună unde lucrau sau ce făceau acolo.

Cu toate acestea, securitatea era extrem de slabă, pentru o astfel de unitate importantă. Gardul electric care înconjura complexul fusese dezactivat, din lipsă de electricitate. Câinii de pază care ar fi trebuit să patruleze perimetrul exterior fuseseră lăsaţi să plece sau, cum spuneau în glumă unii dintre prietenii lui Ivan, îşi găsiseră sfârşitul în oalele de supă ale batalionului.

Batalionul de Pază 135 eră format din şaptesprezece ofiţeri şi trei sute de soldaţi, dar asta era numai pe hârtie. În realitate, batalionul avea şase ofiţeri şi putea aduna numai două sute de soldaţi, într-o zi bună. Majoritatea ofiţerilor erau beţi înainte de ora patru după-amiaza, căci alcoolismul devenise o problemă din ce în ce mai serioasă în armata rusă. Din cauza acestor absenţe, toţi trebuiau să facă servicii suplimentare. Era tot mai greu să îndeplinească chiar şi cele mai uşoare sarcini. Regulamentele speciale referitoare la postul lui de gardă, de exemplu, cereau patru gărzi înarmate, care să fie schimbate la fiecare patru ore. În loc de asta, el păzea postul singur şi avea să fie schimbat abia după şase ore lungi şi friguroase.

Ca să-i impresioneze pe intruşi cu seriozitatea securităţii complexului, Ivan purta o carabină de asalt AK-74 cu treizeci de cartuşe de 5,54 mm în încărcătorul în formă de banană. Carabina 74 înlocuise modelul AK-47, mai simplu, dar letal, cu peste douăzeci de ani în urmă. Ordinele spuneau să nu lase pe nimeni înăuntru fără hârtiile de acces corespunzătoare. Dacă încerca cineva să intre pe poarta lui, fără aceste hârţii, el trebuia să folosească orice mijloace ca să-l oprească. Uneori se întreba ce putea face, dacă încercau să intre fără autorizaţie treizeci şi unu de intruşi.

Încetase să se mai întrebe ce era în interiorul complexului cu câteva luni în urmă. Tot ce ştia Ivan era că poarta se deschidea în fiecare dimineaţă la ora 08:00, pentru un autobuz plin de tehnicieni civili, şi apoi se deschidea din nou la ora 16:00, ca să-i lase să iasă. Nu vorbise niciodată cu vreunul dintre tehnicieni, şi aceştia abia dacă erau conştienţi de existenţa lui.

În noaptea aceea, era altfel. În noaptea aceea, tehnicienii rămăseseră să lucreze peste noapte. Ivan nu ştia de ce.

Linia telefonică ce mergea de la ghereta lui la postul central de gardă era verificată la fiecare două ore. Astăzi, telefonul

mergea, ceea ce-l bucura pe Ivan. Era un lucru foarte bun. Știa că în acea noapte, prietenul lui, Oleg, era de serviciu la postul de comandă central. Hotărâse să-l sune pe Oleg și să-i amintească să-i aducă niște supă fierbinte. Oleg era un băiat de treabă și vechi prieten din Volgograd. Spera că în noaptea aceea aveau să fie și cartofi în supă.

Până atunci, Ivan stătea în post, bătând din picioare și așteptând să i se termine schimbul.

Ninsoarea cădea, cu fulgi mici și uzi. Pământul era acoperit cu aproape treizeci de centimetri de zăpadă și Ivan își aminti de după-amiezele cu ninsoare de după școală, când el și prietenii lui se dădeau cu sania pe pârtia abruptă de lângă râul Volga. Dacă cel de pe sanie nu era atent, se putea zdrobi de parapetul râului, care mergea paralel cu Volga cea rece și adâncă. Din fericire, Ivan nu se zdrobise niciodată de zid, dar îi văzuse pe unii dintre prietenii lui mai puțin norocoși lovindu-se și căzând de pe sanie în zăpadă, în râsetele și ironiile celorlalți.

Acelea erau niște vremuri fericite și Ivan simți dorul de casă, eternul blestem al soldaților.

Ridică mâna și își scoase căciula de blană. Cu carabina agățată cu țeava în jos pe umărul drept, șterse zăpada de pe căciulă și și-o puse la loc. Plictisit de monotonia serviciului de gardă, se hotărî să intre și să încerce telefonul. Poate că reușea să-l convingă pe Oleg să-i aducă niște supă de varză și cartofi, puțin mai devreme decât de obicei. Ivan deschise ușa, intră în ghereta mică și întinse mâna după telefon.

Nu văzu cele trei vehicule care se apropiau pe drum, fără faruri aprinse, înaintând silențios spre ghereta lui. În timp ce vorbea cu Oleg la telefon, nu-i văzu nici pe cei doi oameni care veniră la gheretă și deschiseră ușa acesteia. După ce puse receptorul la loc, Ivan se întoarse și se trezi în fața a doi bărbați în uniforme negre și cu măști de schi, care își îndreptaseră pistoalele spre capul lui. Cei doi aveau dispozitive de vedere nocturnă și un ansamblu cască-microfon, pentru comunicațiile interne ale grupului.

Unul dintre ei îi spuse, într-o rusă clară:

— Sună la biroul de gardă central ca să deschidă ușile, dacă vrei să trăiești.

Ivan aprobă din cap. Simți carabina AK-74 atârnată pe umăr. Știa că arma lui era încărcată și cu piedica pusă. Știa că acela era momentul adevărului, momentul în care trebuia să aleagă între viața lui și prietenii lui. Se gândi la poveștile pe care bunicul

i le spusese despre marea Armată Roșie, despre eroii de la Stalingrad, Kursk și Berlin. Își aminti medaliile etalate cu mândrie pe peretele bunicului lui. Își aminti de prietenul lui, Oleg, și realizează că nu-și putea trăda prietenii.

Ivan se întoarse spre telefon, apoi prinse repede carabina de asalt. Fu ultima lui mișcare. Cei doi bărbați îl doborâra pe tânărul rus cu două gloanțe devastatoare în cap.

— Am intrat, spuse Lee în microfon.

Lee îi făcu semn cu capul lui Ratchek, secundul lui.

— Începe atacul.

— *Vulturul!* șopti Ratchek în emițător, repetând cuvântul de cod de câteva ori.

Teroriștii în uniforme negre coborâra rapid din camioane.

— Amuțiți paznicii. Fără zgomot, comandă Lee repede. Fără prizonieri.

Exact așa cum repetaseră, lunetiștii alergară spre cele patru turnuri de pază și împușcară rapid gărzile cu armele lor cu amortizoare de zgomot. Alți soldați înaintară să plaseze minele antipersonal pe drumurile de apropiere ale complexului, pentru eventualitatea unui contraatac rusesc. Câteva echipe plasară mitraliere RPK de 7,62 mm, ca să acopere drumul care conducea la intrarea în complex. Alții lichidară gărzile, una câte una, înainte ca rușii să poată da alarma.

Siluate întunecate alergară spre pozițiile lor de lângă intrarea ce ducea în fabrica subterană. Întreaga forță rusă de securitate de la suprafață fusese ucisă într-un timp record. Nu fusese sunată alarma.

Lee zâmbi. Examină complexul, prin strălucirea cu nuanțe verzi a dispozitivului lui de vedere nocturnă. Lucrul pe care-l dorea, premiul pe care voia să-l obțină, se afla sub pământ.

Ușile groase de oțel de la intrarea în subteran erau închise. Lee comandă celor doi oameni care cărau explozibilii să deschidă ușile. Oamenii alergară spre ele, plasară încărcăturile explozive în punctele critice și îi avertizară pe ceilalți.

— Exploziile în șase secunde, spuse unul dintre ei, prin rețeaua vocală.

Toți teroriștii din apropierea ușilor se aruncară la pământ și așteptară detunătura. O explozie puternică aruncă ușile într-o parte. Oamenii lui Lee se aruncară fără ezitare în intrarea plină de fum, trăgând din mers. Întâlniră un ofițer rus rănit, care se îndrepta împleticit spre ușă. Teroristul din față îl lichidă cu o rafală scurtă a mitralierei, apoi continuă asaltul pe holul

întunecat. Pe hol se aprinseră luminile de urgență și se auzi sunând alarma. Alți soldați ruși șocați apăreau pe holul plin de fum și era lichidați imediat de atacatori.

La câteva minute după explozia ușilor, teroriștii ajunseră în perimetrul de securitate interior. În acest punct, un soldat rus cu o mitralieră plasată într-o poziție protejată cu sticlă antiglonț începu să tragă în teroriștii din față. Primii trei teroriști fură secerați de focul rusului. Totuși, după câteva secunde, teroriștii din spatele cadavrelor camarazilor lor lansară niște grenade de 40 mm spre poziția mitralierelor. Grenadele pătrunseră prin sticla antiglonț și lipiră măruntaiele soldatului rus de peretele îndepărtat al buncărului.

— Comandante Lee, spuse Ratchek, cu mâna la receptorul din ureche. Elicopterele noastre au aterizat la suprafața complexului. Totul merge conform planului.

— Excelent. Echipa de asalt să vină cu mine, spre laborator, ordonă Lee prin microfonul de la gât.

La ordinul lui Lee, alți teroriști alerгарă în față. Un nou set de uși de oțel le blocă înaintarea. O a doua echipă de demolatori se apropie de uși și plasară încărcăturile explozive pe mecanismele de încuiere ale acestora. Din nou, o fulgerare și o explozie, și ușile fură aruncate în interior. La câteva secunde după explozie, oamenii lui Lee alerгарă prin deschidere. Erau înăuntru acum, în centrul laboratorului de cercetare cu cei mai mortali germeni din lume.

Un colonel rus, cu un transmițător telefonic într-o mână și o AK-74 în cealaltă, trase și îl ucise pe primul terorist care intră pe ușă. A doua siluetă îmbrăcată în negru trase și înfipse șase gloanțe în pieptul ofițerului. Colonelul rus fu aruncat în perete și apoi se prăbuși la pământ.

Un om îmbrăcat în negru năvăli înăuntru și smulse telefonul de pe perete cu patul metalic al pistolului-mitralieră. Intrară și alți oameni ai lui Lee. Doisprezece tehnicieni civili speriați din cameră se ascunseră în spatele birourilor și fișetelor. Oamenii lui Lee îi traseră rapid din ascunzătorile lor, le legară mâinile la spate cu un cordon de plastic, le astupară gurile cu bandă izolatoare și le puseră glugi pe capete. Prizonierii fură strânși rapid într-un grup și scoși din complex, spre elicoptere.

Lee intră în cameră, cu aroganța unui om care se antrenase pentru o sarcină dificilă luni de zile, iar acum o îndeplinise. Se duse la ofițerul rus care tocmai fusese lovit și îi întoarse corpul însângerat cu vârful cizmei.

Colonelul rus era încă în viață, dar nu pentru mult timp.

Lee își puse cizma pe gâtul omului și urmări cum viața se scurgea din ochii acestuia. Rusul muri în câteva secunde.

— Ce imitație patetică de soldat! spuse Lee.

Își roti scurt brațul drept, făcând semn celor doi oameni din spatele lui să înainteze. Ratchek stătea lângă Lee, cu pistolul-mitralieră pregătit.

Oamenii înaintară și își puseră armele pe o masă de lângă intrarea interioară, pe care scria cu litere chirilicei *Zonă interzisă* – *Nivel 6 de risc biologic*.

Unul dintre teroriști ducea o servietă, prinsă pe spatele lui cu o curea. Așază servieta pe masă și își puse repede un costum de protecție biologică, agățat pe perete. Celălalt bărbat îl ajută pe primul să-și încheie costumele, apoi să-și pună masca de aer și mănușile de cauciuc. Al doilea om conectă masca de aer la un container de aer de treizeci de centimetri lungime, de pe spatele costumului.

Acoperit din cap până în picioare de acest echipament etanș, primul om luă servieta metalică argintie în mâna stângă și se duse la ușă. Introduse cu grijă o combinație de douăzeci și trei de numere.

Ușa se deschise și o lumină roșie începu să pâlpâie. Laboratorul, în care se lucra cu cele mai mortale toxine biologice din lume, era proiectat așa încât aceste experimente letale să nu poată ajunge la exterior, din greșeală. Lee știa că intrarea în acea cameră conținea unul dintre cei mai mortali viruși cunoscuți de om. Putea să vadă că ușa interioară îndepărtată era în continuare închisă etanș.

Omul în costum de protecție biologică păși înăuntru. Ușa exterioară se închise și lumina roșie se opri din pâlpâit. Lee văzu printr-o fereastră în ușa exterioară cum omul lui se întoarse și încuie acea ușă. Apoi se îndreptă spre ușa interioară. Apăsă o altă combinație, dar de data aceasta nu se întâmplă nimic.

Lee se încruntă la omul din zona de protecție biologică. Era clar că acesta era nervos și avea probleme cu combinația. Lee întinse degetul spre el, ca și cum ar fi comandat: „Încearcă din nou”.

Omul în costum apăsă combinația a doua oară. Mănușile mari îi îngreunau sarcina și de data aceasta nu se mai grăbi și apăsă cu grijă fiecare număr. În fine, după ce introduse ultimul număr al combinației, ușa interioară se deschise.

Teroristul se uită în spate, la Lee. Acesta aprobă din cap, cu o

față impenetrabilă.

Omul intră în zona cu risc biologic și ușa se închise automat în spatele lui. Lee nu putea să vadă prin această ușă, care nu avea nici o fereastră, ci doar câteva cuvinte, scrise cu litere slave roșii, strălucitoare: *Extrem de periculos. Mostre de război biologic. Interzisă orice intrare neautorizată.*

Timpul trecea. Ușa nu se deschidea.

— Poate că a murit, sugerează Ratchek.

Antebrațele lui uriașe, fiecare decorat cu câte un tatuaj al unui dragon oriental, strânseseră pistolul-mitralieră Carl Gustav și îl îndreptară spre ușă.

— Poate că l-a ucis microbul.

Lee îi aruncă o privire rece și spuse:

— Te plătesc ca să ucizi, nu ca să gândești.

Omul solid și musculos își lăasă privirea în jos și rămase tăcut, așteptând, în timp ce pe hol se auzea sunetul alarmei. După câteva minute agonizante, ușa interioară se deschise.

O lumină roșie clipi și o sirenă sună în interiorul camerei, în timp ce omul din încăperea de protecție biologică activă procedurile de decontaminare. Aerul începu să iasă pe lângă el și o lumină infraroșie puternică baleie camera.

După câteva minute, se deschise ușa exterioară.

— L-ai găsit? Întrebă Lee.

Omul în costum alb de protecție biologică aprobă din cap, apoi își scoase gluga protectoare și zâmbi.

— Da. Specimenul 175, N1-2, este în containerul sigilat din interiorul servietei. Combinația servietei este activată. Numai dumneavoastră puteți să o deschideți.

Lee înclină din cap, aprobator.

— Vreau ca acest laborator să fie distrus imediat după plecarea noastră. Fixați explozivele așa încât să elibereze cât mai mulți din agenții contagioși rămași înăuntru.

— O schimbare a planului, domnule? Întrebă omul, în timp ce își scotea costumul de protecție biologică. O astfel de explozie poate forma un nor de agenți biologici și chimici care ar nimici jumătate din Vladivostok. Sunteți sigur că vreți să facem asta?

Lee făcu un pas spre el și îl prinse de gât, lipindu-l de ușa camerei.

— În mod normal ar trebui să te ucid pentru că nu mi-ai ascultat ordinele imediat.

Bărbatul, surprins, se chinui să respire. Fața îi deveni purpurie.

— Domnule... valiza.

Lee se uită la valiza din mâna stângă a omului și îi dădu drumul încet la gât. Îi luă valiza și spuse:

— Execută ordinele mele. Eu plec imediat. Veți rămâne aici cu Ratchek și veți distruge acest laborator. Vreau un dezastru ecologic, în stil rusesc. E clar?

Teroristul în costum alb căzu în genunchi și aprobă din cap.

— Toți dragonii, comandă Lee prin sistemul lui de comunicații. Misiunea noastră este aproape îndeplinită. Vreau ca morții și răniții noștri să fie adunați și luați cu noi. Ratchek va rămâne pe loc, cu Detașamentul B, ca să distrugă laboratorul. Singurele lucruri pe care vreau să le lăsăm în spatele nostru sunt rușii morți și un oraș pe moarte.

Bărbatul solid, cu brațele groase, acoperite cu tatuaje cu dragoni, cu capul ras și o cicatrice pe obrazul stâng, aprobă din cap.

— Am înțeles și voi executa ordinul, spuse Ratchek, înclinându-și încet capul. Detașamentul B are douăzeci de oameni încă activi. Sunt mai mult decât suficienți. Când vom termina, treaba pe care am făcut-o la Roma va părea un simplu picnic.

— Nici nu mă aștept la altceva, spuse Lee cu răceală și ieși din cameră, cu servieta în mână.

CAPITOLUL 9

Povestiți-le despre noi și spuneți-le că noi ne-am sacrificat azi, ca să trăiască ei mâine.

Epitaful Kohima

14 noiembrie, ora 20:56, deasupra orașului Ribaki, Rusia

O maximă militară spune că nici un plan de atac nu supraviețuiește contactului cu inamicul. În primele cincisprezece minute după aterizarea la Ribaki, Travis realizează cât de adevărat era acel dicton.

În timp ce cădea prin atmosferă, maiorul accesează BSD-ul de la cască, pentru a verifica aria de operațiuni. Deși era întuneric, imaginea termică a Complexului Ribaki pe care o văzu Travis pe BSD arăta că complexul era plin de fum negru și gros. Era clar că TALON Force ajunsese prea târziu. Imaginea arăta că oamenii lui Terrek erau deja la sol și învinseseră detașamentul de pază rusesc. Imaginile sateliților de deasupra lor arătau și plecarea a trei elicoptere. Alte două erau parcate în perimetrul defensiv interior al Complexului Ribaki, cu motoarele pornite, pregătite de decolare. BSH-ul înregistrează zece soldați la sol, care păzeau poarta perimetrului exterior. Restul teroriștilor erau probabil în interiorul complexului, căci nu apăreau pe ecranul lui.

Altimetrul din cască număra secunde dinaintea momentului deschiderii parașutei și îi anunță prin implantul cibernetic, cu o voce calmă, feminină:

— Douăzeci de secunde.

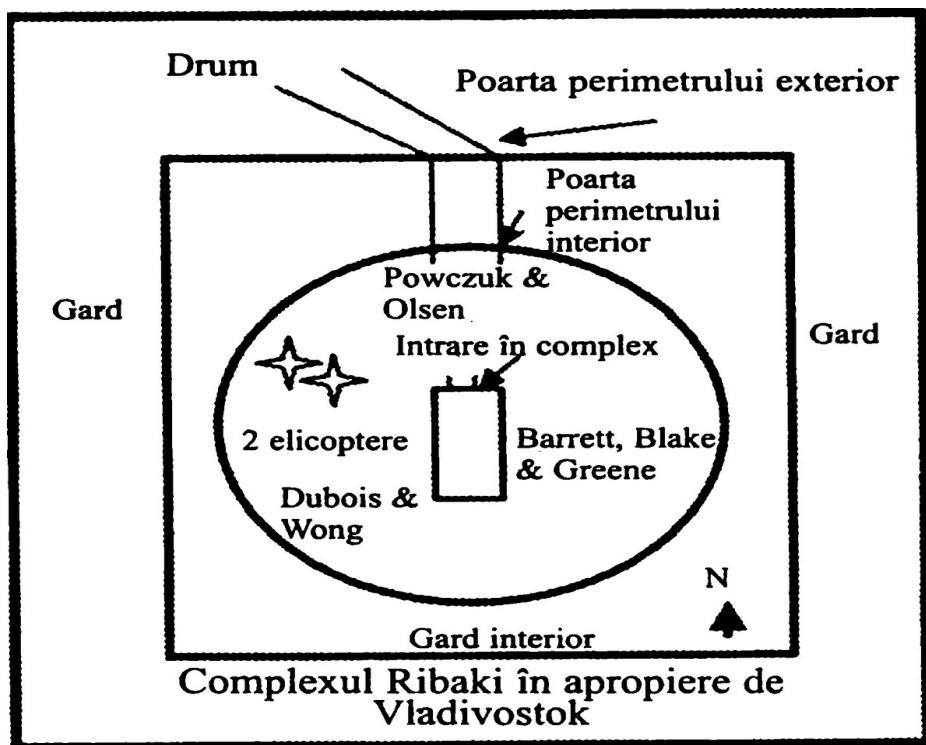
— Dubois, aici, Barrett, transmise maiorul, prin rețeaua de comunicații a Echipei Eagle.

— Aici, Dubois. Văd două elicoptere. Vrei să-i opresc?

— Mi-ai citit gândurile, răspunse Travis.

Examină rapid imaginea prin satelit a taberei. Modifică planul, în câteva secunde, și trimise o schemă a schimbărilor celorlalți membri ai Echipei Eagle.

— Tu și cu Wong veți folosi armele HERF ca să împiedicați elicopterele să plece. Greene, tu și cu Black mergeți cu mine. Powczuk și Olsen, blocați poarta frontală.

Fiecare membru al echipei primi ordinele lui Travis Barrett prin legătura computerizată din BSH. Răspunsul lor era similar cu trimiterea unui răspuns pe Internet, numai că în acest caz derulă comenzi de pe ecranul-retină BSD prin îndreptarea ochilor spre porțiunea stângă superioară a dispozitivului senzor de luptă.

— Șase secunde, îi avertiză vocea feminină blândă a computerului.

Parașutele se deschisera la mică altitudine, silențios și precis. Barrett simți smucitura liniștitoare în umeri, când parașuta se deschise și îi încetini căderea. Imediat ce se apropiară de pământ, intră în acțiune sistemul de camuflaj *stealth*. În câteva secunde, soldații fantomatici ai Echipei Eagle, invizibili cu ochiul liber, aterizară la o sută de metri de gardul de sârmă defensiv interior al Complexului de Cercetare a Armamentului Ribaki.

Șase teroriști ieșiră în fugă din tunelul prin care se intra în complexul subteran. Ridică privirea și căscară ochii la parașutele de care nu erau agățați parașutiști. Parașutele

ajunseră la pământ și apoi fură luate de vânt și duse în gardul perimetrului interior.

Membrii Echipei Eagle aterizară unul câte unul în Complexul Ribaki și își ocupară pozițiile. Fiind în modul invizibil, pușcașii Frăției de la suprafața complexului nu puteau să-i vadă.

— Ce naiba e asta? întrebă un gangster solid, în uniformă neagră, arătând spre o parașută ce se încurcase în sârma ghimpată a perimetrului. Trebuie să tragem?

— În ce? În parașute goale? Poate că sunt parașutiști ruși, care s-au speriat și au abandonat! glumi teroristul de lângă el.

— Nu trageți, spuse un altul. Îl contactez pe Ratchek.

Dubois și Wong auziră conversația, întinși la pământ, ca o pereche de cameleoni, nevăzuți de inamici. Activară generatoarele RF din brățările de la mână și le îndreptară spre cele două elicoptere HIP-17. Fasciculele silențioase de radio-frecvență cu energie mare prăjiră sistemele electronice neprotejate ale elicopterelor. Brusc, elicele își încetiniră rotația. După câteva secunde, motoarele se opriră, cu zgomot.

Un terorist cu beretă neagră, care avea o stație radio portabilă, dispozitiv de vedere nocturnă și o carabină automată, alergă la elicopterul cel mai apropiat de intrarea în complexul de cercetare și începu să strige obscenități pilotului. Pilotul ripostă la fel, smulgându-și căștile de la urechi, și îi făcu un semn obscen omului de la sol. Apoi, pilotul ieși repede din carlingă, deschise panoul de acces la motor și se uită să vadă ce era stricat.

Travis zâmbi. Indivizii nu reușeau să-și dea seama de ce se opriseră atât de misterios elicopterele lor. Nu conta. Păsările acelea nu mai aveau să plece nicăieri.

— Barrett, aici Dubois. Elicopterele anihilate. Văd șase soldați ruși morți, la pământ, lângă elicoptere. O duzină de *tango* aleargă în jurul elicopterelor, încercând să-și dea seama ce s-a întâmplat cu transportul lor spre casă. Mai sunt alți șase în perimetrul defensiv exterior. Unii dintre ei au arme antitanc. Vrei să-i lichidez?

— Nu, nu trage, spuse Travis, înțelegând cuvântul de cod *tango*, prin care Jack se referise la inamici. Aș prefera să plecăm de aici fără luptă, dacă reușim. Lasă-i pe *tango* rușilor.

Barrett și Greene trecură pe lângă soldații inamici năuciți, fără să fie observați. Barrett văzu că lăsa urme de pași în zăpadă. Acestea păreau să apară din neant, căci membrii Echipei Eagle se contopeau perfect cu fundalul. Nu se gândise la asta înainte, dar, din fericire, pe pământ erau deja atât de multe urme de

pași, încât încă un set nu avea să fie observat, în întineric. Trebuia să-i vorbească de această problemă generalului Krauss, la întoarcere.

— Wong, ia legătura cu cea mai apropiată bază rusească, șopti Travis în rețeaua de comunicații. Îți voi da un mesaj în rusește. Îl vei înregistra și apoi îl vei transmite. O să le spun că sunt un operator radio de la Ribaki și că suntem atacați de vreo cincizeci de teroriști cu arme automate, rachete antitanc și elicoptere, așa că trebuie să trimită cavaleria aici, repede.

— Înțeleș, replică Wong. Le-am urmărit rețeaua. Au trimis deja o companie de pază de blindate.

— Bun. Voi avea grijă să-i direcționez. N-aș vrea să se rățăcească, spuse Travis. Așteaptă mesajul. Iată-l.

Travis spuse mesajul într-o rusă perfectă, apoi porni spre intrare, fără să fie văzut de inamicii care alergau dintr-o parte în alta, la suprafață. Sistemul de camuflaj funcționa perfect. Se apropie de intrare, cu carabina de luptă individuală XM-29, atârnată la spate, și în mână dreaptă cu un pistol special, calibru 0,45, cu un modul de țintire laser (LAM) și amortizor de sunet și flacăra atașat la țeavă. Greene venea imediat în spatele lui.

— Barrett, aici Powczuk. Un tanc rusesc și trei BMP-uri avansează pe drum. S-ar putea să mai fie și alte vehicule în spatele lor. Se pare că cineva a dat deja alarma și cavaleria e pe drum – cavaleria rusească.

— Recepționat, zise Travis, observând că Blake și Wong își ocupaseră pozițiile în apropierea porții din față. Nu trageți în ruși. Dacă începe lupta, rămâneți în modul invizibil. Nu vă arătați. Dacă va trebui, îi vom ajuta pe ruși să-și doboare inamicii. Dar să nu uităm că suntem niște intruși, pentru ambele tabere.

Fiecare membru ale Echipei Eagle auzi ordinele comandantului lor.

— Wong, fă-mi legătura radio cu comandantul tancului rusesc care se apropie pe drum, ordonă Travis Barrett. Fă să pară că sun din interiorul complexului.

— Mă ocup de asta, răspunse Sam.

Travis și Sarah se apropiară rapid la douăzeci de pași de intrare. În timp ce înainta, maiorul văzu că un bărbat cu o stație radio și un pistol-mitralieră bloca intrarea.

— La naiba, strigă teroristul de la intrare în transmițător. E de speriat. Am numărat șapte parașute care au căzut în perimetru, dar nu era nimic prins de ele. Nu am mai văzut niciodată așa ceva. Acum, amândouă elicopterele au defecțiuni și ambele

motoare s-au oprit. E al naibii de ciudat.

— Termină cu prostiile astea religioase, se auzi o voce puternică și aspră, în receptorul stației radio. Mergeți la mijloacele de transport alternative. Folosiți camioanele cu care am venit. Voi termina de plasat explozivele, ca să aruncăm fabrica asta în aer în cinci minute.

— Sunteți conectat, îl anunță Sam pe Travis, prin rețeaua de comunității.

— Aici, maiorul Petrov, în interiorul Complexului Ribaki, spuse Travis în rusește, pe frecvența radio FM rusească. Complexul a fost atacat de teroriști dintr-o organizație numită Frăția. Toți cei de la suprafață sunt inamici. Sunt puternic înarmați și au arme antitanc. Trebuie să atacați imediat și să cuceriți fabrica subterană.

— Aici căpitanul Strasavici, domnule, răspunse rusul. Atacăm acum. Întăriri și sprijin aerian sunt pe drum. Rezistați cât puteți. Venim să vă salvăm.

Travis zâmbi și opri legătura radio cu căpitanul Strasavici. Avansă spre intrarea în subteran. Știa că datorită camuflajului și întunericului era dificil de reperat, dar nu imposibil.

Un bărbat de la intrare se uită de două ori la el, ca și cum ar fi văzut conturul unei fantome. Apoi își rezezi brusc bărbia în față, de parcă nu-i venea să creadă ce vedea. Panicat, își ridică pistolul-mitralieră spre Travis. Maiorul îl împușcă în cap, cu două focuri rapide, bine țintite și silențioase. Teroristul fu aruncat în spate, se izbi de peretele de la intrare și alunecă pe pământ.

Travis intră repede, cu Sarah și Hunter imediat în spatele lui. În același timp, se auziră focuri de armă la poarta perimetrului exterior. Coloana de blindate rusă îi ataca pe teroriștii care le blocau intrarea în complex.

— Domnule maior, rușii o iau zdravăn de la tipii ăștia, anunță Powczuk prin sistemul de comunicații. Au deja victime. Tancul din față a lovit o mină antitanc și arde ca o candelă romană.

— OK, hai să egalăm puțin situația. Nu putem lăsa cavaleria să pice într-o ambuscadă, nu? Eliminați niște teroriști, dar păstrați distanța. Nu vreau să fie rănit vreunul dintre oamenii noștri. Nu e lupta noastră. Lasă-i pe cei din cavalerie să fie eroi.

— Nu știam că-ți pasă atât de mult! răspunse Powczuk.

— Blake, rămâi la intrarea în subteran și păzește ușa. Nimeni nu intră, nimeni nu iese.

— S-a făcut, zise acesta.

Travis nu avu timp să răspundă. Coti pe coridorul îngust, cu

Sarah imediat în spatele lui.

Pe coridor se auzea sunetul unei alarme. O ușă se deschise pe hol, la douăzeci de pași de ei, și doi bărbați porniră în fugă spre Barrett. Amândoi aveau pistoale-mitralieră și nici unul nu era conștient de prezența lui Barrett și a lui Greene. Travis se lăsă instinctiv într-un genunchi și îi împușcă pe rând, cu două focuri rapide. Înaintă apoi repede, pășind peste cadavrele celor doi.

Travis ajunse la o deschidere în hol, care era păzită de o mitralieră. Poziția acesteia era făcută din beton, cu o zonă mare de ochire, acoperită cu sticlă antiglonț. Travis întoarse capul și se uită prin sticlă. Era perforată de două găuri mari. Dincolo de ea, se vedeau resturile însângerate ale unui soldat rus, împrăștiate pe peretele îndepărtat.

— Jos! anunță Greene, prin dispozitivul de comunicații.

Maiorul acționează fără ezitare, aruncându-se la podea și întinzând pistolul în față. Auzi gloanțele vâjâind pe deasupra capului, când Greene trase în bărbații care alergau spre ei. Sarah trase trei gloanțe și omorî trei teroriști.

— Nu e prea rău, pentru un microbiolog, nu? șopti Sarah Greene în sistemul de comunicații.

— Îți rămân dator, replică Travis Barrett, apoi porni repede pe hol, prin niște uși de oțel mari, care fuseseră deschise cu explozibili.

După ce trecu de uși, coti la stânga, în direcția din care veniseră cei trei teroriști.

În stânga lui, era o ușă. Era deschisă. Deasupra ei, scria în rusește: *Centru Virusologie. Acces interzis - Nivel 4 de pericol biologic. Acces permis numai personalului autorizat.*

Travis îi spuse lui Sarah să se oprească. Din cameră se auzea o voce.

— La naiba! urla Ratchek. Nu-mi pasă câți ruși sunt. Ucideți-i pe toți și puneți în mișcare camioanele acelea!

Travis i se adresează în șoaptă lui Greene și înaintară repede. Aruncă o privire rapidă și apoi se lipi cu spatele de zid, lângă ușă. Greene era lipită cu spatele de zid, de cealaltă parte a ușii, cu pistolul ridicat.

— Mi s-a părut că am văzut ceva la ușă, spuse o altă voce.

— Fixează ceasul la explozibili sau te arunc prin ușa aceea blestemată! urlă Ratchek.

Travis șopti în setul de comunicații:

— Sunt doi. Număr până la trei și apoi tragi în stânga, și îl ucizi pe tipul care pune explozibilii. Eu trag în dreapta și iau un

prizonier.

— Înțeles, spuse Greene.

— Ah, Sarah, și să nu lovești explozibilii.

— Nici o grijă, zise Sarah. Dacă voi face asta, veți fi primul care veți afla.

— OK, să-i dăm drumul. Unu... doi... trei!

Travis și Sarah se întoarseră cu fața la ușă și îndreptară armele spre teroriști. Maiorul trase și îl lovi pe Ratchek în umărul drept. Bărbatul solid se învârti pe loc și se izbi de perete, scăpând arma. În aceeași clipă, celălalt individ ridică privirea de pe scaunul lui, către sclipirea din cadrul ușii. Sarah Greene îi plasă un glonț bine țintit, exact în frunte. Omul fu aruncat în spate, împrôscând cu sânge și creieri pereții albi. Bomba rămase pe masă, armată și cu ceasul indicând zece minute până la detonare.

Ratchek era pe podea, cu pistolul-mitralieră aproape de mână. Încercă să-l prindă cu mâna stângă. Travis îngenunche lângă el și îl izbi peste rană cu capătul amortizorului de la pistolul automat calibru 0,45. Uriașul urlă de durere.

— *Stealth off*, spuse Travis, oprind dispozitivul de camuflare.

Când se materializă în fața lui Ratchek, văzu ochii uriașului crescând, uluiți.

— O să-ți pun o întrebare și vreau un răspuns scurt, zise Travis. Ce ați luat din camera de pericol biologic?

Ratchek se strâmbă de durere și clătină din cap. Sarah se materializă brusc, deschise o trusă medicală din buzunarul costumului ei și îi făcu omului o injecție, cu o mică seringă hipodermică. Apoi îi puse un bandaj automat pe umăr – un bandaj autocolant, care oprea hemoragia. Rana lui Ratchek se opri din sângerat.

— Asta îl va stabiliza, iar injecția îl va face să vorbească, spuse Greene.

— Care era misiunea ta? Întrebă Travis.

Ratchek clătină din nou din cap, dar expresia lui deveni mai placidă.

— Domnule maior Barrett, bomba asta e armată, zise Sarah, uitându-se la dispozitivul de pe masă.

Travis băgă mâna într-unul din buzunarele de la curea și scoase un dispozitiv mic, ca o cutie de chibrituri. Uni cele două capete și puse bomba deasupra dispozitivului. În câteva secunde, discul mic de radio-frecvență își făcu treaba, și ceasul cu leduri al dispozitivului exploziv se opri la 0923, nouă minute și

douăzeci și trei de secunde până la detonare.

— Asta o va opri, spuse Travis.

Se întoarse spre Ratchek. Drogul își făcuse efectul. Pe fața lui Ratchek apăruse un calm temporar, în ciuda bălții mici de sânge de pe podea. Travis îngenunche și îl prinse de bărbie, forțându-l să-și recapete cunoștința.

— Acum, înainte să te predau rușilor, spune-mi cine ești și care era misiunea ta.

— Numele meu e Ratchek. Sunt secundul dragonilor, din cadrul Frăției.

— Ce ați luat de aici?

— Am luat o fiolă... o fiolă din camera de pericol biologic, răspunse Ratchek, apoi își pierdu cunoștința.

Travis îi scutură capul.

— Cine are fiola?

— Comandantul Lee. A plecat acum cincisprezece minute.

— Unde se duce?

— La Baza Dragon, răspunse Ratchek.

Apoi corpul i se convulsionează și își pierdu din nou cunoștința.

Sarah îngenunche și îi verifică pulsul.

— Va trăi, dar nu veți mai scoate nimic de la el.

Travis observă un receptor de poziționare globală prin satelit, atașat la cureaua lui Ratchek. Îl smulse de la cureaua rănitului și parcurse rapid datele, după care băgă GPS-ul în buzunar.

— Am doborât cea mai mare parte a țintelor, domnule, se auzi vocea lui Stan Powczuk în sistemul de comunicații. Trupele rusești sunt blocate dincolo de poarta exterioară. Se pare că așteaptă întăririle, înainte să avanseze. După pierderile grele pe care le-au suferit, nu acționează cu prea mult curaj, așa încât cred că nu vor intra în perimetrul interior decât peste vreo cincisprezece minute. Am făcut o gaură în partea sudică a gardului. Putem pleca, la ordin.

— Recepționat, Stan. Mergeți la punctul de întâlnire Charlie.

Maiorul aprinse harta tridimensională din zona Ribaki.

Semnaliză punctul de întâlnire Charlie cu o clipire a ochiului. Apoi verifică starea echipei și fu încântat să vadă că toți membrii ei erau bine și sistemele semnalau verde. Trimise un raport generalului Freedman și primi confirmarea recuperării.

— Mențineți poziția până când ieșim noi la suprafața complexului, apoi porniți spre punctul de *rendez-vous* Charlie. Ne va aștepta un Osprey acolo, peste o oră.

Echipa confirmă primirea ordinelor. Osprey-ul, sau TFV-22, era

folosit pentru misiunile de pătrundere pe distanță mare. Combina avantajele unui elicopter cu ale unui avion și era excelent pentru operarea la acoperirea întunericului. Sistemele radar Pave Low și Pave Hawk ale aparatului de zbor TFV-22 permiteau acestuia să descopere găuri în acoperirea radar inamică, să treacă prin ele și să meargă la obiectiv pe traseul cel mai puțin probabil să atragă atenția. Realimentarea era posibilă în condiții de noapte, la altitudini terifiante de joase. Datorită rezervoarelor suplimentare, a turelor radar în infraroșu de vedere în față (FLIR), a sistemelor de contramăsuri în infraroșu, antenelor și altor dispozitive-minune, TFV-22 Osprey oferea TALON Force o capacitate de infiltrare și retragere extraordinară. Osprey-ul putea atinge trei sute de noduri și avea chiar și capacitate *stealth*, de exemplu dispozitivele de suprimare în infraroșu a eșapamentului și cele pasive, de bruiere a radarului. Combinând viteza unui avion cu atributele unui elicopter, TFV-22 putea duce cei șapte soldați din TALON Force pe o distanță de o mie de kilometri în interior, să-i aducă înapoi o mie de kilometri și să aterizeze, totul în orele de întuneric.

— Ce facem cu el? întrebă Sarah, arătând spre Ratchek.

— Îl lăsăm rușilor, răspunse Travis. Ce crezi că e în fiolă?

— Nu putem afla decât într-un singur mod, zise Sarah și, înainte ca Travis să poată spune ceva, deschise ușa exterioară a zonei de pericol biologic și intra.

Ușa se închise repede în spatele ei.

— *Nu!* strigă Travis, în vocea lui simțindu-se clar îngrijorarea. La naiba, Sarah! Am nevoie de un expert în război biologic în stare de perfectă funcționare, nu de un mort!

Greene se întoarse pe loc, se uită prin ușa de sticlă protectoare și zâmbi.

— Nu e nevoie să țipați în sistemul de comunicații, domnule maior. Costumul meu e proiectat să funcționeze ca echipament de protecție biologică.

Travis privi în tăcere cum Sarah își trăgea în jos viziera BSH-ului. Activă un buton de la centură, care porni alimentarea cu oxigen a costumului ei de protecție. Fasciculul de lumină al camerei de protecție biologică porni și claxonul începu să sune.

— Ușa interioară e blocată, anunță Sarah. E o încuietoare cu combinație digitală. Sam, scanează încuietoarea și spune-mi combinația.

— Dă-mi o imagine termică de aproape a tastaturii, replică Wong, prin rețeaua de comunicații. OK, am o imagine bună

acum. O să măsoar temperatura încărcăturii electrice date de fiecare buton care a fost apăsător. Așteaptă, va dura câteva minute.

Sunetele luptei de deasupra se amestecau cu vaietul claxonului. Travis așteaptă răbdător, privind-o pe Sarah Greene, în interiorul camerei de protecție biologică.

— Gata. Combinația este afișată acum pe BSD-ul tău, anunță vocea lui Wong prin rețeaua de comunicații.

Sarah apăsă combinația, deschise ușa interioară și păși înăuntru.

Travis începu să se foiască, încercând să aibă răbdare. Își coborî BSD-ul peste ochiul stâng și accesă monitorul lui Sarah. Acum, vedea pe BSD-ul lui ceea ce vedea ea. Costumul ei avea numai cincisprezece minute de oxigen.

După trei minute agonizante, ea deschise ușa interioară, introduse combinația și porni pompa de evacuare a aerului. O sirenă sună, în timp ce în camera de legătură era aplicată suprapresiunea. După câteva momente, sirena se opri și Greene ieși afară, închizând ușa etanșă în spatele ei.

— Am văzut camera, dar tu ești experta, spuse Travis. Ce au luat?

Sarah își ridică viziera căștii și pe fața ei drăguță se citea o expresie de șoc și teamă.

— Avem probleme - probleme foarte mari.

CAPITOLUL 10

Planurile reprezintă baza schimbării.

Zicală din armata israeliană

14 noiembrie, ora 21:20, Nodul Radio-Electronic de Luptă 75 din Comandamentul Regional Militar Vladivostok, în apropiere de Vladivostok, Rusia

Căpitanul Serghei Lisenko stătea în fața consolei de interceptare radio-electronică, apăsându-și căștile pe urechi și privind cum ecranul lui verde înnebunise. Stația lui, Nodul Radio-Electronic de Luptă 75 din Comandamentul Regional Militar Vladivostok, era echipată cu cele mai noi dispozitive de supraveghere electronică și bruieră de fabricație japoneză, din armata rusă.

Grupul, cum îl numeau cei care serveau în ea, era cea mai nouă armă în arsenalul rusesc al războiului informațiilor și conținea una dintre cele mai sofisticate rețele de război electronic din lume. Grupul folosea o combinație de dispozitive de bruieră cu bază la sol și bază pe satelit. Lisenko se pregătise doi ani ca să manevreze acea stație importantă de ascultare și de bruieră în Orientul îndepărtat, și era unul dintre cei mai buni operatori din lume. Totuși, în ciuda celor învățate în perioada de pregătire, nu mai văzuse niciodată așa ceva.

De obicei, slujba lui era destul de plictisitoare. Putea asculta convorbiri telefonice, emisiuni radio, telemetrie de înaltă frecvență - aproape orice avea o urmă electromagnetică. Dar ultimele interceptări îl năuciseră.

Stația era în alertă. Cineva atacase Complexul de Cercetare a Armamentului Ribaki, un laborator de cercetare ultrasecret, aflat la cincisprezece kilometri depărtare de stația lui. Cu douăzeci de minute în urmă, întreaga regiune de apărare Vladivostok sărise în *Starea Unu* - cuvântul cod pentru război. Bombardierele de atac la sol Su-25 erau pe drum, ca să sprijine trupele. Un batalion de pușcași motorist, întărit cu tancuri, pornise și el, ca să recucerească complexul. Avioanele de vânătoare de superioritate aeriană MIG-29 fuseseră chemate de pe aerodromurile din regiunea Vladivostok, și goneau prin spațiul

aerian rusesc, căutând intruși.

Pentru ca situația să fie și mai încordată, echipamentul lui înregistra o sursă de transmitere în impulsuri digitale de înaltă frecvență, care categoric nu era de origine rusească.

— *Polkovnik* Iarov, trebuie să vedeți asta. Cred că am descoperit o interceptare la nivel alfa. Detectez un nivel înalt de transmisiuni de comunicații sofisticate, în sectorul patru.

Colonelul Iarov se apropie de computerul căpitanului Lisenko, cu mâinile la spate. Colonel veteran de mai mulți ani, Iarov era un maestru al mascării sentimentelor în fața oamenilor lui. Și mai ales nu voia să pară alertat în fața lui Lisenko, pe care îl știa drept unul dintre cei mai inteligenți și talentați ofițeri din mica lui brigadă de luptă radio-electronică, formată din trei sute cincizeci și trei de oameni.

Ca ofițer principal de serviciu, Iarov mai știa și că, înainte să poată face ceva, trebuia să-l anunțe pe generalul Babiciov. Asta era mai ușor de spus, decât de făcut. Într-o zi normală, era greu de ajuns la Babiciov. Era un afemeiat recunoscut și Babiciov descoperise că femeile din Vladivostok erau foarte ascultătoare. Era sâmbătă noaptea și, cunoscute fiind obiceiurile generalului, probabil că avea să fie imposibil de găsit.

— Raportează, căpitane Lisenko, ceru Iarov, cu o voce oficială și autoritară. Care este problema?

— Tovarășe comandant, răspunse Lisenko, folosind vechea formulă de adresare sovietică, încă preferată de ofițerii noii armate ruse.

Lisenko arătă spre ecranul computerului lui. Acesta era împărțit în patru secțiuni, fiecare măsurând un indicator electronic diferit.

Fiecare cadran conținea o serie de linii ondulatorii, care alergau pe un grafic ce descria lungimea de undă și puterea de ieșire. În cele două cadrane de sus era arătată o amplitudine de numai o cincime din cadran. Aceste cadrane reprezentau comunicațiile radio FM normale ale armatei rusești.

— Interceptez comunicațiile radio ale trupelor noastre, în partea de sus, în blocurile unu și doi ale ecranului. Acestea sunt trupele noastre de la Ribaki. Sunt în luptă cu teroriștii și forțele noastre suferă pierderi.

Colonelul Iarov părea nervos. Nu-i plăcea asta. Era ofițerul superior de gardă însărcinat cu lupta radio-electronică și nu mai era nimeni altcineva în acest rol, pe o rază de șase sute de kilometri. În calitate de colonel, știa că el va fi scos responsabil,

dacă acțiunea de la Ribaki eșua din cauza unei defecțiuni a dispozitivelor de luptă radio-electronică.

— Ce spun?

— Înaintează prin luptă către Complexul de Cercetare a Armamentului Ribaki. O echipă de sabotori de identitate necunoscută luptă împotriva lor la suprafața complexului. Sabotorii au două elicoptere ce au fost distruse în perimetrul de apărare interior.

Iarov inspiră *adânc*. *Teroriști cu elicoptere? E mai rău decât mi-am imaginat*, își spuse el, încercând să nu-și arate îngrijorarea.

— Ce e cu celelalte două cadrane?

— Acestea sunt cele care mă îngrijorează, tovarășe comandant, răspunse Lisenko. Al treilea cadran prezintă comunicații radio FM normale dintr-o sursă neautorizată, care folosește o frecvență de bandă joasă, neprogramată. Cred că este semnalul unui sistem de comunicații intern, folosit de echipa terorista cu care se luptă oamenii noștri la Ribaki.

— Și al patrulea cadran?

— Necunoscut. Lățimea benzii este extrem de mare și sunt în majoritate din impulsuri digitale, spuse Lisenko. Aceste transmisiuni sunt foarte sofisticate, mesaje comprimate digital care operează într-o secvență de frecvențe aleatoare. Nu pot să le descifrez.

Colonelul Iarov își frecă bărbia, privind lung la al patrulea cadran.

— Dar cred că mă pot loca pe ele, cu noul nostru echipament, și să le bruiez, cel puțin temporar, continuă Lisenko. Va trebui să folosim dispozitivele de bruieră de pe satelit, ca să menținem această stare.

Iarov făcu trei pași spre biroul lui. Ridică receptorul telefonului roșu de pe birou.

— Fă-mi legătura cu generalul Babiciov.

Iarov continuă să aștepte, în timp ce secunde treceau.

— *Polkovnik* Iarov, cadranul patru... această frecvență alternantă... este tipul de comunicații folosit de americani. Am identificat frecvența principală, dar s-ar putea să nu o mai pot urmări prea mult, dacă nu mă fixez pe ea acum. E posibil să avem o echipă de intruși americani la Ribaki. Trebuie să acționez acum, dacă vrei să-i bruierăm.

Iarov așteaptă, cu telefonul roșu lipit de ureche. Așa cum se temuse, nimeni nu știa unde era Babiciov. Responsabilitatea

cădea pe umerii ui.

Iarov evitase toată cariera lui astfel de responsabilități. Acum era prins în capcană. Dacă acele transmisiuni erau de la o echipă americană ce ataca centrul de cercetare secret de la Ribaki, iar el nu acționa, putea fi dus în fața Curții Marțiale, sau chiar mai rău. Prezența elicopterelor confirma în mintea lui faptul că era posibil ca acei teroriști să aibă sprijin internațional.

Se văzu în fața generalului Babiciov, apoi arestat pentru că nu acționase ca să sprijine apărarea de la Ribaki. Văzu Curtea Marțială și sentința. Nu voia să se gândească la scena următoare.

Iarov puse receptorul telefonului roșu jos. Unitatea lui de luptă radio-electronică era cea mai sofisticată și mai bine echipată din armata rusă. Dacă el nu acționa, după marea investiție făcută de țara lui în sistemele regimentului lui, Babiciov avea dreptate să-l trimită în fața Curții Marțiale.

— Bruiază această frecvență, pe răspunderea mea, urmărește-o cât de bine poți și continuă să bruiezi, până la ordinul meu.

— *Tak tocina!* zise entuziasmat Lisenko, răspunzând cu confirmarea rusească a înțelegerii ordinului.

Ora 21:35, Complexul de Cercetare a Armamentului Ribaki

Sarah Greene era încă șocată de descoperirea făcută. Fiola luată din interiorul camerei cu risc biologic conținea substanța N1-2. Travis Barrett îi puse o mână pe umăr.

— Să mergem.

Dintr-odată, la suprafață, deasupra lor, se auzi o explozie puternică. Din tavan căzu praf și luminile de urgență începură să pâlpâie.

— Barrett, aici a izbucnit un adevărat iad, anunță Stan Powczuk prin rețeaua de comunicații. Avioanele rusești aruncă bombe în tot complexul și nu sunt sigur în ce țintesc ei. E posibil ca idioții ăștia să rănească pe cineva, din cauza întunericului. Ar trebui să ieșiți de acolo!

— Recepționat, Stan, venim acum, răspunse maiorul. Blake, ar fi bine să vă retrageți. Ne întâlnim la punctul stabilit.

— Recepționat, răspunse Blake. Plecăm acum.

Travis își examinează BSD-ul și văzu că toți colegii lui se îndreptau spre punctul de întâlnire. Apoi, fără nici un avertisment, ecranul de raportare holografică își întrerupse

transmisia.

— Ce naiba?

Pe BSD-ul lui Travis apăru următorul avertisment: „Bruiaj prin transmisiune de pe satelit”.

— Domnule maior, strigă Sarah, ca să-i atragă atenția lui Travis. Trebuie să ieșim de aici. *Pronto*. Dacă această cameră de risc biologic este distrusă, putem risca să infectăm echipa cu Dumnezeu știe ce.

Travis aprobă din cap și o luară amândoi la fugă pe hol, lăsându-l pe Ratchek inconștient, pe podea. Exploziile de deasupra deveniră mai puternice și luminile de urgență de pe hol clipiră din nou, apoi se stinseră. Travis și Sarah coborâră ocularul BSD-ului și trecură pe vedere nocturnă. O lumină infraroșie mică de pe lateralul căștilor lor ilumina zona, în timp ce înaintau rapid pe holul care urca spre intrare.

Exact când ajunseră la capătul holului, la suprafață, se auzi o explozie puternică, exact deasupra lor. Pământul se cutremură, începură să cadă bucăți de moloz, iar Travis și Sarah fură aruncați la podea.

Când praful se mai împrășteie, maiorul se trezi pe spate, privind la tavanul luminat slab, lângă ușă.

— Ești bine? Întrebă Sarah, stând deasupra lui și întinzându-i mâna.

Travis îi prinse mâna și se ridică. Își scutură capul, ca să-și limpezească mintea, și își verifică rapid ansamblul de luptă. Comunicațiile erau bruiate în continuare, dar toate celelalte sisteme funcționau în parametri normali.

— Da, hai să activăm camuflajul și să ieșim din această capcană a morții.

Sarah aprobă din cap și își activă camuflajul. După câteva secunde, țâșniră afară, se strecurară prin grupul de la suprafața complexului, format din ruși și cei câțiva mercenari ai Frăției rămași, și o luară la fugă spre sud. Jack îi aștepta la spărtura sudică în perimetrul complexului. La nord, câteva tancuri rusești T-22 trăgeau obuze înalte spre intrarea în complex.

— Ce naiba fac ăștia? Întrebă Jack.

— Tactica clasică rusească, răspunse Travis. Culcă totul la pământ și apoi se duc să culeagă rămășițele.

— Ei nu știu ce e înăuntru? Întrebă Sarah.

— Probabil că nu, spuse Travis. Ei nu știu decât că niște bandiți le-au cucerit complexul. Ofițerii superiori ar trebui să știe ce e înăuntru. Să sperăm că vor ataca înainte să aibă parte de un

dezastru biologic.

— Domnule! Un tanc rusesc se îndreaptă spre noi, interveni Dubois. Îmi pare foarte rău pentru ei, dar ar trebui să ne băgăm dosurile în viteză, dacă vrem să ajungem la punctul de întâlnire la timp pentru recuperare.

Travis aprobă din cap și se uită la cerut întunecat. Vremea se răcise și ninsoarea cădea, cu fulgi mari și umezi. *Șansele de recuperare scad dramatic*, își spuse el.

Dubois tăiase deja o gaură în gard. Trecură toți trei prin spărtură și o luară la fugă spre sud, înveliți în continuare în camuflajul lor *stealth*, în timp ce bătălia pentru Ribaki atingea un crescendo de explozii.

Ora 22:10, Centrul de Comandă temporar al TALON Force, într-o locație secretă din munții din Colorado

Generalul de brigadă Jack Krauss se învârtea dintr-o parte în alta în Centrul de Comandă al TALON Force. Era furios că Centrul de Comandă permanent, care fusese construit în secțiunea subterană a Pentagonului, nu fusese încă terminat. Până atunci, Centrul de Comandă al TALON Force fusese mutat într-o zonă goală, din complexul NORAD din Munții Cheyenne.

Krauss urmărise acțiunea, din Centrul de Comandă, pas cu pas, primind un raport video constant de la soldații TALON Force, pe măsură ce aceștia își executau misiunea de la Ribaki.

Până acum, raidul fusese un dezastru, dar nu din cauza Echipei Eagle. Informațiile care duseseră la trimiterea lor la Complexul Ribaki fuseseră eronate. Echipa Eagle ar fi trebuit să-i oprească pe teroriști, înainte ca aceștia să pătrundă în complex. Acum, se părea că Echipa Eagle prinsese numai ariergarda.

— Domnule general, tocmai analizam imaginile video primite de la căpitanul Greene, când am pierdut contactul, anunță un colonel cu păr argintiu, din Beretele Verzi. Tot nu știm ce au luat oamenii Frăției din laboratorul cu arme biologice.

— Pariez că Greene știe, replică Krauss. Tocmai voia să ne spună, când am pierdut comunicațiile. Spune-mi, colonele Dunlop, cum a fost posibil așa ceva? Credeam că comunicațiile noastre sunt imposibil de bruiat.

Colonelul Dunlop ezită, gândindu-se la răspuns. Un civil cu pantaloni albaștri, cămașă albă și cravată ridică privirea.

— Domnule, echipamentul TALON Force este la faza de prototip. Comunicațiile lor ar fi trebuit să fie imposibil de bruiat.

Dar cred că rușii folosesc ceva nou, ceva despre care noi nu știm.

— La naiba, domnule, eram acolo ca să-i ajutăm, de fapt, interveni și colonelul. Nu ne-am gândit la o intervenție activă a rușilor.

— Asta a fost prima noastră greșală, spuse. Krauss, aruncându-le celor doi o privire rece. Suntem în țara lor. Blestemații de ruși nu știu că noi, suntem acolo ca să-i ajutăm. Probabil că ei cred că noi le-am atacat laboratorul.

Colonelul aprobă din cap, fără tragere de inimă.

Freedman ridică privirea spre ecranul mare și plat, care umplea peretele camerei de operațiuni. În partea din stânga jos a ecranului, înghețase o imagine video preluată de Travis Barrett, în timp ce se adăpostea în afara camerei de risc biologic. Toate cele șase imagini trimise de ceilalți membri ai TALON Force înghețaseră în cadranul lor mic, de la baza ecranului. Pe restul ecranului apărea harta regiunii Vladivostok cu simbolurile computerizate ale locațiilor trupelor și avioanelor rusești cunoscute.

Krauss se uită din nou la colonel și la civilul de lângă acesta. Colonelul Dunlop era ofițerul de operațiuni pentru acea misiune a TALON Force. Era unul dintre cei mai talentați strategii în operațiuni ale Forțelor Speciale, pe care-l cunoștea Krauss. Jerry Rossner era șeful echipei tehnice a TALON Force și pusese mâna pe fiecare piesă de echipament folosită de TALON Force. Împreună, Dunlop și Rossner conduceau un grup de treizeci de oameni devotați, care lucrau în centrul extrem de sofisticat, de control al misiunii, care sprijinea toate misiunile TALON Force.

— Cum e cu recuperarea? întrebă Krauss. Trebuie să-i scoatem de acolo pe Barrett și pe oamenii lui. Anulați misiunea. Să-i aducem înapoi.

Bărbia colonelului se încordă.

— Nu putem face asta. A trebuit să chemăm aparatele de zbor TFFV-22 înapoi, pe USS *America*. Rușii ne bruiază toate frecvențele și unitățile lor sunt în alertă. Vremea s-a stricat rău și vizibilitatea este mai mică de zece metri. Nu putem risca să-i trimitem la punctul de întâlnire Charlie, cu rușii în alertă și avioanele lor MIG-29 în aer. Mai ales fără comunicații cu Echipa Eagle. E prea periculos. Barrett va trebui să execute planul de retragere alternativ.

— Grozav, zise Krauss, clătinând din cap. Prima misiune, și am intrat în criză în mai puțin de două ore.

— Domnule, lucrez la contracararea bruiajului rusesc, spuse un tânăr maior din Forțele Aeriene. Mi-am pus echipa tehnică la treabă.

— Nu-mi pasă ce faceți, mârâi Krauss. Restabiliți comunicațiile și scoateți-i pe oamenii noștri de acolo.

— Domnule, am primit asta acum câteva minute, spuse colonelul Dunlop și îi întinse lui Freedman o foaie.

Iisuse Hristoase! zise Krauss. El știe?

— Nu, domnule.

— Ce știm despre doamna Douglas?

— Nu avem nici o informație despre dânsa sau despre ceilalți americani și europeni.

— Anunță-mă imediat ce aflați ceva, ordonă Krauss. Lui îi voi spune chiar eu. Nimeni altcineva. Este sarcina mea.

Ora 22:50, în spațiul aerian rusesc, spre granița nord-coreeană

Trei elicoptere HIP MI-17 zburau în formație strânsă prin noaptea umedă și întunecată. Elicopterul din față viră spre vest, intrând în spațiul aerian nord-coreean.

Lui Lee nu-i plăcea să zboare cu elicopterul. Se încruntă, în timp ce căștile sistemului radio-interfon al elicopterului îi presau puternic capul. Ura spațiul înghesuit, întunecat și zgomotos al lui HIP-17. La naiba, ura elicopterele în general.

Era un secret teribil al lui, un secret pe care nu îndrăznea să-l împărtășească. El, Lee, un maestru al artei marțiale hopkido, un ucigaș profesionist bine pregătit, avea rău de zbor.

Se chinui să respire. HIP-ul zbura aproape de sol, puțin pe deasupra munților, îndreptându-se spre baza montană izolată a lui Terrek, din partea de nord-est a Coreei de Nord.

Lee se uită afară, în întunericul nopții ploioase. Membrii Frăției care zburau cu el erau cei mai buni din echipă. Alte trei elicoptere, zburând în formație în jurul lui, îi transportau pe membrii Echipei de elită Dragon. Ținea pe genunchi servieta argintie și se gândi la puterea pe care o aducea Frăției acea mică sursă de moarte.

Motorul mare al HIP-ului, de 1900 cai putere, huruia, învârtind elicele în noaptea umedă. Elicopterul ce înainta rapid pe deasupra terenului negru traversă granița dintre Rusia și Coreea de Nord, îndreptându-se spre Baza Dragon.

Lee aflase că Ratchek și oamenii lui nu aveau să li se alăture.

Era destul de rău, își spuse, pentru că Ratchek se dovedise un conducător capabil și un ucigaș fără scrupule. Astfel de indivizi erau greu de găsit. Totuși, spera că Ratchek și oamenii lui nu fuseseră prinși vii. În definitiv, de oameni se puteau lipsi și, pentru un preț corect, îi putea înlocui cu o recoltă nouă de mercenari gata să-și demonstreze loialitatea față de Frăție.

Dar cum de reacționaseră rușii atât de repede? Cum de fuseseră atât de greșite informațiile lui despre disponibilitățile lor? Fusesse consumată destul de multă energie ca să se asigure că generalul Babiciov nu era de găsit și că nu avea să se dea alarma. Viteza cu care reacționaseră rușii față de acel raid era neobișnuită. Oare le spusese cineva ceva?

Oricum, asta nu conta prea mult. Se gândi la îndrăzneala și inteligența planului lui Terrek. Dacă totul mergea bine, peste câteva săptămâni lumea avea să se trezească cu o nouă putere mondială. În lume avea să apară o nouă ordine, iar detestații americani aveau să cunoască și să se teamă de Frăție.

— Comandante Lee, suntem la o distanță de la care putem lua legătura radio cu baza, anunță pilotul prin sistemul de comunicații interne al elicopterului.

— Bine. Fă-mi legătura cu Terrek.

— Imediat, răspunse pilotul. Aveți legătura.

— Ai pachetul? Întrebă Terrek.

— Afirmativ. Fiola cu N1-2 este în posesia mea, răspunse Lee. Am avut ceva probleme la plecare. Se pare că rușii ne așteptau. Au atacat imediat după ce am plecat eu, cu primul contingent.

— Nu e bine deloc, replică Terrek. Cum au descoperit rușii atât de repede atacul nostru? Oare i-am subestimat?

— Nu se știe, răspunse Lee.

— Vom accelera planul, ordonă Terrek. Am subiecții testului aici, așteptând să le fie prezentată prețioasa noastră încărcătură. Imediat ce sosești, vom începe Faza 2.

— Ordinele dumneavoastră sunt viața mea, spuse Lee. Trăiască Frăția!

— Da... numai adu fiola aici, în stare bună. Terrek, terminat.

Elicopterul viră abrupt spre stânga, ocolind un masiv muntos mare. Broboane de transpirație apărură pe fruntea lui Lee. Își simțea stomacul agitându-se și încercă să se gândească la orice altceva, în afară de compartimentul strâmt al elicopterului.

— Comandant Lee, spuse pilotul, într-o engleză cu accent rusesc. Vom ateriza la Baza Dragon peste zece minute.

— Excelent, replică scurt Lee.

Își scutură capul, urând elicopterul, ca și faptul că trebuia să comande echipei lui în engleză. Terrek recrutase oameni din toate colțurile lumii. Spre dezgustul etern al lui Lee, limba comună de operare în Frăție era engleza. Terrek credea că oamenii lui trebuiau să cunoască limba inamicului, ca să lupte mai eficient cu acesta.

Cândva, curând, voi forma o echipă nord-coreeană, își spuse Lee. O echipă cu o astfel de disciplină și duritate, încât chiar și Terrek va fi impresionat de calitățile ei.

Lee își plecă ușor capul și începu să respire regulat și adânc. Se simțea încins și amețit. Se forță să mai reziste încă puțin, opunându-se nevoii de a vomita.

Ora 23:06, la câțiva kilometri sud-vest de Complexul de Cercetare a Armamentului Ribaki

Fulgii de nea umpleau cerul. Nu trebuia să fii meteorolog, ca să-ți dai seama că se apropia o furtună puternică. Maiorul Travis Barrett ridică privirea spre cer și își dădu seama că numai cei mai buni piloți ar fi putut zbura pe o astfel de vreme. Șansele să fie recuperați scădeau din ce în ce mai mult.

Maiorul Barrett și Sarah Greene ajunseră ultimii la punctul de recuperare Charlie. În mod normal, echipa ar fi acționat dispersată pe distanțe mari, membrii ei fiind conectați prin rețeaua tactică Internet a TALON Force, cu capacitatea suplimentară de comunicare video și vocală. Acum, spre marea lor consternare, cu comunicațiile bruiate și cu viscolul care lovea zdravăn acea porțiune din lume în care se aflau ei, nu se puteau baza decât pe propriile forțe.

Punctul de recuperare Charlie era o viroagă îngustă în munți, la trei kilometri sud de Complexul de Cercetare a Armamentului Ribaki. Când ajunse acolo, Travis văzu că Blake și Olsen rechiziționaseră deja un camion rusesc.

— Unde l-ați găsit? Întrebă el, arătând spre camion.

— Pe drum, cu câțiva kilometri în urmă, răspunse Blake, zâmbind. Tipul care îl conducea nu avea atâta nevoie de el cât avem noi.

Travis își ridică sprânceana stângă.

— Nici o grijă, interveni Jenny. Cunoaștem regulile luptei. Nu l-am ucis.

— Dar cum ați făcut? Întrebă Sarah.

— Eu mi-am oprit camuflajul și i-am făcut semn să coboare,

zâmbi Blake. Olsen a deschis ușa și s-a materializat chiar lângă el. Probabil a crezut că suntem extraterestri, de pe Marte sau din altă parte. A coborât panicat din camion și a luat-o la fugă.

— Grozav, spuse Sam Wong. Iată-ne blocați în mijlocul teritoriului rusesc, înconjurați de trupe care cred că suntem invadatori, fără sprijin, fără „păsările” de recuperare, iar voi vă distrați sperînd civilii.

Travis Barrett ridică o mână, ca să oprească discuția.

— Raportul stării.

Echipa trecu la procedura bine repetată, de rezervă, pentru cazul în care își pierdeau fluxul de informații prin rețea, și în care fiecare membru raporta pe rând.

— Powczuk, toate sistemele interne pe verde. O XM-29. Zece cartușe de 20 mm, două sute de 5,56 mm. Un pistol cu amortizor de calibru 0,45, patruzeci și nouă de cartușe. Trei micromine cu detonare prin comandă. Trei „gândaci”. Un cuțit. O pungă cu apă și toate rațiile de urgență.

— Blake. Toate sistemele interne pe verde. O XM-29. Șase cartușe de 20 mm, o sută douăsprezece cartușe de 5,56 mm. Un pistol cu amortizor de calibru 0,45, douăzeci și opt de cartușe. O micromină cu detonare prin comandă. Un UAV Dragon Fly. Un cuțit. O pungă cu apă și o rație de urgență.

— Dubois, verde. O XM-29. Cinci cartușe de 20 mm, două sute douăsprezece de 5,56 mm. Un pistol cu amortizor de calibru 0,45, douăzeci și opt de cartușe. Patru micromine cu detonare prin comandă. Un UAV Dragon Fly și un „gândac”. Trei cuțite. Două pungi cu apă și o rație de urgență.

— Jack, Hunter, stați de pază cât termin chestia asta cu restul echipei, ordonă Travis Barrett.

Jack și Hunter aprobă din cap, merșeră cincizeci de metri spre sud, respectiv nord, își încarcă carabinele XM-29 și se așezară pe vine, ca să păzească drumurile din apropiere de viroagă.

— Greene. Sistemele pe verde (*green*). Ha, ha. Un pistol de 9 mm, treizeci și două de cartușe. Un generator neletal (NLG). O trusă medicală. Două pungi cu apă și o rație de urgență.

— Olsen. Verde. Un pistol de 9 mm, douăzeci și opt de cartușe. Patru micromine cu detonare prin comandă. Un UAV Hummingbird. Un cuțit. Două pungi cu apă și o rație de urgență.

— Wong. Sistemele pe verde. Un pistol de 9 mm, treizeci și opt de cartușe. Un pachet special de comunicații. Un UAV Hummingbird. Un cuțit. O pungă cu apă și o rație de urgență.

— Barrett. Sistemele interne pe verde. O XM-29. Zece cartușe de 20 mm, o sută de 5,56 mm. Un pistol cu amortizor de calibru 0,45, douăzeci și una de cartușe. O micromină cu detonare prin comandă. Un UAV Dragon Fly. Un cuțit. O pungă cu apă și o rație de urgență.

— Căpitane Wong, de ce am pierdut comunicațiile cu Cartierul General TALON Force? întrebă Travis Barrett.

— Am pierdut legătura la ora 22:00, răspunse Sam. Putem discuta între noi, putem descrie informația poziție-locatie și trimite mesaje Internet și grafice, intern, dar nu pot lua legătura cu nimeni din afara Echipei Eagle. Am hărți ale zonei de operațiuni încărcate în pachetul meu de comunicații.

— Dar de ce am pierdut comunicațiile prin satelit cu Cartierul General TALON Force? repetă Travis întrebarea.

— Se pare că suntem bruiți cu un dispozitiv de bruieră rusesc nou, de înaltă frecvență. Ultima transmisiune pe care am primit-o a fost că recuperarea noastră cu „păsările” V-22 a fost anulată.

— Grozav, zise Stan, venind lângă restul grupului. Tehnologie de un miliard de dolari și acționăm ca o echipă singuratică în teritoriu inamic, fără nici un sprijin.

Powczuk realizează brusc că ar fi trebuit să-și țină gura. Se întoarse spre Barrett.

— Care sunt ordinele?

Travis Barrett afișă pe ecranul BSD-ului său datele care activau o hartă tridimensională a regiunii. Lumină rapid locația pe care o găsisese pe receptorul de poziționare globală al lui Ratchek. Coordonatele grilei marcau o poziție aflată imediat dincolo de graniță, în Coreea de Nord.

— Avem o misiune. Numai că planul s-a schimbat. Mergem spre Coreea de Nord.

— Unde? întrebă Sam, cu gura căscată. Glumiți.

— Nu. Sunt al naibii de serios, replică Travis Barrett.

— Mi-era teamă că vei spune asta, zise Jenny. De ce?

— Am ajuns prea târziu ca să împiedicăm Frăția să fure ceea ce voiau de la ruși, interveni Sarah Greene.

— Și ce anume era asta? întrebă Stan Powczuk.

— Patogenul viral N1-2, răspunse Greene. Prietenii noștri ruși creau în laboratorul de la Ribaki niște agenți de război biologic destul de urâți. Patogenul viral este virusul Ebola produs prin inginerie, unit cu un mic agent de variolă.

— Cât de rău este? întrebă Olsen.

— Cum să vă spun?! răspunse Greene. Teroristul înarmat cu

un agent chimic sau radiologie poate ucide sute, poate mii de oameni. Prin contrast, un terorist înarmat cu această combinație de virus Ebola-variola poate ucide zeci de mii de oameni în câteva zile și poate produce o epidemie la nivel național, în câteva săptămâni. Acest agent biologic rivalizează cu o armă termo-nucleară și poate produce câteva mii de morți, dintr-o singură lovitură.

— Dar nu au nevoie de un spray sau de altceva cu care să-l împrăștie? întrebă Stan.

— Nu în acest caz, răspuse Greene. Aproape toate microorganismele mor rapid când sunt expuse la lumina soarelui. Sunt afectate negativ de temperaturile înalte și mor ușor prin deshidratare. Mai simplu spus, sunt fragile. Nu este și cazul acestei combinații de virus Ebola-variola. Are un organism viguros, este un Arnold Schwarzenegger al germenilor ucigași. Dacă nu își ucide victimele imediat, N1-2 este proiectat așa încât să incubeze într-o persoană vie, multiplicând cantitatea de agent patogen de o mie de ori, în corpul infectat. După o perioadă de incubare de câteva zile, boala se transmite prin aer. Fiecare persoană sau corp infectat în care N1-2 a ajuns la incubație totală va genera mii de spori. Odată ce acești spori ajung în aer și intră în plămâni, procesul începe de la capăt, extinzând exponențial zona de contaminare.

— Cum e cu vaccinul? întrebă Wong.

— Nu avem nimic pentru această combinație. Chiar dacă am face unul azi, ar fi imposibil să producem în timp suficient vaccin pentru întreaga populație a Statelor Unite. Din câte îmi dau seama, avem cel mult câteva zile ca să-i oprim pe acești tipii, altfel pierdem urma germenului și nu putem ști cum îl vor folosi.

— Și, acum, spune-ne veștile bune, zise Dubois.

— Nu există nici o veste bună, răspuse Greene. Dacă acest virus este eliberat într-un oraș, va ucide toți locuitorii, în timp foarte scurt. Dar este proiectat genetic să sufere mutații după o perioadă fixată și să treacă într-o formă neletală.

— Ceea ce-l face o armă ideală, interveni Powczuk. Ucizi toți oamenii și lași zona liberă, să poată fi ocupată ulterior.

— Exact, replică Greene.

— OK. Deci, băieții au un virus al naibii de rău. De ce în Coreea de Nord? întrebă Stan.

— Am luat receptorul GPS al unui dintre șefii teroriști. Avea în el coordonatele acestei tabere, etichetată drept Baza Dragon. Tot ce trebuie să facem este să ajungem în punctul pe care l-am

marcat pe hărțile voastre de luptă.

— O securitate operațională destul de slăbuță, spuse Stan, studiind pentru o secundă harta apărută pe ecranul BSD-ului său.

Ridică monoclul și îl privi pe Travis direct.

— Dar, uneori, băieții buni au noroc.

Travis aprobă din cap.

— Timpul este scurt. Dacă scot fiola din baza lor, nu putem spune unde va apărea.

— Știți că suntem singuri în chestia asta, adăugă Stan. Planul nostru alternativ, în caz de defectare a comunicațiilor, este să ne îndreptăm spre un punct de întâlnire de pe coastă, la șaptesprezece kilometri sud-vest de Vladivostok, pentru recuperare cu șalupe.

Travis înclină din nou din cap.

— Operațiunile TALON Force cer acțiuni îndrăznețe și pline de imaginație. Ne-au ales pe noi pentru această misiune, Stan, pentru că suntem suficienți de inteligenți să știm când să nu ascultăm ordinele.

Powczuk îl aprobă:

— Și, atunci, care e planul, șefule?

— La șaisprezece kilometri de aici e un aerodrom rusesc, *Liotnaia Polie Sorok Tri*, spuse Travis Barrett într-o rusă perfectă. Avem nevoie de un avion. Rapoartele de informații pe care le-am primit înainte să pierdem comunicațiile cu Cartierul General TALON Force indicau că există trei avioane pe acest aerodrom. De la acest aerodrom, Aerodromul Militar 43, sunt numai o sută treizeci de kilometri până la baza Frăției din Coreea de Nord. Noi șapte putem face asta, într-un avion mic.

— Cei care știu când să folosească mulți oameni și când puțini sunt victorioși, adăugă Jack Dubois cu un zâmbet, citându-l pe autorul lui favorit, Sun-Tzu, filosoful antic chinez al artei războiului.

Sam Wong se uită într-o parte și clătină din cap.

— Să vedem dacă am înțeles bine, spuse el.

Echipa se strânse în jurul lui Travis, așteptând ca Sam să recapituleze misiunea.

— Tot ce trebuie să facem este să ajungem pe un aerodrom rusesc, să furăm un avion care să ne poată duce pe toți, să zburăm printr-un viscol puternic, să scăpăm de avioanele rusești de vânătoare care vor încerca să ne doboare, să trecem granița în Coreea de Nord, fără să fim uciși de apărarea antiaeriană nord-coreeană, să ne infiltrăm într-o bază inamică bine păzită, să

găsim virusul și să-l distrugem. Noi șapte.

— Da, Sam, spuse Travis, zâmbind și punându-și brațul pe umerii bărbatului mai scund. Exact.

— Mă temeam de asta, zâmbi Sam. Uneori nu-mi place deloc când am dreptate.

— Încă ceva, adăugă Olsen.

— Ce? Mai e ceva? strigă Sam.

Travis aprobă din cap.

— Trebuie să ne și întoarcem acasă.

15 noiembrie, ora 00:20, Celula Blocului Unu, în Citadelă, în apropiere de Aojin, Coreea de Nord

Elizabeth Douglas ținea bebelușul în brațe, în timp ce tânăra mamă dormea cu capul în poala ei. Era dificil de spus, dar Liz presupuse că era aproximativ miezul nopții. Toată lumea dormea, cu excepția lui Beverly, o absolventă recentă, de nouăsprezece ani, a colegiului din New Jersey. Helga, care devenise cea mai bună prietenă a lui Liz în ultimele două zile, sforăia zgomotos în patul din stânga ei.

Celula în care stăteau era friguroasă și nu oferea prea mult confort. Doar trei paturi cu ramă metalică, plasate în lungul a trei dintre pereți. Liz era în patul din centru, cu fața la barele metalice, dincolo de care era un hol îngust. Paturile erau incomode, cu saltele subțiri și numai două păaturi de lână vechi, cu care să se poată încălzi. Două găleți de oțel și niște ziare coreene vechi erau tot ce li se oferise ca facilități de baie.

Totuși, era mai bine decât să stea întinse pe podeaua rece, de ciment, își spuse ea.

Noaptea aceea era a treia în captivitate și a doua lor noapte în fortăreața din munți. Era frig și cele mai multe dintre colegile ei de celulă răciseră. Măcar Helga era sănătoasă, dacă era să te iei după sforăitul ei zgomotos.

Nesiguranța făcea noaptea să pară și mai rece decât cele dinainte. Nici una nu-i mai văzuse pe bărbații din grup, de când fuseseră separate de ei. Femeile erau ținute câte șase sau șapte într-o celulă. Liz aflase de la paznici că se aflau undeva în Coreea de Nord. Mulți dintre muncitorii din complex erau asiatici, și Liz presupunea că acei oameni erau coreeni.

Mâncarea era groaznică. De două ori pe zi primeau câte un vas cu orez și o găleată cu supă de pește, pentru întreaga celulă. Cele șase femei din celula ei erau Helga, din Germania, Rachel și

fetița ei, Sonia, americance, o canadiancă în vârstă, pe nume Mary, Beverly, americanca tânără și drăguță, și ea, Liz.

Până acum, femeile în vârstă acceptau captivitatea mai bine decât cele tinere. Rachel era moartă de frică pentru soțul și copilul ei. Beverly era într-o stare de deprimare continuă. Când nu dormea, suspina. Refuza să mănânce hrana adusă de paznici.

Oricât de puține și dezgustătoare erau rațiile, Liz știa că șansele lor de supraviețuire depindeau de capacitatea de a rămâne cât mai puternice și mai sănătoase posibil. Asta era deosebit de important pentru Rachel, care trebuia să o alăpteze pe Sonia.

Liz era hotărâtă să supraviețuiască și știa în inima ei că asta i-ar fi cerut și soțul ei. Își amintea cum el spunea deseori că cei din familia Douglas nu renunțau niciodată. În consecință, Liz se oferise să preia conducerea micului lor grup – o sarcină pe care nimeni altcineva nu o dorea. Făcea tot posibilul să le mențină moralul celorlalte femei, spunând povești, cântându-i copilului și găsind moduri simple de trecere a timpului.

Cel mai neplăcut lucru era că Liz nu știa de ce erau tratate astfel. Ce se așteptau acei oameni să obțină, ținând în închisoare un grup mic de americani și europeni? În afară de paznicii care le aduceau mâncare în fiecare zi, nu venise nimeni să le spună ce se întâmpla.

— Crezi că ne vor ucide? se lamentă Beverly, în timp ce Liz o legăna pe micuța Sonia în brațe.

— S-au străduit destul de mult, dacă asta e tot ce voiau să facă cu noi, răspunse Liz. Nu, dacă ar fi vrut să ne ucidă, de ce acest drum lung din Egipt în Coreea?

— Nu suport așteptarea! spuse Beverly cu o voce tremurătoare, în timp ce părul blond și murdar îi cădea pe fața drăguță. Vreau să merg acasă!

Liz lăsa cu grijă capul Soniei să alunece pe saltea, apoi se trase mai aproape de Beverly.

— Așa vrei să te vadă? Vrei ca ei să știe că te temi și că ești gata să cedezi?

— Nu-mi pasă ce cred ei, spuse fata, plângând. Eu n-ar trebui să fiu aici. Nu am făcut nimic rău.

— Nimeni nu a făcut nimic rău, scumpo, zise Liz, pe un ton alinător.

O puse pe Sonia în brațele lui Beverly, apoi o cuprinse pe tânără cu brațul după umeri.

— Micuța Sonia poți fi sigură că nu merita asta. Ea are nevoie

de mine și de tine ca să avem grijă de ea.

Ochii lui Beverly se opriră asupra bebelușului. Sonia se foi încet în somn și își frecă fața cu pumnul ei micuț.

— Trebuie să rămânem puternice, spuse Liz. Suntem americance. Cineva va încerca să ne scoată de aici. E numai o problemă de timp.

— Chiar crezi asta? Întrebă Beverly, începând să spere.

— Da, o cred. Trebuie doar să rezistăm.

— Sper să ai dreptate.

Beverly zâmbi și se trase mai aproape de bătrână.

— Vă deranjează dacă vă pun o întrebare, doamnă Douglas?

— Nu, scumpo, spune.

— Cum ați căpătat acești nervi de oțel?

Liz râse.

— Nu sunt de oțel, scumpo. Sunt de cauciuc. Toată șmecheria e să nu îi întinzi prea mult.

15 noiembrie, ora 01:20, *Liotnaia Polie Sorok Tri* (Aerodromul Militar 43), lângă Vladivostok

Cerul rusesc întunecat era plin de fulgi de nea. Echipa Eagle coborî în apropierea aerodromului din camionul lor rusesc împrumutat și porni în formație de V spre vest. Sam mergea aproape de coada formației, urmat de Jenny Olsen. Fulgii erau grei și umezi. Sam simțea cum vântul rece și tăios trecea prin costum, în timp ce înainta greoi prin zăpada până la glezne. Când începu să simtă frigul, costumele lui făcu un reglaj rapid ca să crească temperatura și să compenseze.

Sam simți un val de adrenalină trecându-i prin corp. Costumul lui tocmai îi simțise oboseala și foamea. Biocipurile inteligente injectară automat în sistemul lui o doză precisă de droguri antioboseală necesară. Folosind acești stimulenți extraordinari, un soldat din TALON Force putea acționa timp de cinci sau șase zile, fără mâncare și odihnă. Perioada de cădere venea de obicei în a șasea zi, când corpul uman nu mai putea reacționa la stimulenți, fără o cădere fizică serioasă. În a șasea zi de stimulenți, o persoană normală se oprea și cădea într-un somn adânc.

Până acum, Sam nu încercase niciodată să reziste mai mult de două zile cu stimulenți, dar planul deja o luase razna. Era îngrijorat că era posibil să aibă șansa să testeze limita maximă a stimulenților, în zilele ce urmau.

Soldații din TALON Force înaintau în tăcere, la o distanță de treizeci de metri unul de celălalt, mergând repede, în ciuda terenului dificil. Viscolul se întetii și Sam realizează cât de greu i-ar fi fost să vadă, fără dispozitivul de vedere termică excelent, din ocularul BSD-lui.

Sam se simți brusc neliniștit. Încercă să scape de acea stare. În definitiv, când șapte samurai înfruntau o forță de zece ori mai numeroasă, ei nu disperau. *Maiorul Barrett ne va scoate din asta, ca și Kanbei.*

Sam zâmbi, gândindu-se la eroii lui și, în același timp, urmărind înaintarea precisă a Echipei Eagle printre copaci. Sam știa că ușurința cu care acționa Echipa Eagle nu se datora numai tehnologiei, care le permitea să vadă prin viscol. Era mai mult datorită factorului de disciplină, care-i transformase într-o echipă eficientă. Înțelese că disciplina și antrenamentul, pe care Travis le stabilise ca șef de echipă, dădeau acum rezultate. Raportul de după bătălie era un astfel de exemplu. După fiecare luptă, imediat ce echipa se putea strânge într-un loc sigur, Barrett cerea un inventar complet al sistemelor și armelor. O mare parte a informațiilor importante era afișată automat pe ecranul BSD-ului lui Barrett, dar maiorul, ca și eroul mitic al lui Wong, Kanbei, cerea ca fiecare membru să raporteze personal starea echipamentelor lui, pentru întărirea disciplinei de luptă.

Respirația lui Wong deveni mai grea, în timp ce Echipa Eagle urca pe o pantă împădurită, la est de aerodrom. Se strânseseră automat în formație, când ajunseră în vârf, înaintând cu prudență prin viscol, ca o haită de lupi plecată după pradă. Camuflajul lor *stealth* era oprit, pentru conservarea energiei. Sam învățase că această conservare a energiei era mai importantă decât economisirea muniției.

Cu câteva săptămâni în urmă, în timpul unui exercițiu de pregătire în sălbăticia Montanei, Sam învățase valoarea conservării energiei electrice a costumului său. Membrii Echipei Eagle repetau mereu: Nu uitați „Ultima Redută a lui Wong”, ca și cum ar fi fost vorba de Alamo.

Dar asta se întâmplase la pregătire. Acum era vorba de realitate, și băieții răi jucau la sânge. Sam se întrebă dacă munca de echipă avea să-i mențină în viață. *Nu am de gând să fiu un erou postum*, își spuse el.

— Adăpostiți-vă, șopti vocea maiorului, în căștile fiecărui membru al Echipei Eagle. Aerodromul este la două sute de metri spre est. Blake, Dubois – verificați. Toți ceilalți rămân pe loc.

Formați un perimetru defensiv.

Echipa Eagle execută ordinele fără ezitare, mișcându-se silențios și rapid. Fiecare membru își verifică poziția pe harta virtuală care era proiectată pe ecranele lor BSD. Tehnologia hărții virtuale le era de mare ajutor. Sam Wong examinează ocularul și știe instantaneu unde se afla, unde erau toți ceilalți membri și în ce direcție erau îndreptate toate armele echipei. Într-o situație de luptă, această imagine valora enorm.

Hunter și Jack înaintară spre gardul care înconjura aerodromul rusesc. Aerul era plin de fulgi de nea. Cei doi soldați din TALON Force se târâră până la sârma ghimpată și tăiară repede o gaură circulară, cu foarfecele de sârmă care erau atașate la țevele carabinelor lor XM-29. Trecuți de gard, Hunter Blake și Jack Dubois începură să se târască pe burtă prin zăpada adâncă.

— Uite-l, spuse Hunter, arătând spre o pereche de aripi și o coadă acoperite de zăpadă.

Pe coadă erau pictate secera și ciocanul sovietice.

— Țsta este.

— Glumești, omule, replică Jack. Țsta e un biplan! Cum naiba o să ne ducă fierăntania asta până în Coreea de Nord?

Hunter examinează micul aerodrom rusesc. Pista nu era prea lungă, doar cât pentru avioanele cu decolare și aterizare scurte. Două avioane vechi de marfa, Tupolev, erau parcate în partea sudică îndepărtată a pistei, lângă un hangar mare. La una dintre clădiri, dintr-o conductă de metal ieșea fum. Două camioane erau parcate lângă clădire. Nu se vedea nici un paznic.

— Nu e o fierăntanie, zise Hunter, vesel. Este un AN-2, un Antonov Colt.

Hunter coborî ecranul BSD peste ochiul stâng și studie biplanul parcat singur pe pista înghețată.

— Bebelușul ăsta este mult mai dur decât pare. Nu am mai avut ocazia să pilotez așa ceva de ani de zile. Va fi amuzant.

Jack se uita cu ochii mari la avionul cu un singur motor. Prin cap îi dansau imagini ale luptelor aeriene din primul război mondial, în timp ce studia avionul pe care Hunter era atât de nerăbdător să-l fure.

— Scuză-mă că nu-ți împărtășesc entuziasmul, zburătorule, dar cum naiba crezi că vom ridica în aer cămila asta rusească?

— Las' pe mine, cap de fier, răspunse Blake. Pot pilota orice are aripi. Bebelușul ăsta poate duce doisprezece oameni și poate ateriza la punct fix. Este avionul perfect pentru ceea ce avem noi nevoie. În plus, uită-te în jur. Nu prea ai de unde alege.

— OK, durule, aici ai dreptate. M-ai dat gata. Dar cum e cu combustibilul? De unde știm că are rezervorul plin?

— Știi, Jack, ești mult mai deștept decât pari. Bună întrebare. Îți spun eu cum facem. Eu pregătesc pasărea de zbor, și tu îmi faci rost de niște benzină.

— Hm, cum spunea Sun-Tzu, împrumută altă mână ca să ucidă.

— Asta ce vrea să însemne? întrebă Blake, cu un zâmbet larg.

— Cel mai bun mod de a uide inamicul este să folosești un cuțit împrumutat.

— Amice, uneori mă sperii.

— Ducerea în eroare a inamicului, zise Dubois, zâmbind, și îl bătu pe umăr pe Hunter.

Travis apăru în spatele lor, urmat de restul Echipei Eagle.

— Raportați.

— Domnule maior, acest avion este biletul nostru de plecare. Eu o să-l pregătesc de zbor, în timp ce Jack va împrumuta niște combustibil.

Travis examinează avionul AN-2 Colt cu dispozitivul de vedere termică.

— Crezi că va zbura?

— Da, domnule. Este un avion solid, făcut special pentru salturile în băltoace, răspunse Blake. Acesta pare să fie de pe la mijlocul anilor '60.

Arată spre celelalte două avioane parcate pe tarmacul acoperit de zăpadă.

— În mod sigur, nu putem folosi unul dintre acele Tupolev. Sunt prea mari și lente și nu am găsi niciodată un loc în care să aterizăm cu ele. Cu Colt-ul, pot zbura suficient de jos ca să evit radarul inamic.

— Dar de unde știi că poate zbura?

— L-am examinat cu dispozitivul de vedere termică, răspunse Blake. Este cald încă în jurul apărătorilor motorului. A zburat azi, asta e sigur.

— Se pare că nu avem de ales, spuse Travis, privind aerodromul.

Locul era gol, ca un bordel după o razie a poliției. Îi făcu semn cu capul lui Blake, apoi își activă comunicațiile.

— Dubois, tu și cu Wong luați combustibilul. Blake - Powczuk și Greene te vor ajuta la avion. Olsen și cu mine vă păzim. Activați camuflajul *stealth*.

Membrii. Echipei Eagle confirmară înțelegerea ordinului, unul

câte unul, și își trecură ansamblele TALON Force pe modul invizibil. Powczuk și Greene porniră cu Blake spre avion. Travis Barrett se întoarse cu fața spre hangare și îndreptă carabina XM-29 spre ușa clădirii cu coș metalic. Olsen își îndreptă pistolul spre nord. Dubois și Wong porniră spre camionul cu combustibil.

Travis Barrett urmărea siluetele fantomatice în infraroșu ale lui Dubois și Wong, pe ecranul BSD. După câteva momente, aceștia traversară aerodromul și ajunseră la camion. Wong se duse în cabină, în timp ce Dubois stătea lângă ușa clădirii din al cărei coș se ridica fum.

Wong deschise ușa cabinei și se așeză pe scaunul șoferului. Căută cheile, nu le găsi și încercă să pornească sistemul de aprindere de la fire. Dubois stătea de pază lângă ușa clădirii, pregătit să lichideze pe oricine ieșea de acolo.

Sam umblă la firele aprinderii. Acestea scoaseră scânteii și starterul scrâșni, dar motorul camionului era rece și nu voia să pornească. Sam încercă din nou și sunetul starterului care protesta se auzi puternic peste câmpul acoperit de zăpadă.

— Haide, Sammy, nu avem toată ziua la dispoziție, spuse Jack în rețeaua de comunicații.

— Nu este un Diesel Detroit, replică Wong în același mod. Rușii nu le mai fac ca pe vremuri.

— La naiba, niciodată nu le-au făcut bine, zise Dubois. Am furat mașini mai bune ca asta, când eram puști.

Motorul tuși brusc și se trezi la viață. Wong apăsă pe pedală și ambală.

Ușa barăcii se deschise. Un soldat rus fără cămașă și fără pantofi stătea în prag, cu o carabină în mână, privind în noaptea rece. Nu putea să vadă dincolo de strălucirea ciudată care stătea în fața lui. Înainte să înțeleagă ce, se întâmpla, Dubois îl doborî cu o lovitură rapidă. Rusul se prăbuși la pământ. Jack întinse mâna și închise ușa, apoi o luă la fugă.

Wong dădu camionul cu spatele și întoarse exact în clipa în care Jack sări pe parbriz, pe partea pasagerului. Ținându-se de oglindă, Jack se uită în spate, spre clădire, în timp ce camionul se îndepărta. Ușa era încă închisă.

Sam traversă cu camionul tarmacul acoperit de zăpadă, oprind la numai câțiva centimetri de avionul biplan. Blake era pe scaunul pilotului, cu un zâmbet larg pe față, în timp ce făcea verificarea instrumentelor avionului AN-2 Colt, pe BSD-ul lui. Stan Powczuk, cu camuflajul oprit, trase în jos elicea. Jenny și Sarah stăteau pe margine și curățau zăpada de pe aripi și fuzelaj.

— Are deja o jumătate de rezervor plin, îi spuse Blake lui Dubois, prin rețeaua de comunicații. Avem nevoie de mai mult. Fă-i plinul.

— Unde? întrebă Dubois.

— La baza aripii drepte.

Travis văzu ușa barăcii deschizându-se. Doi bărbați cu carabine AK-74 se uitară afară. Americanul trase o rafală scurtă, care lovi cimentul, în apropierea ușii. Rușii se adăpostiră și închiseră ușa.

— Grăbiți-vă. O să avem companie în câteva minute.

Dubois sări de pe parbrizul camionului și examinează pompa de combustibil. Alergă repede la avion, deșurubă capacul rezervorului și puse furtunul în rezervorul avionului. Apoi alergă în partea din spate a camionului și apăsă manetele, până când pompa porni. În scurt timp, combustibilul începu să curgă în avion. În același timp, Travis privea fix ghereta de pază. Ușa se deschise din nou și el trase o nouă rafală de plumbi, în partea de sus. Gloanțele ricoșară din betonul de deasupra ușii, „desenând” o linie dreaptă de găuri.

De data aceasta, rușii ripostară cu foc. Trasoare verzi traversară noaptea, trecând inofensive pe deasupra avionului.

— Cât mai durează, Hunter? întrebă Travis. Paznicii devin cam nervoși. Nu mi-ar plăcea să-și îmbunătățească tirul.

— Două minute, răspunse Blake.

Motorul avionului icni, scuipe și apoi se trezi la viață.

— Rezervorul e plin! strigă Dubois.

Travis apăsă selectorul carabinei XM-29 și trase o grenadă de 20 mm cu gaz lacrimogen spre ușă. Grenada lovi arcada acesteia și căzu pe podea, de unde începu să împrăște cu praf și sfărâmături.

Rușii încetară focul, probabil considerând că își făcuseră datoria. Travis îi văzu sărind afară pe o fereastră laterală, tușind și înecându-se, și alergând spre un hangar din apropiere.

— Toată lumea sus, ordonă Travis.

Sam intră primul, urmat de Sarah, Stan și Jack.

— OK, Jenny, sus.

Motorul mârâi, când Olsen se urcă la bord. Maiorul trase încă o grenadă cu gaz lacrimogen spre hangar, doar ca să-i țină în șah pe paznici, și apoi alergă spre ușa avionului. AN-2 Colt prinse viteză, în timp ce Travis alerga, și Jack și Stan îl traseră la bord.

După câteva secunde, avionul era în aer, îndreptându-se spre sud-vest, spre Coreea de Nord.

CAPITOLUL 11

Sunt mulți băieți aici care văd în război numai gloria, dar adevărul este, băieți, că este un iad.

Generalul William Tecumseh Sherman

15 noiembrie, ora 03:00, Citadela, în apropiere de Aojin, Coreea de Nord

Era devreme... sau târziu, în funcție de cum priveai lucrurile... Dar Lee știa că Terrek era genul de om care parcă nu dormea niciodată.

Nord-coreeanul se apropie de scannerul de rețină computerizat și își apropie ochiul de ocular. Scannerul îi verifică identitatea și ușile masive de oțel se deschisera ca fălcile unei curse uriașe. Patru paznici înalți stăteau în deschidere, cu carabinele de asalt pregătite, la intrarea lui Lee. Paznicii – doi caucazieni, un negru și un asiatic – purtau uniforme în întregime negre, cu veste antiglonț, ale contingentului de securitate personal al lui Terrek. Terrek angaja teroriști de peste tot.

Lee era înalt pentru un nord-coreean, dar acei paznici aveau cu toții peste un metru nouăzeci și îl priveau de sus. Ochii lor reci și oțeliți îi urmăreau fiecare mișcare. Era clar că acei oameni nu aveau încredere decât în stăpânul lor, luri Terrek.

Lee înclină vag din cap, trecu pe lângă cei patru bărbați și intră în camera ce se găsea adânc în Citadelă, sanctuarul interior al centrului de comandă al lui Terrek. Acesta stătea pe un scaun negru masiv, în centrul camerei. Lui Lee, scaunul i se părea că semăna mai puțin cu o consolă de control și mai mult cu un tron modern, făcut din oțel vopsit în negru și piele. Dar Lee știa că acel scaun nu avea doar rol decorativ. Din acel scaun, Terrek putea controla sistemele defensive ale Citadelei și armele automate plasate în fiecare dintre cele patru colțuri ale fortăreței.

Camera era plină de activitate, chiar și la acea oră din noapte. Câțiva ofițeri stăteau în jurul computerelor, în timp ce alți oameni își îndeplineau sarcinile de monitorizare a comunicațiilor lui Terrek. Un ecran de televizor plat uriaș acoperea zidul din fața lui Terrek. Ecranul era împărțit în secțiuni mai mici, și pe fiecare

apăreau știrile de televiziune din diverse orașe ale lumii. Șirul de cadrane de la bază conținea imagini ale drumurilor de acces spre Citadelă și ale zonelor defensive înconjurătoare.

— Ceva vești de la prietenii noștri nord-coreeni? întrebă Terrek.

— Sunt îngrijorați că generalul Cho nu a mai luat legătura cu ei. Le-am spus că e bolnav și că nu va putea vorbi cu ei pentru o vreme. S-au oferit să trimită un înlocuitor, dar le-am spus că nu e nevoie, că voi fi eu omul lor de legătură.

— Ți-au acceptat răspunsul?

— În Coreea de Nord, nimeni nu are încredere în nimeni, dar am încheiat conversația cu promisiunea că vor primi de două ori mai mulți bani ca de obicei.

— Bine. Asta ar trebui să-i țină pe loc pentru o vreme. Ce mai știi de Ratchek?

— După ultimele rapoarte ale contactelor noastre rusești din Regiunea Militară Vladivostok, a fost rănit în atacul rusesc, apoi capturat, răspunse Lee. Cel puțin alți trei oameni ai noștri au fost capturați de ruși.

— Inacceptabil! spuse Terrek, izbind cu pumnul în brațul scaunului. Planurile noastre se bazează pe caracterul lor secret. Rușii îl vor face să vorbească.

— Contactele noastre rusești au mai raportat și că s-a produs ceva agitație la unul dintre aerodromurile rusești din apropiere de Ribaki, și că a fost furat un avion militar.

Terrek îi aruncă o privire dură.

— Cum? Au scăpat o parte din oamenii noștri?

— Puțin probabil, replică Lee. Încă nu știu sigur ce s-a întâmplat. Rușii nu ar fi trebuit să fie o problemă pentru oamenii noștri.

— Atunci cine a atacat baza aeriană rusească?

Lee nu răspunse.

— Nu mai vreau scuze, zise Terrek, încruntându-se. Am ajuns prea departe ca să fim opriți din cauza lipsei de atenție la detalii. Mă așteptam să distrugi laboratorul și să produci un dezastru care să facă întreaga lume să se concentreze asupra Vladivostok-ului și experimentelor ilegale rusești. Mă așteptam la un Cernobîl biologic. În loc de asta, o treime din echipa mea a fost ucisă sau capturată și lumea se concentrează pe găsirea noastră!

Lee rămase tăcut. Știa că nu era cazul să-l contrazică pe Terrek.

— Trebuie să oprim această scurgere, ceru Terrek. Dacă rușii îl fac pe Ratchek să vorbească?

Lee îl privi în ochi.

— Contactele noastre rusești vor avea grijă de Ratchek. În ceea ce-i privește pe ceilalți, am aranjat deja să fie uciși, sub motivul că ar fi încercat să evadeze.

Terrek clătină din cap. Știa că zilele lui în Citadelă erau numărate. Oamenii lui erau buni, dar rușii aveau o tradiție îndelungată ca experți în a-i face pe prizonieri să vorbească. Era doar o problemă de ore, cel mult zile, înainte ca ei să pună cap la cap ceea ce se întâmplase. Și rușii aveau să-și ia agentul biologic înapoi. Producerea germenului N1-2 îi costase o mică avere. Terrek știa că, proiectat corect, N1-2 putea deveni arma perfectă – rușii îi produsese pentru eradicarea stratului superior al societății sau uciderea unor grupuri bine alese și crearea unui haos social. Dar, dacă testele lui dădeau rezultatele scontate, putea fi mai puternic de atât, și mai puternic chiar decât armele nucleare. Dacă experimentele lui reușeau, și avea toate motivele să creadă asta, N1-2 avea să se autoînmulțească. O cantitate mică putea distruge un întreg oraș în câteva zile și o țară întreagă în câteva săptămâni. Avea nevoie de timp ca să-și îndeplinească planurile și, din cauza pașilor greșiți făcuți până atunci, avea senzația că timpul era pe terminate. Nord-coreenii nu puteau să-i păstreze prea mult secretul, dacă rușii începeau să facă presiuni.

Terrek apăsă un buton de pe brațul scaunului. Cadranele mici pe care apăreau canalele principale de știri din lume dispărură și, în locul lor, apăru un laborator. Opt oameni în halate albe – oamenii de știință ruși răpiți din Ribaki – stăteau în spatele unei mese, cu fața la Terrek. În spatele savanților, erau câțiva din gărzile în uniforme negre ale lui Terrek.

— Domnilor, nu mai este prea mult timp. Vreau răspunsuri.

Unul dintre oamenii lui Terrek traduse ordinul în rusește.

Rușii erau obosiți și murdari. Nu dormiseră mai mult de patru ore în ultimele două zile. Oamenii lui Terrek îi obligaseră să muncească aproape non-stop, de la capturarea lor. Un bărbat slab și chel, de vrei cincizeci și cinci de ani, al cărui cap părea mult prea mare pentru corpul firav, se ridică și se uită spre camera video.

— Ceea... ceea ce ne-ai cerut... este imposibil. Avem... avem nevoie de mai mult timp. Va mai dura încă trei zile... poate o săptămână.

— Care e problema? Întrebă Terrek cu acreală. Am ajuns la capătul răbdării, profesore Kaşkin.

— Frumuseţea lui N1-2 era rata lui rapidă de creştere în gazde umane şi transmiterea pe cale aeriană a sporilor care cresc în victimele vii infectate. Rata de creştere prezisă în studiile mele de la Ribaki era accelerată la un factor de o sută de mii.

— De aceea am şi furat N1-2, doctore. O cantitate mică se va răspândi pe o arie mare, ca un foc scăpat de sub control, şi apoi va izbucni singur, la un anumit interval de timp.

— Da, dar aceste predicţii nu au fost testate niciodată, spuse Kaşkin. N1-2 a fost proiectat avându-se în minte problemele noastre din Cecenia. O dată eliberat, N1-2 va ucide toată lumea din ţara respectivă şi apoi va suferi o mutaţie, într-o formă benignă, în mai puţin de şaptezeci şi două de ore.

— Mă faci să pierd timpul, Kaşkin, zise tăios Terrek. Imaginează-ţi ce aş putea face, odată ce vei stabili parametrii corecţi pentru N1-2. Ştii ce vreau. Rezolvă.

— E nevoie de timp ca să facem N1-2 să se extindă pe o scară mai mare. Nu am reuşit să extindem declanşatoarele genetice, ca să oprim mutaţia într-o formă benignă, după şaptezeci şi două de ore. Victimele mor înainte ca germenul să ajungă la incubatia necesară pentru transmiterea aeriană a sporilor. Nu am reuşit să facem germenul să se auto-multiplice la rata pe care am prezis-o în studiul meu anterior.

— Ai nevoie de mai mult echipament? Ai nevoie de mai mulţi subiecţi?

— Nu, răspunse Kaşkin. Câţiva dintre bărbaţii americani au murit deja în timpul experimentării şi nu am reuşit să atingem rata de multiplicare dorită. Este posibil... S-ar putea să aibă un efect diferit asupra femeilor infectate... Acum facem simulări prin computer, dar avem nevoie de mai mult timp pentru testare.

Terrek îl privi fix pe bătrân. Kaşkin părea palid şi slab. Dar se ridică brusc, drept, şi îşi adună toată forţa.

— Nu voi continua să supun aceşti oameni la experimente inumane.

În cameră se lăasă tăcerea. Kaşkin căzu pe scaun, epuizat de impulsul de curaj care-l invadase pentru o clipă.

Terrek rămase tăcut, gândindu-se.

— Profesore Kaşkin, asta este meseria ta murdară, aşa că nu mă lua pe mine cu tâmpeniile astea cu umanismul. Nu ai inventat N1-2 ca să îmbunătăţeşti sănătatea şi longevitatea oamenilor. Voi, ticăloşi ruşi, l-aţi fi folosit împotriva oamenilor din

Caucaz, dacă ați fi crezut că o puteți face fără urmări. Acum e rândul vostru să-mi arătați că puteți face ceea ce spunea studiul tău. Eu nu vreau decât să direcționez eforturile voastre strălucite spre o cauză care să merite.

— Nu pot face imposibilul, domnule, răspunse Kaşkin.

— Oh, ba poți. Doar că ai nevoie de mai multă motivație. Ești cel mai mare expert din lume în războiul biologic cu agenți patogeni. Raportul tău strict secret despre N1-2 este motivul pentru care te afli aici. Ai descris în studiul tău că poți face ca N1-2 să rămână contagios pentru orice perioadă de timp – o armă cu durată programabilă. Este o idee cu adevărat strălucită. Nu este nevoie decât de câteva uncii de N1-2. Folosind predicțiile din studiul tău și cu doza de agent pe care vreau să o folosesc, N1-2 poate distruge în întregime Statele Unite, în numai trei săptămâni. Dar la sfârșitul celor trei săptămâni, după ce va ucide orice ființă umană din Statele Unite, N1-2 trebuie să se autodistrugă și să devină inofensiv.

Bătrânul clătină din cap.

— Poți ucide toți oamenii dintr-un oraș mare, dar am nevoie de mai mult timp, poate de săptămâni întregi, ca să obțin rata de multiplicare necesară pentru dezvoltarea lui N1-2 într-un virus care să poată distruge toată populația Statelor Unite în numai trei săptămâni. În condiții ideale, cu echipamentul din laboratorul meu, poate aș reuși să...

— Suficient! urlă Terrek. Care e membrul cel mai puțin valoros al echipei tale?

— Nu înțeleg, spuse slab Kaşkin.

— Împușcați-l pe rusul care stă la capătul mesei, în stânga profesorului Kaşkin, se adresează el unuia dintre paznici.

Unul dintre oamenii lui Terrek îl smuci în picioare pe bărbatul indicat de Terrek și îl lipi de perete. Paznicul plasă țeava armei la gâtul rusului îngrozit, ținându-l cu o mână de umăr și forțându-l să stea lipit de peretele rece.

— *Niet. Niet.* Kaşkin. *Pomoji!* imploră savantul.

Paznicul trase un glonț în capul omului. Țeasta acestuia se făcu bucăți, împrăștiind cu creieri și sânge tot peretele. Paznicul dădu drumul umărului savantului și acesta se prăbuși la pământ, ca o păpușă stricată.

— Folosiți femeile. Folosiți orice vă trebuie, ceru Terrek. Aveți douăzeci și patru de ore. Kaşkin, am citit studiul secret pe care l-ai trimis luna trecută. În acel raport, te-ai lăudat că poți face N1-2 operațional în câteva ore, nu în câteva săptămâni. M-a costat o

avere cumpărarea acelui raport, și sunt un om care scoate întotdeauna profit din banii investiți.

Kaşkin, care părea definitiv înfrânt, înclină slab din cap.

— Am intenția să folosesc N1-2 ca să schimb lumea, mârâi Terrek. S-ar putea să am o singură șansă să introduc această armă în Statele Unite. Nu-mi pot permite jumătăți de măsură. Dacă nu faci N1-2 să funcționeze în douăzeci și patru de ore, vă împușc pe toți, pe rând.

Ora 03:30, la Centrul de Comandă temporar al TALON Force, într-o locație secretă din munții din Colorado

— Da, domnule. Am înțeleș instrucțiunile președintelui.

Generalul de brigadă Jack Krauss puse jos receptorul telefonului.

Există un moment, în fiecare situație de criză, în care evenimentele pot conduce în ambele direcții. Dacă ai curajul să iei o decizie îndrăzneată, câștigi. Dacă eziți, pierzi. Acesta era unul dintre acele momente.

Generalul Krauss stătea cu mâinile în șolduri, uitându-se la ultimele date primite, pe harta electronică de pe ecranul plat. În Centrul de Comandă al TALON Force, slab luminat, șirul lung de panglici de pe partea stângă a pieptului uniformei lui strălucea de la reflecția ecranului mare, ca și cum ar fi fost fosforescente. Barba nerasă și oboseala din ochi nu puteau fi văzute în strălucirea mată a ecranelor computerelor.

Își luă mâna dreaptă, cea cu proteză, în stânga, absent, masând membrul de plastic ca și cum ar fi fost din piele reală. Era îngrijorat. Soldații lui atacau inamicul, și el nu putea să-i ajute. *Unitatea cu cea mai bună tehnologie de pe planetă, și eu nu pot vorbi cu nici unul dintre membrii ei*, își spuse Krauss, fierbând.

Camera avea o pantă ușoară spre ecranul plat, uriaș, ca într-o sală mare de cinema. Două șiruri de computere și stații de lucru se aflau exact sub el, în apropierea ecranului. La computere se aflau specialiști din toate cele patru servicii armate, din cadrul Centrului de Comandă C4j (Comandă, Control, Comunicații, Computere și Informații) pentru operațiuni speciale.

Din acest centru de comandă aflat în adâncul munților din Colorado, generalul Krauss putea observa operațiunile TALON Force din orice colț al lumii – asta înainte să piardă comunicațiile cu Echipa Eagle.

Ultima poziție cunoscută a Echipei Eagle era redată pe harta generată prin computer. Un triunghi mic marca fiecare membru al echipei. Triunghiurile erau grupate la nord-vest de Vladivostok.

Krauss își mută privirea de la ecran la șeful de personal al Centrului de Comandă al TALON Force, care era la telefon.

— Colonele Dunlop, avem idee dacă rușii știu că suntem acolo?

— Nu, domnule, răspunse Dunlop, făcându-și mâna cupă deasupra receptorului. Sunt chiar în clipa asta în legătură cu NSA. Ei urmăresc patruzeci și șase de canale militare regionale rusești. Comandamentul Regional Militar Vladivostok a raportat că luptele s-au încheiat la Complexul Ribaki și că laboratorul a fost recucerit. Au ucis șaisprezece teroriști și au capturat patru, dar nu este nici o indicație că ar ști ceva despre oamenii noștri.

Generalul din Forțele Speciale aprobă din cap, își duse mâinile la spate și făcu câțiva pași.

— Dă-mi mai multe informații, colonele. Trebuie să știm ce să facem în continuare. Echipa Cobra e pregătită?

Colonelul Dunlop aprobă din cap, confirmând că o a doua echipă TALON Force fusese pusă în stare de alertă și se deplasa spre aerodromul de lansare.

— Al doilea X-37 este alimentat și așteaptă sosirea Echipei Cobra, la Groom Lake.

Krauss zâmbi scurt. Groom Lake, cunoscut pe vremuri drept Aria 51, era un complex militar secret, aflat la aproximativ o sută patruzeci și cinci de kilometri nord de Las Vegas, și reprezenta baza avionului rachetă X-37. Dacă cei înnebuniți după OZN-uri și extraterestri ar fi văzut avionul-rachetă X-37 și echipamentul de înaltă tehnicitate proiectat pentru TALON Force, ar fi crezut că acesta provenea de undeva din afara sistemului nostru solar.

Dar Krauss nu avea timp să viseze cu ochii deschiși. El avea probleme reale, în care era vorba de viața și moartea soldaților lui și de soarta cetățenilor țării pe care jurase să o protejeze. Își făcea griji din cauza problemei reale a Rusiei, care încă avea douăzeci și cinci de mii de arme nucleare, și a modului în care aveau să reacționeze aceștia la o invazie a teritoriului lor. Își făcea griji că, dacă rușii capturasă Echipa Eagle, acesta putea deveni un eveniment internațional stânjenitor.

Nu era singurul care-și făcea griji. Primise deja trei telefoane de la secretarul Apărării, și acum unul de la președinte. Președintele era deranjat în mod deosebit de pierderea comunicațiilor cu Echipa Eagle. Comandantul-șef autorizase

folosirea TALON Force pe teritoriul rusesc, bazându-se numai pe convingerea că soldații aveau să se infiltreze, să-și îndeplinească misiunea și să se retragă, fără să fie detectați. Fusesse nevoie de multă muncă de convingere din partea Statului-Major Reunit să convingă factorii de decizie civili că tehnologia ultrasofisticată și antrenamentul perfect ale TALON Force puteau duce la îndeplinirea misiunii, fără ca rușii să afle ceva. Cea care înclinase balanța fusese o informație de proveniență CIA, care spunea că Frăția avea mari șanse să fure de la ruși unul dintre germenii cei mai letali de război biologic din lume, și că aveau intenția să-l utilizeze asupra unui oraș american.

Acum, când Cartierul General TALON Force pierduse legătura cu Echipa Eagle, toată lumea era îngrijorată că acea lovitură rapidă împotriva teroriștilor avea să se transforme într-un incident stânjenitor, care putea fi considerat chiar un act de război împotriva Rusiei.

La naiba, își spuse Krauss. Aleargă în cerc, cu părul în flăcări. Ar fi mai bine să mă apuc să joc rolul pompierului, sau, atunci când se va afla că forțe americane au fost capturate sau ucise în Rusia, nu va mai exista o TALON Force.

— Domnule general, cred că am reușit să ne dăm seama ce s-a întâmplat cu comunicațiile noastre, raportă tânărul Jerry Rossner. Rușii folosesc o tehnologie nouă, ceva despre care am auzit zvonuri, dar nu am mai văzut niciodată. Credem că au descoperit frecvența TALON Force, că și-au fixat dispozitivele de bruieră pe acel semnal HF și că le-au blocat, cu un fel de undă de fixare.

— Domnule Rossner, președintele ne va opri, dacă nu reușim să reluăm comunicațiile cu Echipa Eagle. Cei din Departamentul de Stat sunt nervoși ca o turmă de căprioare la o convenție a vânătorilor. Ei vor să înceapă să vorbească cu rușii despre această operațiune. Am nevoie de rezultate, nu de explicații, și am nevoie de ele repede.

— Da, domnule. Cred că am o soluție. Tot ce trebuie să facem este să inversăm polaritatea semnalului nostru și să-l trimitem înapoi spre ruși. Avem mai mulți sateliți decât ei și ai noștri sunt mai puternici. Dacă presupunerea mea e corectă, putem să le prăjim sistemele și să eliberăm comunicațiile noastre cu Echipa Eagle. Putem apoi să sărim pe o altă frecvență și, cu puțin noroc, comunicațiile noastre vor fi reluate.

Krauss se uită la tânărul tehnician. *Vremurile se schimbă, își spuse el. Raportul savanți-luptători crește dramatic.*

În ochii lui Rossner se citea încredere.

— Putem să o facem, domnule. Nici nu-și vor da seama ce i-a lovit.

Krauss aprobă din cap.

— Dă-i drumul. Cât va dura?

Rossner se uită peste umărul drept, la doi căpitani de armată care stăteau la consola unui computer, ascultând conversația lui cu generalul Krauss. Unul dintre ei ridică din umeri și zise:

— Zece minute?

Krauss se uită la ecran și studie cele șapte triunghiuri albe care reprezentau Echipa Eagle. Semnele erau grupate la nord-vest de Vladivostok, în apropierea Complexului Ribaki. Știa că acele locații erau vechi de optsprezece ore. Se uită la sud și observă poziția celui mai apropiat portavion, USS *Constellation*, care aștepta la sud-est de Coreea de Nord, la 132 de grade longitudine și 44 de grade latitudine, în Marea Japoniei. Știa că pe puntea de zbor se afla Super Osprey TFV-22, avionul ce avea să fie folosit pentru extragerea Echipei Eagle.

Verifică timpul scurs, care apărea la baza ecranului mare. Cu cât Echipa Eagle rămânea mai mult timp fără contact, cu atât erau mai mari șansele să fie uciși sau capturați. Nu voia să se gândească ce s-ar fi întâmplat dacă rușii puneau mâna pe tehnologia TALON Force.

Krauss se uită la telefonul care făcea legătura dintre Cartierul General al TALON Force din munții din Colorado și Casa Albă. Operațiunile războiului informațiilor poate nu produceau pierderi de vieți omenești, dar erau tot acte de război. Dar, dacă suna și cerea permisiunea, puteau trece alte trei sau patru ore înainte ca factorii de decizie să ajungă la o concluzie.

Între timp, ceasul ticăia și el nu putea să-și ajute soldații, fără comunicații.

— Domnule Rossner, există vreo modalitate ca defectarea sistemelor rusești să pară un accident?

Rossner își lăsă capul în jos și își trecu mâna peste față. După câteva secunde, ridică privirea spre Krauss, cu un zâmbet larg pe chip.

— Rușii folosesc doi sateliți ca parte a unei rețele pentru acest sistem nou de bruiere, domnule. Noi știm care sunt acești sateliți și putem să le aflăm frecvențele. Dacă putem să le redirecționăm sateliții spre sursele lor de la sol, putem face ca defectiunea să pară produsă de o reacție inversă a propriilor lor sisteme.

— Putem transmite câteva mesaje necodate, din Japonia și de

la navele de pe mare, din apropiere, avertizându-i de probleme la sateliții noștri, din cauza interferențelor electromagnetice, interveni colonelul Dunlop. Rușii vor crede că bruiajul lor provoacă aceste defecțiuni. Astfel, s-ar putea ca înșelăciunea să țină și mai bine.

Generalul Krauss știa că acela era momentul deciziei. Erau în joc echipa lui, succesul misiunii și multe alte vieți omenești. Krauss se uită în stânga și aruncă o privire șefului de personal, colonelul Dunlop.

— Trebuie să acționăm acum, domnule, altfel pierdem legătura de date cu sistemul lor, spuse Rossner.

Dunlop se uită la general și aprobă din cap.

— Mi se pare un plan bun.

— OK, răspunse Krauss. Acționați, sub autoritatea mea.

Ora 04:00, la treizeci de kilometri est de Aojin, Coreea de Nord

Stelele străluceau puternic pe cerul senin, dominat de o lună plină. Furtuna trecuse și pământul era acoperit cu o zăpadă albă, sclipitoare.

Hunter Blake își verifică instrumentele, apoi examinează orizontul. Munți. Nimic altceva decât munți și iar munți, din ce în ce mai mari. Își făcea griji că nu exista nici o zonă plată, în toată țara aceea uitată de Dumnezeu. Brusc, reacționează la conturul unor munți, aflați drept în față, mult prea aproape ca să stea liniștit. Trase în sus de manșă, motorul icni, tuși și se înecă, apoi își reveni la viață. Avionul AN-2 Colt urcă, luptând împotriva gravitației, trecând foarte aproape peste un vârful.

— Hei, Hunter, dacă întindeam mâna pe fereastră, aș fi putut lua o mostră de sol de pe ultimul deal, zise Jenny Olsen prin rețeaua de comunicații. Care e problema? Nu-ți place altitudinea?

Blake, prea ocupat ca să-i răspundă, examinează cadranele analogice.

— Cred că avem exact atât combustibil cât ne trebuie, spuse el și se uită la maiorul Barrett, care stătea pe scaunul din dreapta lui, acționând ca copilot. Cel puțin, așa sper.

— Mi s-a părut că ai spus că putem ajunge fără nici o problemă cu acest avion, zise Travis Barrett. Care e problema?

— Consumul de combustibil al acestui bebeluș este ceva mai mare decât am crezut la început, răspunse Blake. Se pare că

motorul are nevoie serioasă de reparații. Nu vă faceți griji, într-un fel sau altul, aproape am ajuns.

— Ai grijă doar să ajungem aproape de acele coordonate, nu pe marginea vreunei grămezi de stânci uitate de Dumnezeu, zise Travis. Wong, care e starea comunicațiilor noastre?

— Bruiajul este destul de sofisticat, domnule maior. Ne-au găsit frecvența și au pus un blocaj de precizie pe ea, ca un fel de cod purtător care urmează frecvența noastră, indiferent de câte ori o schimbăm. Au folosit sateliții, ca să blocheze și comunicațiile noastre pe verticală.

— Spune-mi concluzia, Wong. Când vom avea din nou legătura cu Cartierul General al TALON Force?

— Acum mă ocup de asta, domnule maior. Ar trebui să reușesc, în următoarele cincisprezece minute.

Travis se uită din nou la locația lor, pe harta tridimensională de pe ecranul BSD-ului. Echipa era la zece minute de coordonatele Citadelei.

— Coboară pe acea autostradă, la șase kilometri nord de țintă. Cred că mai sunt trei minute până acolo.

— Înțeles, replică Blake. Sper doar ca drumul acela să fie la fel de drept cum apare pe hartă.

Avionul viră încet spre nord și Hunter cercetă solul, în căutarea drumului. Aterizarea unui AN-2 Colt pe un drum făcut pentru automobile era destul de dificilă, dar executarea ei noaptea, folosind dispozitivele de vedere nocturnă, era o sarcină pe care numai câțiva piloți din lume puteau spera să o reușească. Blake își simți mâna strângându-se tare pe manșă, în timp ce transpirația i se scurgea pe față, de la marginea căștii. Știa cât de gravă era situația. Nu avea decât o șansă să o facă corect, și spera că forțele de gravitație nu aveau să lucreze împotriva lui și să-i trimită avionul în pământ, cu botul înainte.

— Țineți-vă bine, anunță Blake prin rețeaua de comunicații. Văd drumul în față și pare destul de drept. Vom ateriza în șaiszeci de secunde.

— Ce șanse avem? întrebă Travis.

— Sută la sută că vom fi pe pământ în cincizeci și cinci de secunde, replică Blake, fără să-și ia ochii de la drumul din față. Restul vi-l spun mai târziu.

Avionul AN-2 Colt avea patru locuri în față - unul pentru pilot, unul pentru copilot și două în spatele lor - apoi trei scaune pe două șiruri față în față, în lungul fuzelajului. Jenny Olsen stătea pe scaunul din spate, pe partea dreaptă a fuzelajului. Dubois era

În dreapta ei, verificându-și carabina XM-29. Jenny își strânse centura scaunului și se uită vizavi, la Sam. Acesta își plasase pachetul de comunicații în fața lui Jenny, pe podeaua avionului. Era ocupat cu apăsatul butoanelor digitale de pe partea superioară a pachetului de comunicații, încercând să treacă peste bruiaj. Brusc, capul îi zvâcni în sus și Jenny văzu un zâmbet larg pe fața lui.

— Domnule maior Barrett, am redirecționat comunicațiile noastre și am accesat un sistem computerizat sigur de la NSA. Nu pot trimite mesaje video sau vocale, dar pot trimite un mesaj codat scurt, prin Internet.

— Bună treabă, zise Travis, în rețeaua de comunicații. Trimite-le locația noastră, că toate sistemele sunt pe verde și coordonatele bazei Frăției.

— Înțeles, răspunse Wong. Voi...

— Gata, băieți și fete, îl întrerupse Blake. Asta e. Coborâm. Țineți-vă!

Avionul plonjă prin cerul negru, în timp ce lumina lunii sclipea pe drumul acoperit cu zăpadă, care era exact în fața lor. Jenny Olsen își simți stomacul răsculându-se. Închise ochii și se aplecă în față, în poziția de prăbușire, cu pieptul ei prestigios lipit de genunchi. În aceeași clipă, Jack Dubois se aplecă și o cuprinse cu brațul stâng. Jenny simți forța brațului muscular al lui Jack și se simți mai liniștită, datorită atingerii unui camarad.

Suntem o echipă, ca o familie strânsă, își spuse ea. Să sperăm că toate acestea nu se vor termina aici, în munții Coreei de Nord.

Avionul se smuci violent, când roțile atinseră drumul tare, înzăpezit. Motorul mugii, avionul rula pe o roată, apoi reveni pe cealaltă. După o clipă de neliniște, avionul se așeză pe amândouă roțile și Blake se luptă să mențină Colt-ul pe drum. Câteva secunde mai târziu, - avionul se opri, alunecând într-un banc abrupt de zăpadă. Blake opri motorul.

Se lăsă o tăcere lungă și apoi un răsuflat colectiv de ușurare.

Jenny întoarse capul spre pilot, pe față cu o expresie recunoscătoare.

— Dacă n-ai fi fi mai drăguț ca mine, te-aș pupa, Blake.

— Cum? răspunse Blake, mimând groaza.

Își scoase casca și inspiră adânc.

— La naiba, iubito, nu există nimeni mai bun ca Hunter Blake. Nu există lucru cu aripi pe care să nu-l pot pilota, sau fată pe care să nu o pot vrăji.

Jenny zâmbi, fericită că era în viață și total mulțumită să-l lase

pe Blake să aibă ultimul cuvânt.

Pe buzele lui Travis se citea amuzamentul. *Ei bine, am meu păcălit moartea o dată*, își spuse el, clătinând din cap, parcă nevenindu-i să creadă.

— OK, Echipa Eagle, să pornim. Avem niște inamici de luat prin surprindere.

Ora 04:30, la Nodul Radio-Electronic de Luptă 75, din Comandamentul Regional Militar Vladivostok, lângă Vladivostok, Rusia

Căpitanul Lisenko stătea la terminalul lui de computer, trimițând comenzi codate către Grup, combinația de mare putere de dispozitive de bruieră cu bază terestră și de pe satelit. Era epuizat, la fel ca și restul echipei stației lui de luptă radio-electronică. Fusese o noapte lungă și primiseră ordinul să stea în post până când se termina misiunea. În ritmul în care mergeau lucrurile, asta putea însemna foarte mult timp.

Grupul bruia în continuare frecvența înaltă pe care o descoperiseră în timpul atacului de la Complexul Ribaki. De la atacul de la Ribaki, întreaga regiune Vladivostok era în alertă totală.

Din momentul în care colonelul Iarov luase decizia să bruiască frecvența intrușilor și transmisiunile prin satelit, Grupul operase fără greșală. Iarov era deosebit de încântat că sistemele noi întrecuseră toate așteptările, în prima lor încercare în foc. Cei care încercau să folosească acele frecvențe nu aveau să audă decât paraziți, până când el, colonelul Iarov, avea să oprească dispozitivele de bruieră.

Lisenko deplasă *mouse*-ul computerului așa încât să transmită satelitului noile instrucțiuni. Cursorul nu se mișcă. Brusc, coordonatele satelitului de acoperire se schimbă. Lisenko se încruntă. *Satețiții noștri nu răspund așa cum i-am programat*, își spuse el.

Încercă din nou. Nu se întâmplă nimic. Își frecă ochii obosiți. Altcineva îi controla satețiții. Brusc, ecranul terminalului lui licări.

— Ce...!

Consola computerului izbucni brusc într-un șir de scânteii. Căpitanul Serghei Lisenko aruncă imediat căștile de pe cap și căzu pe spate, de pe scaun. Luminile din clădire se opriră și toate ecranele computerelor din Nodul Radio-Electronic de Luptă 75 din Comandamentul Regional Militar Vladivostok se opriră.

Lisenko era întins pe spate, năucit, pe cimentul rece al stației. Își scutură capul, apoi își frecă fața cu mâinile.

— Ce naiba se întâmplă?

Luminile de urgență se aprinseră o clipă, apoi se stinseră. Unul dintre tehnicienii din camera întunecată porni spre server și se împiedică de Lisenko.

— Ah! strigă Lisenko, când genunchii omului îl izbiră în piept. Ridică-te de pe mine, clovn neîndemânatic!

— Iertați-mă, căpitane Lisenko, răspunse omul, bâjbâind ca să evite să calce pe căpitanul lui.

Luminile de urgență clipiră brusc, apoi rămaseră aprinse, inundând stația cu o lumină puternică, alimentată de la baterii.

Omul care călcase pe Lisenko se trase într-o parte, privind fix terminalele computerelor, în timp ce circuitele interioare pocneau și sfârâiau. Lisenko ridică privirea spre serverul principal, un computer de mărimea unui dulap, cumpărat la un preț mare, de la japonezi. Un alt soldat, aflat în spatele lui Lisenko în camera aglomerată, luă stingătorul de flăcări de pe perete și stropi înnebunit serverul, ca să stingă flăcările mici ce apăruseră în cutie.

Lisenko fii acoperit brusc de un nor. Nu putea să respire. Se panică, apoi realizează că idiotul cu stingătorul trăsesese în direcția lui, acoperindu-l cu praf alb. Căpitanul icni, se rostogoli într-o parte și se ridică, clătînându-se.

Colonelul Iarov intră în fugă în stație, arătând ca proprietarul unei mașini sport noi, care tocmai fusese distrusă de niște adolescenți. Iarov păru să-i caute din ochi pe vandali. Camera mirosea a izolație electrică arsă. Ușa deschisă din spatele colonelului lăsă un curent de aer curat să intre în cameră.

— Lisenko! strigă Iarov. Ce Dumnezeu se întâmplă?

— Tovarășe comandant, răspunse Lisenko, cu uniforma lui cândva imaculată, mototolită și acoperită acum cu pudră albă de la stingător. Stația șaptezeci și cinci... a ieșit din funcțiune, dar Dumnezeu nu are nici o legătură cu asta.

Colonelul Iarov era năucit, furios, uluit, neliniștit și perplex – toate în același timp. Cum i se putea întâmpla asta lui? Ce avea să i se întâmple? Proiectul lui, care era unul dintre cele câteva puncte luminoase din armata rusă, altfel destul de ștearsă, sfârâia în fața lui. Gura lui de obicei cu buzele strânse stătea acum larg deschisă și fața lui calmă, patriciană, părea înghețată din cauza șocului. Cariera lui strălucită, anii de luptă și sacrificiu, toate acestea îi treceau acum fulgerător prin fața ochilor, și se

văzu stând în picioare în fața superiorului lui dur și lipsit de sentimente, generalul Babiciov, încercând să explice ceea ce nu putea fi explicat. Se uită la Lisenko, incapabil să vorbească, în timp ce din serverul stației țâșni un nou rând de scânteii.

CAPITOLUL 12

...obținerea a o sută de victorii în o sută de bătălii nu înseamnă vârful excelenței.

Supunerea armatei inamice fără luptă este adevăratul vârf al excelenței.

Sun-Tzu, *Arta războiului*

15 noiembrie, ora 06:30, în apropiere de Aojin, Coreea de Nord

— Domnule, avem contact cu Cartierul General al TALON Force, tare și clar, pe toată lățimea benzii, anunță Sam Wong prin rețeaua de comunicații.

— Maior Barrett, ce naiba căutați, tu și Echipa Eagle, în Coreea de Nord? Întrebă generalul Krauss. NSC-ul este disperat. Vreți să declanșați un război?

Travis își coborî monoclul BSD-ului. Imaginea generalului Krauss apăru în fața sa.

— Nu, domnule. Sper să prevenim unul.

Ochiul stâng al lui Travis activă comanda de rulare pe ecranul BSD și luminează un fișier-raport al ultimelor douăzeci și opt de ore. Travis clipi, activând comanda: *Send*.

— Aveți raportul situației acum, domnule, spuse Travis, calm. Am permisiunea de a urmări inamicul. Am pierdut comunicațiile și am acționat conform ordinelor.

Urmă o pauză la celălalt capăt al legăturii. Krauss examina rapid datele, căutând informațiile importante.

— Așteaptă, spuse generalul.

Echipa Eagle era în mișcare, urcând versantul estic al Dealului 350, la sud-vest de satul Aojin. Cei cinci bărbați și cele două femei înaintau din greu pe deal, în întuneric, pas cu pas. Baza teroriștilor era la numai câțiva kilometri distanță. Aerul dimineții era rece, dar costumele lor cu temperatură controlată le țineau de cald.

Echipa Eagle avansa fără modul invizibil activat, pentru a economisi energie. Dealurile erau acoperite cu pini, care îi ajutau să se ascundă, în timp ce se apropiau de obiectiv.

— Opriți-vă. Toată lumea să ia o pauză, ordonă Travis prin

rețeaua de comunicații.

Voia să-și concentreze toată atenția asupra răspunsului generalului Krauss.

Echipa Eagle se opri. Dubois era în frunte, cu carabina XM-29 pregătită. Powczuk era imediat în spatele lui, urmat de Greene, Barrett, Wong, Olsen și Blake.

Secundele treceau și Barrett vedea aburii produși de respirația lui caldă în aerul rece. Zăpada sclipea și ramurile lucioase ale copacilor reflectau razele lunii. Cerul devenea treptat cenușiu, odată cu apropierea răsăritului. Dacă nu ar fi fost în drum spre o luptă cu teroriștii, ar fi spus că era o noapte frumoasă, se gândi Travis.

— Barrett, bună decizie, fiule, spuse Krauss în rețeaua de comunicații. Nu putem să-i lăsăm să scoată agentul N1-2 din Coreea de Nord. N1-2 este unic. Distrugerea acestui agent patogen are prioritate Cod Unu. Trebuie să-l găsiți. Ce te face să crezi că N1-2 este în acel complex?

— Au trecut mai puțin de douăzeci și patru de ore de când au pus mâna pe virus. Teroriștii au venit direct aici, după atacul de la Ribaki. Acest complex este locul ideal pentru ei ca să studieze în siguranță N1-2 și să-l facă operațional.

Urmă o altă pauză scurtă. Travis îl auzea pe general vorbind cu altcineva.

— Suntem de acord, răspunse Krauss. Care e planul tău?

— Putem ajunge în poziție în câteva ore. Eu voi efectua mai întâi o recunoaștere, apoi ne vom poziționa în așa fel încât să putem marca clădirile critice din interiorul taberei, pentru muniția voastră de precizie. Vă recomand să-i loviți imediat ce armele voastre vor fi în poziție. Sper că aveți ceva în zona de operațiuni, care poate face asta.

— Așteaptă, ordonă Krauss.

Travis se ghemui tăcut în zăpadă, ascultându-și propria respirație. Dacă totul mergea bine, aveau să identifice poziția exactă a agentului patogen, iar Krauss putea ordona o lovitură specială a Forțelor Aeriene. Odată ce mostrele de N1-2 aveau să fie vaporizate, el avea să conducă Echipa Eagle spre coastă și de acolo puteau fi recuperați de Super Osprey TFV-22.

— Pot ridica în aer douăsprezece rachete de croazieră Bunker Buster, gata de livrare în unsprezece ore, răspunse Krauss. Asta înseamnă cam pe la apus.

Douăsprezece Bunker Buster! Travis zâmbi. De cele mai multe ori erau suficiente una sau două. NSC-ul nu voia să-și asume nici

un risc în acest caz.

— Până atunci, voi trebuie să verificați locația agentului N1-2, continuă Krauss, altfel vom fi nevoiți să apelăm la o altă opțiune. Nu se pot elibera arme fără verificare.

Lui Travis nu-i plăcu termenul *altă opțiune*. Putea doar să ghicească despre ce era vorba – folosirea unei bombe nucleare mici, tactice, care să elimine posibila amenințare de distrugere în masă pentru Statele Unite.

— Acesta nu ar fi un act de război împotriva Coreei de Nord?

— Asta e problema noastră. Dacă Echipa Eagle își face treaba și pagubele sunt reduse la tabăra lui Terrek, cred că sunt șanse foarte mici ca nord-coreenii să facă scandal din cauza asta.

— Înțeles, domnule. Altceva?

— Da, tocmai ți-am trimis ultimele informații. S-a confirmat că Lee a condus atacul Ribaki, la ordinele lui Terrek. Sunt șanse mari ca Terrek să fie și el în Coreea de Nord.

— Domnule, știm dacă nord-coreenii sunt în spatele planului lui Terrek pentru N1-2? întrebă Travis.

— Nu. Știi cât de greu este de aflat ce se întâmplă în Coreea de Nord, dar credem că Terrek nu i-a implicat pe nord-coreeni în treaba asta. Informațiile noastre indică faptul că Terrek duce un război propriu împotriva Statelor Unite și că nord-coreenii doar i-au închiriat acel sanctuar. Poate poți folosi informația asta.

— Vom face tot posibilul, zise Travis, uitându-se la datele care rula pe ecranul BSD-ului. Vom vedea dacă-l putem obține și pe Terrek, printr-un târg.

— Nu, e prea riscant. Vreau ca voi să verificați locația virusului N1-2, și apoi noi vom distruge baza Frăției. Nu ne putem permite să pierdem pe vreunul dintre voi, spuse Krauss. Lăsați rachetele să-și facă treaba. Totuși, mai e ceva.

Travis așteaptă. Restul Echipei Eagle asculta cu atenție.

— S-ar putea să fi dus ostaticii din Egipt în Coreea de Nord. Nu știm de ce, dar există șanse ca asta să facă parte din planul lui cu N1-2.

— Și dacă ostaticii sunt, într-adevăr, aici? întrebă Travis.

— Prea multe vieți sunt în joc, replică Krauss. Misiunea voastră este să distrugeți N1-2, nu să salvați ostaticii. Sunteți norocoși că nu v-au descoperit nord-coreenii, și cu atât mai mult teroriștii. Trebuie să găsiți virusul și apoi să lăsați rachetele să facă treaba. După ce lovesc rachetele, vă vom lua cu V-22 de la punctul de întâlnire arătat în rapoartele pe care vi le-am trimis. Dacă nu puteți identifica poziția exactă a virusului N1-2, atunci Echipa

Eagle trebuie să ajungă la punctul de recuperare până la ora 03:00 dimineața.

— Și NSC-ul va autoriza cealaltă opțiune?

— Afirmativ, răspunse încordat Krauss. Nu mai avem alte alternative. N1-2 este prea periculos. Totul stă în mâinile voastre. E clar?

— Înțeles, domnule.

— Baftă. Krauss, terminat.

Travis tăcu, după încheierea legăturii cu Krauss. Gândul la cealaltă opțiune îl făcea să simtă fiori reci pe spinare.

— Ei bine, echipă, se pare că ori reușim, ori urmează Armagedon-ul.

Stan se întoarse spre Travis și spuse:

— Vrei să spui că ticăloșii ăia au prizonieri americani acolo?

— Nu știm sigur asta. Este doar o posibilitate, până verificăm, replică Travis.

Mintea îi gonia, în timp ce lua în considerare diverse acțiuni ce puteau fi întreprinse în următoarele câteva ore. Dacă lua o decizie greșită, implicațiile puteau fi la scară mondială. Prima lui datorie era față de misiune și echipă. Dar dacă dădeau peste ostaticii pe care-i menționase Krauss?

— De ce s-ar chinui Terrek să aducă niște ostatici tocmai în Coreea? întrebă Stan. Un scut uman? Nu are sens. Probabil că știe că ostaticii nu ne-ar opri să-l lichidăm.

— La naiba, deocamdată, tipul crede că nu are probleme, spuse Jack. Nu știe că suntem pe urmele lui. El crede că e în siguranță, aici, în sălbăticiunile Coreei de Nord.

— Ei bine, e vremea să afle că nu e așa, spuse Sam.

— Domnule maior Barrett, te gândești la ce mă gândesc și eu? îl întrebă Sarah pe Travis, prin rețeaua de comunicații.

Travis înțelese brusc răspunsul.

— Mda... Dacă americanii sunt aici, atunci nu au fost aduși ca scut uman. Sunt cobai de laborator. Pentru ca N1-2 să fie făcut operațional, Terrek are nevoie de cobai ca să testeze agentul patogen, înainte să-l răspândească în Statele Unite.

— Și, atunci, ce vrei să facem, șefule? întrebă Stan.

— Vă amintiți cu toții „Ultima Redută a lui Wong”, nu? zise Travis.

Sam urmărise conversația, dar nu înțelese ultima remarcă.

— La ce vă referiți, domnule maior? Sigur că ne amintim. Dar ce legătură are cu asta?

— Vă spun mai târziu, declară Travis, cu o hotărâre mortală în

voce.

Simțea prezența umbrei, dar era prea plin de adrenalină, prea concentrat pe următoarea lui mișcare, ca să îi pese.

— OK, Echipa Eagle, să pornim.

Ora 11:00, Citadela, în Coreea de Nord

— Helga, ți-am vorbit vreodată despre finul meu? întrebă Elizabeth Douglas.

— *Nein*, răspunse Helga. Mi-ar plăcea să aud. Spune-mi, te rog.

— Părinții lui erau cei mai buni prieteni ai noștri, și eu și soțul meu am fost aleși ca nași. Tatăl lui era în armată, și cât timp a fost trimis în misiuni în străinătate, pentru câțiva ani, i-am crescut fiul ca pe al nostru.

— Cu ce se ocupă? întrebă Helga.

Sunetul unor cizme care coborau treptele direct în fața celulei lor le întrerupse conversația. Scara din fața lor ducea la nivelul solului Citadelei. În stânga celulei lor, era un zid de beton. În dreapta, un coridor lung, cu alte celule identice. Oricine cobora pe trepte vedea mai întâi celula în care erau ținute Elizabeth, Helga și celelalte.

Elizabeth se ridică în picioare, uitându-se printre gratii. Trei soldați în uniforme negre se apropiară de ea. Beverly stătea pe patul cu saltea subțire, cu spatele la perete și genunchii la piept. Helga stătea pe patul central, părând o fantomă imobilă, solidă și calmă. Lângă ea era Rachel, cu o pătură de lână maronie peste umeri și cu copilul în brațe. Mary Uley, bătrâna din Canada, stătea pe pat, lângă peretele din stânga, rugându-se în tăcere.

Bărbații se opriră amenințători în fața celulei, uitându-se la femeii, fără să spună nici un cuvânt. Elizabeth văzu expresia din ochii lor și știu de ce veniseră. Unul dintre ei, un african cu o față neagră și ochi reci, sălbatici, o privea fix pe Beverly. Bărbatul de lângă el, un european cu față lată și nas acvilin, se juca cu un set de chei. Al treilea, un turc cu păr negru creț, se holba la Rachel.

Bărbații miroseau a băutură. Era evident că tocmai își terminaseră garda și căutau ceva distracție.

Elizabeth se aplecă spre Beverly și șopti:

— Nu pune întrebări. Ești foarte bolnavă. Începi să tușești și bagă-ți mâna pe gât fără ca ei să te vadă, așa încât să vomți. Prefă-te că ești pe moarte.

Beverly ridică spre ea niște ochi nedumeriți. Elizabeth o privi

cu o încruntătură hotărâtă, care spuneau *Fă-o!* Helga înțelese ce se întâmpla.

Negrul îl înghionti pe turc în coaste.

— E timpul să avem o femeie. Fac de gardă în fiecare zi de o săptămână.

— Și eu. M-am săturat de curvele astea nord-coreene pe care ni le tot trimit. Sunt niște slăbănoage blestemate. Dar ești sigur că putem să le luăm? Nu a spus Terrek că vor fi folosite pentru proiect, mâine?

— Când vor termina cu ele nenorociții de la laborator, nu le va mai vrea nici un bărbat, răspunse europeanul. La naiba, le facem o favoare, lăsându-le să se distreze puțin, înainte ca Terrek să nu mai aibă nevoie de ele.

— Ei bine, eu știu ce să fac cu ele, chicoti turcul și spuse o obscenitate în limba lui.

Cei trei izbucniră în râs. Negrul îi întinse o sticlă de băutură turcului. Acesta luă repede o înghițitură și apoi înapoie sticla.

— Dați-vă înapoi de la ușă, ordonă europeanul, într-o engleză grosolană și cu accent puternic.

Băgă cheia în încuietore.

Elizabeth făcu un pas în spate, dar ridică mâinile în semn de protest.

— Suntem foarte bolnave. Cred că fata aceasta are o boală. S-ar putea să fim infectate toate. Avem nevoie de un doctor.

Europeanul ezită și ridică privirea spre semnul de deasupra celei, ca pentru a verifica numărul. Turcul se uită la negru și spuse din nou o obscenitate în limba lui.

Negrul ridică din umeri.

— Poate că au început cu grupul acesta fără să ne spună?

Beverly se aplecă peste marginea patului, cu spatele la bărbați, și se forță să vomite. Căzu de pe pat, în genunchi, pe cimentul rece, și vomită o ceașcă de apă, orez și supă de pește.

— Și ea e bolnavă. Are febră mare, spuse Elizabeth, arătând spre Rachel.

Rachel își jucă rolul, legănându-și copilul ca și cum ar fi fost posedată și rotindu-și privirea prin cameră.

— Delirează. Este un virus serios.

— Variolă? Întrebă europeanul și făcu un pas în spate. Un virus ca variola?

Elizabeth nu răspunse de prima dată, dar din șocul de pe fața bărbatului înțelese că dăduse peste ceva. Oare era o epidemie de variolă în complex? Credea că variola fusese eradicată. Oare

aflase ceva ce putea folosi?

Își simți inima bătând tare. Încercă să mizeze pe teama teroriștilor, dar nu știa dacă aceștia mușcaseră din momeală.

— Eu sunt asistentă medicală. Da, sunt fazele inițiale ale variolei. Avem nevoie de un doctor. I-au apărut bube pe picioare și sub brațe. Știu cum arată variola, atunci când o văd. Vreți să vedeți bubele?

— *Uni Gottes willen!* Înjură bărbatul cu cheile. Dacă sunt infectate, ar fi mai bine să le lăsăm în pace.

Europeanul se întoarse spre ceilalți doi.

— Dar ea? Ea nu pare bolnavă, spuse turcul, arătând spre Elizabeth.

Negrul o privi pe Elizabeth și clătină din cap.

— Prea bătrână, spuse el. Sunt unele mai tinere și mai suculente, în celula următoare.

— Nu e prea bătrână pentru mine, zise turcul, zâmbind larg. Ar fi bună. A fost frumoasă odată.

Elizabeth rămase tăcută și nemișcată. Avea senzația că inima îi va sări din piept. Evită să se uite la turc, privindu-l fix pe european.

— Ai înnebunit? Întrebă europeanul, trântind ușa. Poate că au toate virusul. Vom încerca în altă celulă.

— Da, târfele astea nu merită efortul, spuse africanul.

Cei trei se îndepărtară, râzând. Beverly începu să plângă, când realizează cât de puțin lipsise să fie violată. Rachel rămase tăcută, strângând copilul la piept. Helga se ridică și cuprinse cu brațul umerii lui Beverly, ca să o liniștească.

Elizabeth răsuflă ușurată și se întoarse spre Beverly. Pe hol auziră sunetul deschiderii unei Uși de la o celulă, vocea unei femei tinere care striga și bărbați râzând. Apoi Elizabeth auzi ușa trântindu-se și cei trei trecură pe lângă celula lor, târând două femei. Una dintre ele era o adolescentă, poate de cincisprezece ani, iar cealaltă avea aproape treizeci. Femeia mai mare se uită îngrozită la Elizabeth, în timp ce turcul o trăgea pe trepte, în sus, de părul ei lung și negru.

— Ticăloșii vor plăti pentru asta, șopti Elizabeth, încordându-și corpul de furie.

Rămase pe loc câteva momente, ținându-se de gratii și încercând să se calmeze. O auzi pe una dintre fetele care fusese dusă sus țipând. *Nu vom putea să-i mai păcălim prea mult, își spuse. Data viitoare când vor veni, poate nu voi reuși să-i mai opresc. Cât mai putem suporta? Te rog, Doamne, trimite pe*

cineva să ne ajute.

— Ce au vrut să spună, când au zis că mâine mergem la laborator? Întrebă Rachel, întrerupând rugăciunea tăcută a lui Liz.

— Nu știu, scumpo, spuse Elizabeth, tot cu fața la gratiile celulei. Nu știu.

Ora 12:45, Cartierul General al Brigăzii 2, Divizia 121 de Infanterie, la zece kilometri sud-vest de Aojin, Coreea de Nord

Colonelul Kang Sok Ju, comandantul Brigăzii 2 din Divizia 121 de Infanterie a Armatei Populare Nord-Coreene, puse jos ceașca de *soju* și se încruntă la tânărul căpitan. Colonelul stătea la o masă scundă, cu tunică descheiată, într-o cameră care oglindea modul lui de viață spartan. În cameră erau doar o saltea de dormit, o masă și un dulap de lemn, pentru uniformele lui. Era soldat, nu avea altă familie în afara regimentului. Singurul lui viciu era băutura tare, după ce își termina serviciul. După-amiezele de duminică erau considerate ore libere, chiar și în armata nord-coreeană. Acum, chiar și acest mic lux îi fusese luat.

— Care este motivul acestei intruziuni? Cum îndrăznești să-l deranjezi pe comandantul de brigadă în apartamentul lui?

Tânărul căpitan nici nu clipi. Rămase drept ca o vergea și se uită în ochii comandantului.

— Tovarășe colonel, vă urmez ordinele. Toate mesajele marcate drept importante, referitoare la tabăra Aojin, trebuie să vă fie prezentate imediat.

Căpitanul întinse mâna și îi predă comandantului de brigadă raportul.

Lui Kang nu-i plăcea să primească rapoarte în weekend. Rapoartele codate și de prioritate înaltă nu aduceau niciodată vești bune. Deschise raportul și citi conținutul repede, apoi se holbă la hârtie și citi raportul din nou.

— Codurile acestea au fost verificate?

— Da, tovarășe colonel. Le-am verificat personal.

Kang clătină din cap, apoi sări de pe scaun și îngenunche lângă seiful din dreapta biroului. Formă repede combinația, deschise ușa grea de metal și scoase cartea lui de coduri. Întoarse paginile până la cea cu cifrul corect și verifică cu atenție codul de autorizare.

Codul era corect. Nu era nici o îndoială cu privire la

autenticitatea acelor ordine. Trebuia să-și treacă stațiile radio pe frecvența scrisă în acele ordine și să ignore toate transmisiunile, până la îndeplinirea misiunii.

Colonelul împături raportul și îl băgă în buzunarul interior al tunicii.

— Ce aroganță! strigă colonelul. Cum îndrăznesc acești câini turbați să pună piciorul în Republica Populară?

— Care sunt ordinele dumneavoastră, tovarășe colonel?

— Alertează imediat brigada, căpitane. Trebuie să nimicim un cuib de americani.

CAPITOLUL 13

Nu lua niciodată un cuțit, într-o luptă cu arme de foc (legea armelor de calibru greu).

Regulile de bază ale TALON Force

15 noiembrie, ora 17:20, Citadela, în apropiere de Aojin, Coreea de Nord

Paznicul strigă în coreeană și făcu semn camioanelor să înainteze.

— A spus camioanelor să parcheze lângă Citadelă, îi șopti Wong lui Powczuk, prin rețeaua de comunicații.

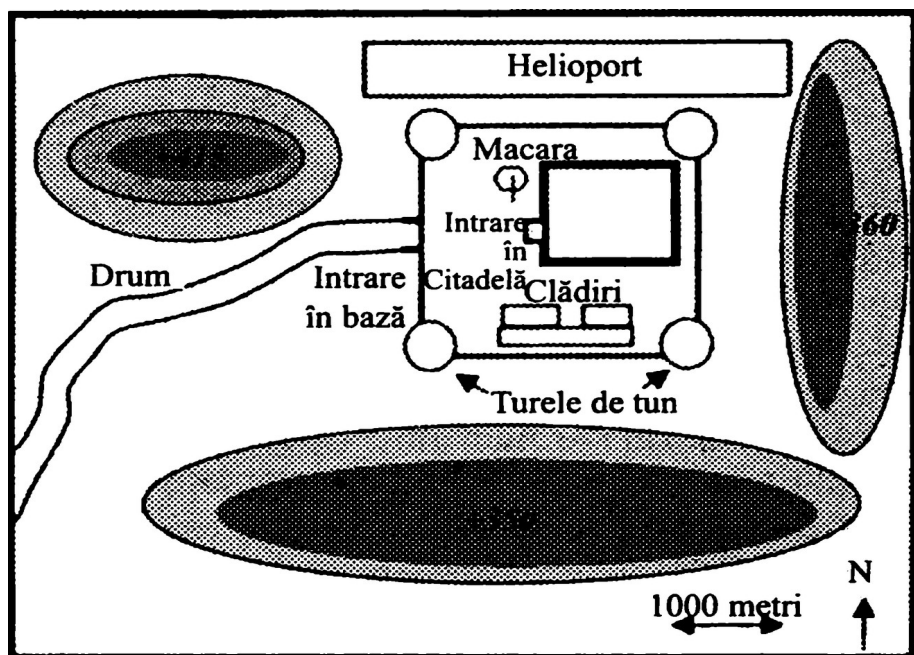
Stan nu răspunse. Restul membrilor TALON Force vedea tot ce vedea și el. BSD-ul lui acționa ca o cameră de filmat, oferind un loc în primul rând fiecărui membru al TALON Force. Asta era frumusețea faptului că erau interconectați, nu aveau doar o legătură prin Internet. Sam era în siguranță, ascuns în pomii de pe Dealul 350, puțin mai la sud de complexul inamic. De acolo, Wong putea menține o legătură verticală sigură cu sateliții și putea rămâne în legătură cu Cartierul General al TALON Force.

Stan era mult mai aproape de inamic. Verifică imaginea termică luată de o micro-UAV ce plutea deasupra taberei. Clădirea mare și rectangulară din centrul taberei era probabil Citadela de care vorbea Wong.

Soarele coborâse sub linia orizontului vestic și lumina se retrăgea, lăsând locul amurgului inexorabil. Cele două santinele ce stăteau în fața intrării principale în Citadelă văzură farurile convoiului de provizii săptămânale, care se apropia de poartă.

Șapte camioane, fiecare plin cu carne, legume și orez, formau o coadă lungă în fața intrării în Citadelă. Șoferii, mai fericiți în cabinele lor prost încălzite decât afară, în frig, priveau drept în față. Nici unul nu văzu sclipirea fantomatică ce stătea agățată de partea stângă a celui de-al treilea camion.

Inima lui Stan tresări, când camionul înaintă pe lângă omul în uniformă neagră, care păzea intrarea în complex. Inamicul era aproape – atât de aproape, încât ar fi putut să întindă mâna și să-l atingă – dar Stan trecu pe lângă el ca o rafală de vânt rece.

Interiorul complexului era neașteptat de plin de activitate. O macara uriașă, aflată lângă Citadelă, se aplecă și coborî o platformă de un metru pătrat la nivelul solului. Un grup de bărbați umplu platforma cu lăzi grele. Apoi, macaraua ridică lăzile în sus și își întinse brațul lung peste acoperiș, unde un alt grup de oameni aștepta să le descarce.

În interiorul complexului, camioanele cotiră la stânga și Stan sări, adăpostindu-se la est de macaraua mare, aproape de zidul Citadelei. Apoi se îndreptă spre sud, mergând pe lângă zid și mișcându-se ca ultima licărire a luminii soarelui pe gheață. Nici unul dintre teroriști nu îl văzu cum se îndrepta spre clădirea centrală a complexului.

Până acum, planul lui Stan mersese. Travis le ordonase lui Powczuk, Wong și Olsen să execute o recunoaștere a complexului, în timp ce restul Echipei Eagle stătea pe Dealul 360. Powczuk și cei trei camarazi ai lui porniseră spre Dealul 350, ca să găsească intrarea în tabără. De pe marginea vestică a Dealului 350, Olsen și Wong lansaseră UAV-uri Dragonfly, avioane roboți de mărimea palmei, care bâzâiau silențios pe deasupra pozițiilor inamice, fără să fie observate. Dragonfly-ul lui Wong oferea o imagine termică din aer a complexului,

identificând intrarea în fortăreață, intrarea în Citadelă și amplasarea clădirilor, a armamentului defensiv fix, a vehiculelor și a soldaților. UAV-ul lui Olsen adula meca aerul, în căutarea mirosurilor specifice umane, numărând apărătorii din complex. Senzorii de pe Dragonfly-ul ei puteau înregistra mirosurile umane și puteau face diferența între aliați și inamici, prin particularitățile dietei lor.

Recunoașterea inițială trimisese instantaneu informații valoroase despre tabăra teroristă lui Travis și celorlalți, care vizualizau datele în timp real, prin BSD-urile lor. Travis văzu că tabăra era bine înarmată și număra cel puțin o sută douăzeci de oameni. Zidul avea șase metri înălțime și era destul de gros – prea gros ca să fie aruncat în aer cu explozivele pe care le avea echipa. Fiecare dintre turnurile circulare din cele patru colțuri ale complexului era dotat cu mitraliere, un tun automat și rachete sol-aer. Pe scurt, o poziție defensivă formidabilă.

Dar UAV-urile nu-i puteau arăta lui Travis ce era în interiorul clădirii centrale, pe care paznicii o numeau Citadela. Ca să se apropie suficient de mult ca să poată afla unde era ținut agentul patogen N1-2 și să-l distrugă, cineva trebuia să intre în interiorul clădirii din spatele zidurilor de șase metri.

Bineînțeles, Stan Powczuk se oferă pentru cea mai periculoasă misiune. În timp ce Wong și Olsen rămaseră în poziții de observare pe Dealul 350, la sud de tabără, Stan se duse la zid, în modul invizibil, și porni spre intrarea complexului. Stan nu fusese niciodată omul jumătăților de măsură și se părea că nu exista alt mod de intrare, în afară de ușa principală.

— Ai grijă, Stan, zise Travis prin rețeaua de comunicații.

Stan transmitea un flux constant de imagini video pe BSD-ul lui Travis Barrett. Maiorul și restul Echippei Eagle vedeau fiecare mișcare prin ochii lui Powczuk.

— Nu-ți forța norocul. Lasă „gândacii” să facă munca.

Norocul. Powczuk își aminti când comandase prima oară o misiune de operațiuni speciale. În timpul războiului din Golf, Echipa SEAL 5 primise misiunea să distrugă un sediu radar irakian, cu o zi înainte să înceapă războiul aerian. Zburaseră non-stop de la Diego Garcia la o zonă de lansare în apă, aflată la sud-est de Basra, în Golful Arabic. Vremea devenea din ce în ce mai proastă, pe măsură ce echipa lui se apropia de punctul de salt.

Stan își amintea raportul maistrului de sărituri din Forțele Aeriene:

— Starea vântului și mării sunt la limită. Vreți să săriți, totuși,

băieți? Voi hotărâți.

Stan știa cât de importantă era surpriza în prima zi de război aerian. Nimeni nu știa cât de eficient avea să fie sistemul antiaerian irakian, dar era clar că ar fi fost mult mai eficient dacă sistemele radar erau în stare de funcționare. Powczuk știa că viețile piloților americani și din coalitiție depindeau de distrugerea acelor sedii radar, dintre care unul fusese atribuit echipei SEAL. În plus, echipa lui se cocea în costumele de cauciuc de ore întregi și deja oamenii își vopsiseră fețele și își verificaseră echipamentul. Era o noapte mare și ei erau pregătiți. Nimeni nu voia să rateze petrecerea.

Powczuk răspunsese:

— La naiba, da. Să mergem!

Ca în legile lui Murphy, în zona de parașutate, vântul bătea cu paisprezece noduri. Cei șase SEAL aterizară într-o apă de aproape trei metri adâncime. Datorită antrenamentului lor excelent și a condiției fizice extraordinare, reușiseră toți șase să își strângă parașutele și să înoate spre țărm, fără probleme.

Sosiră pe plajă la 04:00, adică cu două ore întârziere. Cum soarele răsărea în două ore, Powczuk hotărî să se îndrepte spre sediul radar, apoi să se ascundă în apropiere și să atace instalația radar inamică la răsăritul soarelui. După acel înot dur, aveau nevoie cu toții de odihnă.

Echipa SEAL ocupă o stație de forare a petrolului părăsită, la doi kilometri de radarul irakian. Stan își instalează stația radio Satcom și anunță locația lor la Cartierul General, după care se pregătiră de un somn scurt.

Aproximativ treizeci de minute mai târziu, patru camioane traseră pe drumul cel mai apropiat și din ele coborâră soldați. Infanteria irakiană formă imediat o linie de soldați, care începură să se îndrepte spre baraca în care se ascunseseră cei din SEAL.

Powczuk își amintea cât de repede îi bătea inima, când își alertase echipa. Se uitase spre nord și nu văzuse nimic altceva decât deșert deschis. Nu aveau unde să fugă.

Linia de soldați se apropia din ce în ce mai mult și cei din SEAL își încărcară armele. Secunde treceau și așteptau cu toții în liniște, sperați, dar hotărâți, ca Powczuk să dea ordinul de tragere.

Putea deja să distingă fețele irakienilor. Se apropiau de ei aproape șazeeci de oameni, cu carabinele pregătite. Știa că echipa lui era formată din oameni buni – cei mai buni specialiști din acea meserie – dar raportul de forțe era teribil. Asta era.

Apoi, brusc, se auzi un fluier și soldații se întoarseră pe loc și porniră înapoi spre camioanele lor. Norocul îl salvase în acea zi și el îl forțase și mai mult și îl folosise împotriva irakienilor. În acea zi, Murphy fusese de partea lui.

După lăsarea întinericului, echipa lui Powczuk înaintă spre zona țintei, paralel cu drumul. Un camion irakian apăru pe drum, avansând spre stația radar cu farurile de camuflaj aprinse. Powczuk văzu camionul, realizează cât de deschis era terenul și hotărî să facă o mică schimbare în plan. Alergă la cabină și sări pe capotă, surprinzându-l pe șoferul irakian îngrozit. Cei din SEAL le puseră căluș celor doi irakieni și le legară mâinile și picioarele, după care îi aruncară pe marginea drumului. Echipa SEAL a lui Powczuk urcă apoi în camion și porni spre sediul radar.

Stan opri în fața porții principale a complexului înconjurat de sârmă ghimpată. Deschise ușa cabinei, merse în fața camionului și îi împușcă rapid pe cei doi irakieni de la poartă cu pistolul lui cu amortizor, de calibru 0,45. În complex nu se mișca nimic. Sunetul muzicii arabe a unei stații de radio locale din Bagdad se auzea dintr-un buncăr, din dreapta antenei radar mari și ovale.

Echipa lui de experți în explozive sări din camion și alergă spre radar. În câteva secunde, erau cu toții înapoi în camion, mergând spre sud, spre plajă și spre punctul lor de recuperare. După alte zece minute, erau în apă și se îndreptau spre barca de recuperare, când izbucniră exploziile. Aproape în aceeași clipă, o coloană de blindate irakiană se îndrepta spre sediul radar. Powczuk se uită în spate și văzu complexul radar în flăcări și tancurile irakiene înaintând rapid spre gard. Misiunea fusese îndeplinită, dar nu lipsise prea mult să rateze.

De câte ori se mai întâmplase asta de atunci? De câte ori era cât pe ce să rateze, dar supraviețuise? Stan nu voia să se gândească la asta. Oare îl părăsise norocul?

Nu, la naiba, își spuse el.

— Abia am început să lupt, zise prin rețeaua de comunicații. Trebuie să mă apropii mai mult, altfel „gândacul” nu va funcționa.

Camioanele nord-coreene care intraseră în complex opriră într-un șir lung lângă Citadelă. Șoferii ieșiră din cabine și merseră în spate, ca să coboare trapa rabatabilă de la coada camionului. Un pluton de oameni plecă de la intrarea în Citadelă, ca să descarce produsele.

Powczuk înaintă pe lângă perete spre intrarea în Citadelă, fără să fie observat de cei câțiva oameni ce lucrau în curtea

exterioară. Doi bărbați cu arme automate păzeau intrarea în Citadelă. Powczuk admise că nu putea trece pe lângă acei paznici. În ciuda invizibilității, oamenii i-ar fi simțit prezența.

Mai departe nu pot merge, își zise el. E vremea să lansez „gândacii”.

Powczuk deschise o pungă de pe partea dreaptă a centurii și scoase trei micromașinării cu șase picioare, de lungimea unui deget. „Gândacii” erau niște roboți mici și aproape transparent, făcuți în totalitate din plastic și sârme argintii subțiri. Powczuk îi plasă pe pământ și îi activă cu rețeaua de comunicații.

— Înainte, ordonă el.

Micuțele mașini porniră în viteză spre intrarea în Citadelă, avansând remarcabil de repede pentru dimensiunile lor. Powczuk își comută BSD-ul ca să poată vedea ceea ce vedeau microroboții. Într-o lume care părea uriașă, Powczuk își dirijă micii cercetași pe lângă paznici și în interiorul Citadelei.

— OK, Stan, se auzi vocea lui Travis în rețeaua de comunicații. Misiune îndeplinită. De aici, preia Sam. Tu pleacă dracului de acolo.

Powczuk primi dintr-odată un semnal de avertizare prin rețeaua de comunicații. O voce feminină plăcută anunță:

— Defecțiune a generatorului. Trei minute până la oprirea modului invizibil.

Stan, aproape panicat, opri vederea prin microrobot și examinează rapid curtea. Peste tot erau soldați inamici, unii la numai șase metri de el. În genunchi, lângă zidul Citadelei, era în siguranță atâta timp cât camuflajul *stealth* funcționa. Imediat ce alimentarea cu energie se întrerupea, ar fi sărit în ochi ca o femeie goală în sala Senatului.

Activă pachetul de energie auxiliar. Nu se întâmplă nimic. Sistemul ori se defectase, ori se descărcase.

— Rahat, rahat, rahat! Pornesc acum spre intrarea în complex, șopti Stan.

— Am acoperit ușa din față, anunță Wong. Dacă trebuie să o iei la fugă spre ea, te sprijin cu foc.

— Două minute și treizeci de secunde până la oprirea totală a energiei pentru modul invizibil, anunță vocea dulce feminină.

— Taci! șopti Powczuk.

Era prins în capcană. Paznicii din fața complexului stăteau la intrare. Erau prea mulți inamici în curte. Nu putea să se strecoare, nici măcar în modul invizibil.

Stan se deplasă spre zidul complexului, tot nevăzut, dar știind

că energia lui *stealth* se scurgea. *Bafta mea*, își spuse. *De ce naiba sunt ticăloșii ăștia atât de ocupați în seara asta?*

Mintea îi gonea. Nu putea să reușească. Atunci văzu macaraua, plină cu lăzi grele, cum își începea mișcarea de ridicare spre acoperiș. Îndreptă rapid încheietura mâinii stângi, spre cabina de control a macaralei și trase un fascicul cu arma HERF.

Macaraua se opri brusc, cu o smucitură, legănând platforma violent spre stânga și izbind-o de zidul Citadelei. Cutiile grele de pe platformă se împrăștiară pe pământ, căzând printre oamenii din curte.

— Un minut până la oprirea totală a energiei pentru modul invizibil, anunță vocea feminină lipsită de emoție, prin rețeaua lui de comunicații.

Oamenii alergau prin toată curtea, încercând să scape de obiectele ce cădeau de pe platformă. Profitând de confuzie, Powczuk sprintă spre intrare, ca eroul lui de fotbal american, Mike Ditka. Încă în modul invizibil, îi lovi pe cei doi paznici în plină viteză, despărțindu-i, ca un fundaș alergând spre linia de gol. Indivizii nici nu-și dădură seama ce-i lovise, și căzură la pământ. Powczuk, alergând cât putea de repede, ajunse la adăpostul pinilor fără să fie detectat.

Ora 19:00, în interiorul camerei de control a lui Terrek, din Citadelă

Lee trecu pe lângă paznicii în uniforme negre și intră în sanctuarul interior al lui Terrek. În timp ce se îndrepta spre Terrek, auzi un zgomot înăbușit. Se uită în jur, dar nu văzu nimic.

— Ai venit la timp, zise Terrek, întorcându-se să vadă ultima transmisiune televizată în direct, din laborator.

Un savant rus blazat privea cum un tânăr îngrozit, soțul lui Rachel, era legat de o masă în laboratorul izolat, și era expus la virusul N1-2.

— Ador virusul Ebola. Ucide nouăzeci la sută dintre victime în mai puțin de o săptămână. Lichefiază țesuturile, toate orificiile sângerează. În fazele finale, victimele contaminate cu Ebola au convulsii, împrăștiind sânge contaminat în jurul lor în timp ce se zvârcolesc, tremură și se îndreaptă spre moarte.

Lee înclină din cap în direcția lui Terrek, apoi se uită la ecranul mare de pe perete.

— Dar N1-2 este și mai bun. Ucide în câteva ore, nu în zile sau

săptămâni. Pentru N1-2 nu există nici un leac, nici un tratament, continuă Terrek. Se va răspândi prin contact cu victimele și sângele lor, cu fluidele corporale, rămășițele lor sau, pur și simplu, respirând în preajma lor. Unii cercetători cred că molima din Atena, din anul 425 î.e.n., care a devastat orașul și a dus la încheierea controlului exercitat de atenieni asupra Greciei, a fost de fapt un virus Ebola izolat. N1-2 va fi de o mie de ori mai devastator.

Terrek rânji și adăugă:

— Imaginează-ți ce se va întâmpla când vom infecta milioane de americani cu o versiune nouă și îmbunătățită a lui N1-2. Molima din Atena va apărea doar ca o zi plăcută de vară. Va fi începutul unei noi lumi.

Lee zâmbi.

— Nimeni nu o merită mai mult decât americanii.

Se duse lângă Terrek și se uită la ecran. Bărbatul legat de targă în camera izolată tremura violent. Deși avea mâinile și picioarele legate, se cabra și urla. Din ochi și urechi îi curgea sânge. Muri în mai puțin de un minut.

Fața doctorului Kaşkin umplu ecranul.

— Problema folosirii virusului Ebola ca armă este că își ucide victimele prea rapid. Dar cred că am rezolvat această problemă a timpului. Simulările noastre pe computer arată că N1-2 ucide bărbații foarte rapid, așa cum ați văzut, dar are nevoie de câteva zile ca să ucidă o femeie. Credem că femeile infectate vor acționa ca incubatoare pentru spori. În consecință, femeile lor vor deveni purtătoare ale virusului care ne va permite să menținem N1-2 activ suficient de mult timp ca boala să se răspândească pe întregul continent american.

— Cum vom introduce virusul în America? întrebă Lee. Vom elibera ostaticii deja infectați?

— Asta nu ar aduce rezultatele pe care le dorim, spuse Terrek.

Apăsă un buton de pe consolă. Pe ecranul mare de pe perete, imaginea doctorului Kaşkin fu înlocuită de o hartă generată pe computer a Statelor Unite.

— Timpul este totul. Nu vreau să las americanilor șansa să izoleze molima sau să creeze un antidot. Trebuie să lovim ca fulgerul. Vreau să eliberăm virusul într-o duzină de orașe americane în același timp. Privește!

Douăsprezece orașe de pe Coasta de Est a Statelor Unite erau luminate cu un punct roșu. Pe măsură ce punctele roșii creșteau ca mărime, fiecare reprezentând răspândirea virusului, pe hartă

erau înregistrate data și ora. Când orele se transformară în zile, roșul acoperea cea mai mare parte a Coastei de Est. În trei săptămâni, toată suprafața Statelor Unite era colorată în roșu.

Terrek se întoarse spre Lee.

— Vreau să alegi doisprezece dintre cei mai buni oameni ai tăi, care să fie pregătiți să zboare spre Statele Unite. Am aranjat pașapoartele, actele și permisele de securitate necesare.

Lee se înclină.

— Voi face asta!

— Când va fi virusul pregătit de transport? îl întrebă Terrek pe doctorul Kaşkin.

— Azi vom încheia testul final. După aceea, putem produce virusul în două zile și îl putem împacheta în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

— Împacheta? întrebă Lee.

Terrek zâmbi din nou.

— Putem pune suficient N1-2 într-un container de mărimea unui tub de cremă de ras, ca să declanșăm procesul. Imaginează-ți, douăsprezece tuburi de cremă de ras vor declanșa o epidemie care în trei săptămâni va schimba fața lumii.

— Strălucit, răspuse Lee. Nici un vameș nu va verifica tuburile de cremă de ras!

— Ce facem cu ostaticii? întrebă Lee.

— Nu ne mai sunt de folos. Mâine îi vom infecta pe toți, ca ultim test al noii arme a lui Kaşkin.

Brusc, în camera de comandă a lui Terrek se declanșă alarma. Auziră o explozie puternică afară. Terrek se uită la ecran, apoi apăsă un buton, ca să vadă intrarea principală în complex. Se uită fix la scenă, înfuriat de ceea ce vedea.

— Am fost trădați!

O coloană de tancuri nord-coreene înainta greoi pe drum, trăgând în apărătorii lui Terrek. Paznicii înarmați cu arme ușoare ai lui Terrek ripostau la foc, dar erau doborâți.

— Nu ar fi trebuit să am încredere în ticăloșii aceia de nord-coreeni! urlă Terrek.

Apăsă un alt buton de pe consolă și pe cele două părți ale ecranului apăru imaginea tunurilor automate de 30 mm de pe zidul vestic al fortăreței. Cele două tunuri traseră în primul tanc, făcându-i turela bucăți. Tancul se opri și luă foc.

— Așa își ține țara ta promisiunile?

— Nu mai este țara mea. Eu aparțin Frăției.

— Dacă nu aș fi crezut asta, ai fi mort! spuse Terrek și arătă

spre ecran. Adună-ți oamenii și oprește atacul. Sunt prea aproape de realizarea planurilor mele, ca să las pe cineva să mă oprească. Nu-i lăsa să intre în complex!

Lee se înclină grăbit și ieși în fugă din camera de control.

Privirea lui Terrek surprinse o mișcare ciudată pe podea, lângă peretele, camerei de control. Se uită cu atenție și făcu semn unuia dintre paznici să vină. Terrek se ridică încet și arată spre locul unde se unea peretele cu podeaua.

— Ce e acolo?

Paznicul văzu obiectul la care se uita Terrek și alergă spre el. Micuțul „gândac” porni repede pe piciorușele lui mici spre ușă. Un al doilea paznic, anticipându-i mișcarea, îl zdrobi cu tocul cizmei lui grele.

Ora 19:05, pe Dealul 350, lângă Citadelă

Sam Wong se încruntă, când realizează că primul „gândac” nu mai funcționa.

— „Gândacul Unu” tocmai a fost călcat în picioare, anunță Wong prin rețeaua de comunicații.

Sam stătea printre copacii de pe Dealul 350, ascultând sunetele bătăliei, ce se reverberau în jur. Rafale de focuri de mitralieră și bubuitul tunurilor de 30 mm răspundeau la bubuiturile mortierelor nord-coreene de 82 mm care cădeau în complex.

— Nu-i nimic, îi răspunse Travis lui Sam. Am auzit destul. Cum e cu „Gândacii Doi și Trei”?

Jenny Olsen, aflată în siguranță pe Dealul 350, examina valea din nord-vest. Coloane de fum negru se înălțau pe cerul după-amiezii.

Planul lui Travis era o versiune nouă a „Ultimei Redute a lui Wong”. Folosind legătura cu supercomputerul NSA, Sam transmisese un mesaj fals comandantului militar al nord-coreenilor. Mesajul îi ordona să-i atace pe oamenii lui Terrek, la baza Frăției, din ordinul personal al Marelui Conducător al Coreei de Nord. Mesajul mai spunea că Terrek și oamenii lui erau agenți americani. Nici un om din Armata Populară Nord-Coreeană nu ar fi trecut cu vederea un astfel de ordin. În același timp, savanții lui Krauss de la Cartierul General redirectionaseră sateliții rusești care deserveau Nodul Radio-Electronic de Luptă 75 al Comandamentului Regional Militar Vladivostok, așa încât să bruieze transmisiunile radio nord-coreene. Fără alte instrucțiuni

de la Pyongyang, comandantul nord-coreean avea să lupte până își îndeplinea misiunea.

Era un exemplu perfect de război informațional, își spuse Olsen. Comută imaginea pe „Gândacul Trei”, pe care-l urmărea prin ecranul BSD-ului ei.

Sam stătea lângă Jenny, uitându-se pe ecranul lui, în timp ce lupta continua să se desfășoare în Citadelă. Îl acționase deja pe „Gândacul Doi”, care se târa pe podeaua Citadelei, înregistrând tot ce puteau să vadă micuții lui receptori video. Era ca și cum ar fi sărit direct în pielea „micro-gândacului”.

— Domnule maior, aici Wong. „Gândacul Doi” este în laborator acum. Vă transmit o schemă a Citadelei, atât cât cunoaștem din ea. Laboratorul este la trei etaje sub nivelul pământului, în partea nordică a Citadelei... și am găsit și ostaticii.

— Unde sunt? Întrebă Travis Barrett.

— „Gândacul Trei” i-a găsit la etajul unu de sub nivelul pământului, aripa estică a Citadelei, anunță Jenny. Par să fie optsprezece femei, trei copii și opt bărbați.

— Înțeles. Marchez coordonatele pentru patru Bunker Buster, spuse Travis Barrett. Sam, trimite un mesaj pentru cinci V22 la punctul de recuperare.

— Domnule maior, trebuie să-i ajutăm pe acei oameni, spuse Jenny, rugător.

— Ai încredere în mine, Olsen, răspunse Travis Barrett.

Olsen se uită pe ecranul BSD-ului și văzu secvența de ținte a maiorului, reprezentată pe o imagine tridimensională a fortăreței Frăției. Travis Barrett marcă o lovitură asupra camerei de control a lui Terrek, una care să intre în adâncime și să lovească laboratorul, una care să arunce în aer zidul de șase metri de pe partea estică a complexului și una pentru partea estică a Citadelei. Cu puțin noroc și o precizie excelentă a fabricanților rachetelor de croazieră Bunker Buster, Barrett și echipa lui de asalt puteau pătrunde în depozit prin partea opusă celei din care atacau nord-coreenii.

— Olsen, tu și cu Wong rămâneți pe poziții și marcați cu laser țintele, pentru Bunker Buster, continuă Travis, prin rețeaua de comunicații. Odată ce ne-am încheiat misiunea înăuntru și am ieșit din fortăreață, dirijați cele opt bombe rămase, așa cum am indicat. Apoi plecați naibii de acolo și veniți la punctul de recuperare.

— Înțeles, domnule maior, răspunse Olsen.

— Sam, ai primit confirmarea pentru recuperare? Întrebă

Travis Barrett.

— Afirmativ, domnule. Puteți rula planul de pe BSD acum.

— OK, TALON Force, răspunse Travis Barrett. În cincisprezece minute, îi dăm drumul.

Ora 19:30, Citadela

Două UAV-uri Dragonfly zburau la treizeci de metri deasupra Citadelei, înregistrând bătălia dintre nord-coreeni și oamenii lui Terrek. Nord-coreenii avansau în valuri de pușcași, sprijiniți cu foc de tanc și mortiere, de pe Dealul 415. Infanteriștii nord-coreeni erau curajoși, dar neexperimentați. Atacau în asalturi *banzai* împotriva puștilor apărătorilor, și pierderile lor erau grele. Ucigașii veterani ai lui Terrek îi doborau ca o secerătoare foarte conștiincioasă, dar nord-coreeni continuau să atace.

Wong realizează că nord-coreenii aveau nevoie de ajutor. Ceru o Bunker Buster asupra turelei tunului din colțul de sud-vest al fortăreței și marcă ținta cu BSD-ul. După două minute și patruzeci și cinci de secunde, o săgeată de flăcări căzu din cer și izbi turela tunului.

— La fix! exclamă Wong.

Tunul de 30 mm de pe zidul sudic fu brusc transformat într-o masă. De metal distorsionat și flăcări. După distrugerea lui, urmă un avânt al focului din partea nord-coreeană. Fără sprijinul tunului greu, luptătorii Frăției nu-i mai puteau opri pe nord-coreeni să pătrundă în complex.

Lee ieși în fugă din Citadelă și ajunse în curte. Între apărători izbucnise panica. Luptătorii Frăției erau depășiți numeric și ca armament, și simțeau asta. Singura lor consolare era tunul de 30 mm rămas în colțul nordic, care îi mai ținea pe loc pe atacatori.

— La naiba! urlă Lee.

Realiză că nord-coreeni trebuiau opriți să pătrundă în complex, altfel totul era pierdut. Dacă îi oprea în afara zidurilor fortăreței, el și Terrek mai aveau o șansă.

— Nu-i lăsați să intre în complex!

Totul se întâmpla prea repede. Lee mirosea înfrângerea în aer. Rămase în curte, cu un pistol în mână, aruncându-și oamenii în luptă. Un terorist năucit, rănit la brațul stâng, își aruncă arma și se îndepărtă împleticit de intrare. Lee își îndreptă pistolul spre el și îi ordonă să se întoarcă la luptă. Omul rămase nemișcat, privindu-l fix pe Lee. Lee îl împușcă și strigă:

— Îi voi ucide pe toți cei care nu luptă!

Obuzele de mortieră cădeau în interiorul complexului, împrăștiindu-și fragmentele de oțel într-un duș al morții. Căzură încă zece teroriști. Unul fu făcut bucăți, și partea superioară a corpului lui căzu peste Lee, acoperindu-l pe comandantul nord-coreean cu sânge. Lee se retrase și alergă în Citadelă, închizând ușile grele de metal în spatele lui și condamându-și astfel oamenii la o soartă aprigă.

Tunul de 30 mm din nord continua să tragă în infanteria nord-coreeană. Un pluton de tancuri nord-coreene manevră în poziție pe Dealul 415 și trase o rafală de obuze de 115 mm spre turela tunului. Unul dintre obuze lovi ținta, scoțând din acțiune tunul automat al lui Terrek.

Focul de ripostă al apărătorilor scăzu drastic, reducându-se numai la armele mici. Mareea nord-coreeană țâșni în față, cu un urlat puternic.

Unul dintre oamenii lui Terrek, un brazilian pe nume Montoyez, îngenunche în spatele unor saci de nisip, singur la intrarea în complex. Trăgea încărcător după încărcător în nord-coreenii care avansau. Își termină cartușele, în timp ce obuzele de mortieră cădeau în jurul lui. Doi soldați nord-coreeni se prăbușiră, loviți de gloanțele lui, dar un grup de alți douăzeci de pușcași țâșni în față. Montoyez se uită în dreapta și în stânga și văzu că era singur. Camarazii lui zăceau în zăpadă, sângele lor împrôșcând pământul. Nu de aceea se alăturase el Frăției. Montoyez își aruncă arma și alergă spre Citadelă.

După fuga lui Montoyez, un tanc nord-coreean înaintă prin intrare și trase. Grămezi de inamici morți zăceau în fața intrării în fort, când tancul pătrunse în forță și intră în curtea complexului. Apoi tancul pivotă și ochi ușile de oțel ale Citadelei.

Montoyez alergă spre ușile de oțel și începu să bată în van în ele cu pumnii, urlând disperat. Se întoarse să vadă tancul nord-coreean și fu retezat în două de obuzul tras de acesta.

— Avansați, strigă un maior nord-coreean, fluturând un pistol de 9 mm.

O companie de infanteriști nord-coreeni era strânsă în jurul lui și năvăli în curte, trăgând în oamenii lui Terrek, care alergau în toate direcțiile.

Ora 19:35, Celula Blocului Unu, în interiorul Citadelei

Elizabeth Douglas auzi exploziile și răpăitul armelor mici. Se ridică și se duse la gratii, ducându-și mâna la ureche, ca să audă

mai bine. După câteva secunde, pe fața ei obosită și murdară apăru un zâmbet.

— Oh, Dumnezeuule, icni Beverly.

Lacrimile îi umplură ochii. Își lăsă capul în mâini și căzu pe spate, în pat.

— Au început să ucidă oamenii. Vom muri.

— *Nein*, nu cred, anunță Helga. Sunt probleme acolo, afară.

— Are dreptate, scumpo, spuse Elizabeth, întorcându-se spre ele.

Îi îndepărtă lui Beverly mâinile de pe față.

— Cred că cineva încearcă să ne salveze. Trebuie să fim pregătite.

— Chiar crezi asta? întrebă Rachel, strângându-și copilul în brațe.

— Da, cred că...

Înainte ca Liz să poată răspunde, bubuitura asurzitoare și terifiantă a unei Bunker Buster trecu prin zidul Citadelei, în spatele lor. Explozia le aruncă pe toate la pământ și le acoperi cu praf și moloz. Luminile pâlpâiră și se stinseră.

Rachel strigă. Liz Douglas băjbâi prin întuneric, încercând să se ridice. Dintr-odată, găsi pe cineva lângă ea. Era Rachel. Tânăra mamă era întinsă sub pat, protejându-și copilul din brațe.

Alte două explozii zdruncinară fundațiile Citadelei. Pământul se zgudui ca la un cutremur. Toți cei din celulă se înecau din cauza prafului. Brusc, luminile de urgență, alimentate de baterii, se aprinseră, luminând slab holul.

Liz se uită spre patul central. Văzu două femei ascunzându-se sub pat.

— Helga, Beverly! Sunteți bine? strigă ea.

— *Ja!* Suntem vii! răspunse Helga cu o voce fermă, care tremură totuși puțin când privi prin cameră. Mary, Mary e rănită!

Elizabeth Douglas se uită prin cameră. O bucată de tavan căzuse și o lovise pe Mary. Bătrâna zăcea moartă pe podea, acoperită cu praf.

Beverly începu din nou să plângă.

Ora 9:40, camera de control a lui Terrek, în Citadelă

Două explozii puternice zguduiră Citadela. O explozie izbi zidul exterior estic, producând o spărtură de mărimea unui om. A doua explozie izbi peretele estic al Citadelei, înfigându-se în beton și formând o altă gaură în zid.

— Mi-am subestimat inamicii, spuse tare Terrek, privind pe ecranul lui mare cum rachetele loveau Citadela.

Ridică „gândacul” mic de plastic, pe care paznicul lui îl zdrobise cu tocul cizmei. Cine putea face un astfel de dispozitiv? Cine avea arme de o astfel de precizie? Nu nord-coreenii. Ei abia își puteau hrăni oamenii. Regimul izolat și incompetent din Pyongyang se agăța de putere cu unghiile.

— Numai americanii pot produce un astfel de dispozitiv, declară Terrek.

Se duse la comenzile camerei lui de supraveghere de pe partea estică a fortăreței ca să vadă pagubele produse de explozii. Acolo, în gaura din zidul exterior al taberei, văzu o sclipire fantomatică. Intrigat, setă camera pe rezoluție și amplificare maximă.

Terrek văzu cum doi dintre oamenii lui alergară spre deschiderea din zid și fură doborâți de un trăgător nevăzut. Un soldat se materializă brusc pe ecran, în locul în care Terrek văzuse cu o clipă înainte sclipirea. Omul era îmbrăcat într-un costum special și purta o cască de genul celei unui pilot de avion de vânătoare. Omul ridică viziera căștii. Terrek se focaliză pe chipul lui și văzu fața inamicului.

Travis ridică privirea direct spre cameră, uitându-se parcă direct în ochii lui Terrek. Apoi americanul ridică brațul stâng și apăsă un buton de pe antebraț.

Ecranul mare se stinse pentru o clipă, apoi reporni, în modul de supraveghere simultană, cu cadrane multiple aranjate pe ecranul mare, arătând în același timp imaginile tuturor camerelor de filmat. Jumătate dintre cadrane erau goale. Pe restul se vedea cum oamenii lui Terrek ridicau mâinile și se predau.

— Sunt americanii, mârâi Terrek. Ei au fost, tot timpul.

Luminile pâlpâiră în camera de control. Computerele aliniate în fața ecranului mare se opriră. Sunetul transmisiunilor radio din camera de comandă încetă și fu înlocuit de ecoul luptei de afară.

— Domnule, am pierdut comunicațiile cu restul oamenilor noștri, raportă unul dintre ofițerii lui Terrek. Pierdem bătălia. Trebuie să ne abandonăm poziția de aici.

Terrek se ridică de pe scaun și îl prinse pe ofițer de gât.

— Ia toți oamenii disponibili, coborâți acolo și luptați! urlă Terrek.

Ofițerul se chină să respire și strigă cât de tare putea:

— Am înțeles!

Terrek îi dădu drumul, apoi își scoase pistolul. Omul se

îndreptă împleticit spre ușă.

— Toată lumea, afară! Țineți-i pe loc și vă voi plăti de zece ori salariul anual, pentru o singură zi de luptă.

Ofițerii care lucrau în camera de comandă a lui Terrek își aruncară căștile și porniră spre ușă. Nu prea credeau că aveau să trăiască, pentru a putea primi beneficiile promise de Terrek.

Cei patru paznici de corp ai lui Terrek rămaseră pe poziții, în apropierea ieșirii, cu carabinele la piept. Terrek îi făcu semn șefului lor.

— Pregătește de zbor elicopterul HIP.

O explozie erupse pe ecranul mare de pe perete. Terrek se uită la ecran și văzu un tanc nord-coreean trecând peste oamenii lui și intrând în complex. Trei dintre camerele de filmat se întrerupseră simultan. Pierduse bătălia și nu mai putea dirija nimic din camera lui de comandă. Era timpul să plece.

Ora 19:51, Celula Blocului Unu, în interiorul Citadelei

Helga ieși prudentă de sub pat și se ridică în picioare.

Un bărbat apăru brusc în fața gratiilor.

— Dați-vă în spate! strigă el și apoi plasă un dispozitiv mic pe încuietoare.

Dispozitivul bâzâi, apoi apăru o flacără strălucitoare, topind metalul. Bărbatul lovi cu piciorul în gratii și deschise celula.

— Suntem americani. Am venit aici ca să vă salvăm. Toată lumea afară!

Lui Elizabeth Douglas nu-i venea să creadă.

— Travis. Travis! Tu ești?

Maiorul Travis Barrett rămase blocat, văzând-o în fața lui pe nașa sa.

— Mătușă Liz? Ce cauți aici? Ești bine?

Ea alergă în brațele lui, cu lacrimi de bucurie în ochi.

— Ajută-ne! Pentru Dumnezeu, ajută-ne, fiule!

Travis își înăbuși surprinderea. *Concentrează-te asupra misiunii*, își spuse.

— Unde e unchiul Jim?

Elizabeth Douglas clătină din cap.

Jim Douglas era omul care îi fusese aproape, atunci când tatăl lui era plecat. Familia Douglas avusese grijă de el în ultimii lui doi ani de liceu, când părinții erau în misiune în Germania.

O furie fierbinte cuprinsese sufletul lui Travis Barrett. Acum era o problemă personală. Era vorba de familie. *Jur pe Dumnezeu că îl*

voi prinde pe nemernicul ăsta, chiar de va trebui să mor pentru asta.

— Domnule, trebuie să-i scoatem pe oamenii aceștia de aici, anunță Stan Powczuk prin rețeaua de comunicații.

Travis se uită pe hol și văzu că toate celulele erau deschise. Jack stătea de pază, privind spre nord, în timp ce Hunter îi ajuta pe civilii americani năuciți să meargă spre gaura pe care o făcuse racheta Bunker Buster în partea estică a zidului Citadelei.

— Powczuk. Blake. Dubois. Scoateți-i afară, cât mai repede, ordonă Travis. Duceți-i la punctul de recuperare. Greene, tu vii cu mine.

— Domnule maior, mai avem numai douăsprezece minute până la sosirea ultimelor rachete, raportă Sam Wong prin rețeaua de comunicații. Trebuie să-i scoateți pe toți până atunci, altfel anulez bombardamentul.

— Nu anulezi - repet, nu anulezi - rachetele. Vor sosi așa cum am stabilit, ordonă maiorul. Ai înțeles?

— Am înțeles, răspuse Wong. Continuu să urmăresc „Gândacul Doi” în laboratorul izolat. Laboratorul este cu două etaje mai jos de voi, la nord. Acum sunt în el cinci tehnicieni și doi paznici înarmați.

Travis o strânse tare pe nașa lui, apoi o împinse spre Powczuk.

— Stan, ea este o persoană specială pentru mine. Scoate-i pe toți afară, în siguranță. Indiferent ce se întâmplă, du-i la punctul de recuperare. Apoi ai grijă să fie introduși în carantină imediat! Transmite prin radio că este necesar un examen medical complet al tuturor celor evacuați, inclusiv al oamenilor noștri, ca să vedem dacă este cineva infectat cu N1-2.

— Înțeles. Voi unde vă duceți? întrebă Stan.

— Mă duc să verific distrugerea germenului, răspuse Travis. Și, cu puțin noroc, o să dau și de Terrek.

Powczuk aprobă din cap.

— Vă rog să veniți cu mine, doamnă, spuse el și o trase pe Elizabeth Douglas după el.

Blake și Dubois îi conduseră pe americanii năuciți pe hol, spre gaura din zidul Citadelei.

— Activează numărătoarea inversă, unsprezece minute douăzeci și șase de secunde, zise Travis Barrett, activând comanda vocală a sistemului computerizat al căștii, pentru ca acesta să-i amintească trecerea timpului. Greene, după mine. Modul invizibil.

Travis își coborî viziera și o văzu pe Sarah făcând la fel. Cei doi

soldați TALON Force deveniră invizibili, când camuflajul *stealth* înregistră culoarea exactă și materialul lucrurilor din jur. În holul plin de praf, apăreau ca niște aburi, în lumina slabă.

Mintea lui Travis era plină de mânie. Sentimentul de apăsare care îl urmărise de la începutul misiunii începuse să-l învăluie, ca o pătură groasă. *Stai calm*, își spuse. *Nu e momentul să-ți pierzi cumpătul. Misiunea este aproape îndeplinită. Verifică agentul patogen, aruncă o baliză indicatoare în laborator, ieși de aici și încearcă să scoți cât mai mulți ruși posibil. Vom avea nevoie de ei ca să creăm un antidot pentru acest virus.*

Dar cum rămâne cu Terrek? Oare animalul este încă în camera lui de comandă? Oare l-au lovit rachetele? Mi-ar plăcea să-i văd fața când îi plasez un glonț în frunte, dar nu e timp suficient.

O luă la fugă pe hol. Un terorist cu o carabină de asalt apăruse brusc de după colț și porni în direcția lui. Travis ținti, trase și îl doborî, înainte ca teroristul să poată ridica arma.

— Zece minute, treizeci și opt de secunde, anunță vocea feminină indiferentă din casca lui.

Înaintând ca o tornadă pe hol, Travis sări peste corpul inamicului doborât și o luă la fugă pe scări. Ajunse la o ușă de la etajul al treilea și o deschise. Un terorist în uniformă neagră stătea de pază, cu arma pregătită, și trase când ușa se deschise. Câteva gloanțe din pistolul-mitralieră al teroristului izbiră peretele, ratându-l pe maior. Travis trase instinctiv cu pistolul, înfigând două gloanțe în pieptul omului.

Travis continuă să alerge și se opri la ușa încuiată a laboratorului izolat. Deschise o pungă de la centură și plasă o încărcătură mică pe ușă, după care apăsă declanșatorul cu ceas. Se lipi de perete, încărcătura explodează și ușa se deschise. O rafală de foc automat izbi zidul de beton. Teroriștii trăgeau furioși în holul gol. Când terminară muniția, Travis Barrett pași înăuntru și îi doborî cu două focuri rapide.

— Opt minute și treizeci de secunde, avertiză computerul.

Travis Barrett se uită în jur. Cinci savanți ruși se strânseseră speriați într-un colț. Travis Barrett se răsuci pe loc și examină holul. Din cauza vitezei, uitase de Sarah.

— Greene. Sunt în laborator, spuse el în rețeaua de comunicații.

Sarah nu răspunse. Auzi împușcături la capătul holului.

La naiba, nu mai e timp. Nu o să reușesc.

— Modul invizibil dezactivat, spuse Travis.

Rușii se holbară uimiți când apărură în fața lor. Se întoarse spre

cel mai apropiat dintre ei, îndreptă pistolul spre el și spuse, într-o rusă perfectă:

— Unde este N1-2? Spune-mi și vei trăi.

Rusul arătă speriat spre americanul mort de pe masa din laborator.

— Jur pe Dumnezeu. Toate mostrele noastre sunt acolo.

Barrett își ridică viziera. Expresia furioasă și dezgustată de pe fața lui îl sperie pe rus mai mult decât pistolul îndreptat spre el.

— Spune-mi repede. Ești sigur? Mai există N1-2 în altă parte?

— *Niet*, răspuse rusul, uitându-se peste umărul stâng al lui Barrett. Jur pe mormântul mamei mele.

Travis Barrett încercă să se întoarcă, apoi auzi o serie de bubuituri puternice în spatele lui. Înainte să poată reacționa, fu aruncat la podea cu o forță copleșitoare. Gloanțele se izbiră de zid. Kaşkin fu lovit de două ori, se învârti pe loc și se prăbuși la pământ. Travis avea senzația că o duzină de ciocane îl izbise în spate. Rămase inert pe podeaua rece a camerei.

Încercă să se miște, dar forța exploziei îl năucise. Armura de corp pe care o avea fiecare membru TALON Force îi salvase viața, dar forța gloanțelor care-l izbiseră în spate îl imobilizase temporar, încerca să întindă mâna spre armă, fără putere, dar nu reuși. În clipa aceea, Travis Barrett realizează că se terminase. Era sigur – la fel de sigur cum fusese în legătură cu toate lucrurile din viața lui – că așa se termina totul. Îi sunase ceasul. Păcălise moartea de prea multe ori, și acum Doamna cu Coasa venea să-și ia dreptul.

Lee Chu Bok se duse spre Travis Barrett și îl izbi cu putere cu cizma dreaptă. O furie cumplită se citea pe fața nord-coreeanului. Ținti pistolul de 9 mm spre capul lui Travis.

— Ar fi trebuit să știu că în spatele acestui atac era un american. Nu știu prin ce magie ai supraviețuit, dar acum e momentul să mori. Tu i-ai ajutat pe ruși să-i lichideze pe oamenii noștri la Ribaki, nu-i așa? mârâi Lee.

— Du-te dracului, spuse Travis.

Lee zâmbi, ținti spre fața lui Travis și se pregăti să apese trăgaciul.

Brusc, două gloanțe perforară pieptul lui Lee. Fața lui Lee Chu Bok deveni o mască de confuzie și năucire, în timp ce gura i se umplea de sânge. Scăpă pistolul și se prăbuși pe podeaua tare, lângă Travis.

Sarah Greene se materializă, cu pistolul în mână.

— Sunteți bine, domnule maior?

Travis Barrett simți cum în membre îi revenea forța. Sarah întinse mâna și-l ajută să se ridice. Maiorul se ridică neîndemânatic în coate și apoi în șezut.

— Ea doua oară când îți rămân dator.

— Nu uitați, spuse Sarah, zâmbind și lăsându-se în genunchi lângă el. Sunteți prea valoros ca să vă pierdem.

— Șase minute și treizeci de secunde, anunță casca maiorului.

Sarah îl trase pe Travis sus și îi puse brațul pe umerii ei.

— Să ieșim de aici.

Travis aprobă din cap. Se simțea mai puternic acum, și putea sta singur în picioare.

— Eu sunt bine. Mai avem ceva de făcut aici.

Băgă mâna în buzunarul de pe picior și activă o baliză de localizare de mărimea unui dolar de argint, apăsând un buton mic de pe disc. O aruncă pe podea, după care le făcu semn celor patru ruși rămași și le spuse, în limba lor:

— Dacă vreți să trăiți, veniți după mine.

Travis Barrett, Sarah Greene și cei patru cercetători ruși ieșiră în fugă din cameră. Urcară treptele și alergară pe hol spre spărtură. Ieșiră prin gaura din zidul estic al complexului cu numai două minute înainte ca ultimele rachete Bunker Buster să lovească Citadela.

Travis, Sarah și rușii se întinseră pe burtă într-o viroagă adâncă, în timp ce bombele loveau complexul. Zidul exterior și viroaga îi protejară de explozie.

Cu fața în pământ, Travis nu putea să vadă rachetele care pătrunseră prin cele șapte etaje ale Citadelei și explodară în interiorul camerei izolate, vaporizând virusul. Nu văzu nici cealaltă bombă izbind camera de comandă a lui Terrek și devastând cartierul general al acestuia. Și, mai ales, nu văzu elicopterul HIP de producție rusească înălțându-se de pe acoperișul clădirii cu numai câteva secunde înainte să cadă bombele și ducându-i pe Terrek și pe cei patru paznici ai lui spre China, spre siguranță.

CAPITOLUL 14

*Strânse piscul cu mâini încleștate;
Aproape de soare, pe terenul gol,
El stă aureola de azuriul lumii.
Marea învolburată de sub el se agita;
El privește de pe zidurile munților
Și cade ca un fulger asupra lor.*

Alfred, Lord Tennyson, *Vulturul* (1851)

19 noiembrie, ora 16:30, Clădirea Senatului, Washington, D.C.

Generalul Buck Freedman făcu semn cu capul spre un tânăr locotenent-colonel care stătea lângă. Un vraf de hărți de 1-x 1,25 metri. Ofițerul ridică ultima hartă și o plasă pe stativ, așa încât să fie văzută de distinsul auditoriu.

— *Misiune îndeplinită.*

Generalul Freedman se uită la cei patru senatori care stăteau la celălalt capăt al mesei și sublinie cuvintele, pentru ca ultimul lui subiect să fie înțeles.

— Așa cum puteți vedea de pe această hartă și din secvența de evenimente corespunzătoare, Echipa Eagle din TALON Force a mutat apoi ostaticii supraviețuitori la punctul de recuperare. Noi i-am preluat pe ei și pe savanții ruși cu două TFV-22 și i-am dus pe un portavion ce aștepta lângă coasta Coreei de Nord, în apele internaționale. Un ostatic a fost împușcat de oamenii lui Terrek în Egipt și șapte au murit în timpul experimentelor lui. N1-2 și baza Frăției au fost distruse, iar nord-coreenii nici măcar nu au știut că am fost în interiorul granițelor lor.

Cei patru senatori în vârstă, patru bărbați și o femeie, stăteau la o masă lungă și ovală, într-o sală rezervată de obicei pentru ședințele secrete ale Comitetului Senatului pentru Serviciile Armate. Un stenograf stătea în dreapta senatorilor, la o masă pătrată mică, separată. Vizavi de senatori stăteau onorabilul Jeffrey Craig, secretarul Apărării, domnul Robert Jordan, directorul Agenției Centrale de Informații, generalul Buck Freedman, comandant-șef al Comandamentului pentru Operațiuni Speciale (CINCSOCOM) și generalul de brigadă Jack

Krauss, comandantul TALON Force.

Camera era goală, cu excepția unui tablou mare cu generalul George Washington, în uniformă militară din timpul războiului de independență, aplecat peste țeava unui tun cu încărcare pe la țeavă, care orna peretele din spatele senatorilor.

— Și acesta este raportul complet, distinși domni senatori, încheie generalul Freedman. O acțiune remarcabilă și de succes a celei mai eficiente forțe de operațiuni speciale a Americii.

— Se pare că din nou am fost la marginea prăpastiei, spuse senatorul Watkins, un bărbat solid și cărunț, îmbrăcat impecabil. Dacă gândul unui atac nuclear sau chimic este înspăimântător, acest gen de atac cu o armă biologică este cel mai rău coșmar al nostru.

Senatorul Dodge, o doamnă slabă, îmbrăcată elegant, din Virginia, se uită la senatorul Watkins și primi de la acesta, printr-o înclinare a capului, permisiunea de a pune întrebări.

— Prin asta amenințarea Frăției a luat sfârșit? Și ce putem face ca să prevenim atacuri similare în viitor?

— Ca să răspund la întrebarea dumneavoastră, doamnă senator Dodge, din nefericire amenințarea încă există. Acest ultim atac al Frăției este semnificativ și ne va face să grăbim dezvoltarea câtorva, măsuri defensive noi, răspunse secretarul Apărării, un bărbat cu păr negru și purtând un costum scump cenușiu, făcut în Italia. În primul rând, am intensificat măsurile de securitate la nivel național. Securitatea a fost întărită într-o serie de orașe de pe Coasta de Est și am organizat un centru de urmărire a terorismului ce va funcționa douăzeci și patru de ore pe zi, la Pentagon, pentru coordonarea eforturilor noastre contra-teroriste.

— Înțeleg, spuse Dodge.

— La nivel internațional, lucrăm cu forțele de securitate prietene de pe întreg globul ca să contracărăm forțele lui Terrek, să-l găsim și să-l aducem în fața justiției. Autoritățile ruse au anihilat o ramură a Frăției de aproximativ cinci mii de membri în țara lor și au anunțat că vor colabora cu Statele Unite la nivel diplomatic în această problemă. După Ribaki, rușii sunt foarte nervoși când e vorba de Frăție.

— Dar cotidianul rusesc *Izvestia* a publicat o poveste pe prima pagină, prin care sugerea legătura dintre secta Frăției și doi importanți politicieni ruși, nu? întrebă Dodge.

— Da, este adevărat, răspunse secretarul Craig. Totuși, am primit un raport astăzi că agenția de știri *Itar-Tass* a dat ulterior o

declarație prin care nega asta, spunând că nici o persoană din guvern nu a avut vreo o legătură dubioasă cu Frăția.

— Cum e cu echipamentul? presă Dodge. Mai întâi, rușii au bruiat comunicațiile noastre presupuse a fi imposibil de bruiat. În al doilea rând, din câte am înțeles, într-un moment crucial, sistemul de camuflaj *stealth* al unuia dintre soldați s-a defectat. În al treilea rând, mai este acest raport cu problemele avionului-rachetă X-37.

— Doamnă senator, permiteți-mi să-l las pe generalul Krauss să răspundă la aceste întrebări, spuse secretarul Apărării.

— Bineînțeles, zise Dodge. Generale?

— Doamnă senator, este inevitabil să existe probleme cu echipamente-prototip, indiferent câte simulări am face în teren, spuse Krauss. Dar noi putem să adaptăm, să improvizăm și să depășim aceste probleme. Problema cu bruiatul ar putea apărea din nou, dar este extrem de improbabil. Este o problemă numai atunci când pornim împotriva unui inamic extrem de avansat din punct de vedere tehnologic. Chiar și în cel mai rău caz, credem acum că putem pătrunde prin cel mai rău bruiat în numai câteva minute.

— Iar camuflajul?

— Ansamblul de camuflaj puțin observabil este partea centrală a capacității noastre de acțiune sub acoperire. Lucrăm la îmbunătățirea sistemului. În urma unei analize a sistemului comandurului Powczuk, a fost detectat un scurt-circuit în pachetul lui de putere, care a redus cantitatea de energie înmagazinată în baterie. Lucrăm la întărirea acestui sistem, pentru scăderea probabilității de defectare în viitor.

— Și avionul-rachetă X-37?

— Doamnă senator, X-37 a funcționat fără probleme în această misiune. Fără el, nu am fi putut deplasa Echipa Eagle atât de rapid cât am făcut-o. Fără el, rușii ne-ar fi detectat, la parașutarea în Complexul Ribaki.

— Dar am înțeles că flota de X-37 a fost trecută la sol.

— Da, asta este corect. După misiune, am descoperit niște defecte structurale importante, care sunt investigate acum. S-ar putea să treacă alte câteva luni, înainte să putem ridica din nou în aer un X-37.

Senatorul Dodge aprobă din cap, apoi se întoarce spre senatorul Watkins și îi cedă acestuia controlul asupra întrebărilor, spunând:

— Nu mai am alte întrebări.

— Înțeleg. Mulțumesc, domnule secretar, răspunse senatorul Watkins. Dar aş vrea să aud lămuriri de la directorul CIA într-o problemă care mă preocupă. Care credeți că sunt repercusiunile faptului că am folosit TALON Force, invadând o țară suverană și distrugând baza Frăției din Coreea de Nord?

Directorul CIA, un bărbat slab, cu față dură, de cincizeci și ceva de ani, ridică un vraf de hârtii din fața lui și citi de pe prima pagină din teanc.

— Cred că sunt neglijabile. Nu prea aveam de ales. Trebuie să încercăm întotdeauna să preîntâmpinăm terorismul prin orice mijloace, sau altfel să suferim pierderi oribile în rândul civililor și distrugerii ale infrastructurii.

Senatorul Watkins aprobă din cap.

— În plus, se pare că tactica de diversiune a echipei TALON Force a mers foarte bine, continuă directorul CIA. I-am urmărit cu mare atenție pe nord-coreeni, după incident. Se pare că sunt prea stânjenți ca să-și spună adevărul unii altora. Ei au raportat că membrii Frăției s-au revoltat și a trebuit să fie distrusă. Povestea lor oficială este că forțele nord-coreene au distrus baza Frăției. Nu există nici o mențiune a trupelor americane. Cred că putem presupune că Terrek nu va mai putea folosi Coreea de Nord ca adăpost... cel puțin pentru o vreme.

— Sunteți de acord, generale Freedman? Întrebă Watkins...

— Da, domnule. Dar vreau să atrag atenția că această luptă este doar începutul. Dacă există o ceață a războiului, există probabil o ceață și mai deasă a terorismului. Frăția este numai o organizație, deși este foarte mare, bine structurată și cu finanțare solidă. Dimensiunile mici ale grupurilor teroriste, comunicațiile lor inter-personale strânse și predilecția lor pentru ținte slabe vor face dificilă precizarea operațiunilor lor viitoare.

Senatorul înclină din cap.

— Mda, se pare că de data asta am fost al naibii de norocoși.

— Pe mine mă preocupă cheltuielile pentru această nouă forță, interveni senatorul Dodge. Când e vorba de bugete mari, devin sceptică. Aș vrea să pun o întrebare comandantului TALON Force. Nu putem găsi un mod mai puțin costisitor pentru contrarea acestor amenințări, generale Krauss?

Generalul Krauss se uită la generalul Freedman și la secretarul Apărării. Cei doi bărbați aprobă din cap.

— Doamnă senator, spuse generalul Jack Krauss, aveți dreptate să fiți preocupată de costurile implicate de această forță. Dar, după părerea mea, TALON Force este un chilipir. Da,

crearea acestei elite, acestei forte de operațiuni speciale extrem de tehnologizată a fost foarte scumpă. Va fi foarte scump și să continuăm să o antrenăm și să o utilăm. Trebuie să decidem, totuși, dacă alegem să plătim această forță acum, sau să plătim factura măcelarului și să suferim pierderea unui oraș sau o economie distrusă, mai târziu.

— Foarte melodramatic, generale Krauss, spuse senatorul Dodge cu cinism. Dar adevărul este că de data asta am avut noroc. Nu e așa?

Figura lui Krauss se crispă.

— Factorul cel mai important în succesul acestei misiuni împotriva lui Terrek în Rusia și în Coreea de Nord nu a fost norocul, ci capacitatea echipei TALON Force. Modul lor de conducere, antrenamentul, tehnologia și lucrul în echipă, toate acestea au reprezentat adevăratele atu-uri, și la fel va fi și în viitor.

— Generale Krauss, suntem de acord cu dumneavoastră că trebuie să fim recunoscători pentru curajul și spiritul de sacrificiu al organizației dumneavoastră. Un complot terorist oribil a fost oprit și un război deschis cu o mare putere a fost evitat, interveni senatorul Watkins, încercând să controleze tonul audierii.

— Da, domnule, continuă Krauss. Dar vreau să subliniez că numai calitățile TALON Force au făcut acest lucru posibil. Am creat un fulger de mare putere, prin această TALON Force. Acesta este un exemplu perfect de situație în care o echipă mică, bine antrenată și extraordinar echipată, de operativi din Forțele Speciale poate produce minuni. TALON Force oferă Autorității de Comandă Națională o nouă unealtă alternativă acțiunii militare directe.

— Da, înțelegem asta, dar misiunea nu a fost în totalitate un succes. Șeful teroriștilor... Acest Terrek... șeful Frăției... a scăpat, spuse doamna Dodge.

— Da, doamnă senator, Terrek a scăpat de această dată, zise Krauss, aprobând din cap. Dar *noi* am câștigat această rundă. TALON Force a dejucat planul lui Terrek de a lansa un atac biologic devastator asupra Statelor Unite. Am ucis mulți dintre oamenii lui și l-am dat înapoi cu luni întregi, dacă nu chiar ani. Și vă asigur, la fel de cert cum este că acum stau în fața dumneavoastră, că, dacă ni se va permite să-l urmărim pe Terrek, îl vom găsi. Nu vom avea odihnă până când Frăția nu va fi capturată sau distrusă.

— Vă cred, generale, pentru Dumnezeu, răspunse Dodge, cu

un zâmbet. Și în ceea ce privește prețioasa dumneavoastră TALON Force, cred că este clar pentru noi toți că, *deocamdată*, putem sprijini investițiile făcute până acum.

Senatorul Watkins înclină din cap în direcția senatorului Dodge.

— Ei bine, a fost o zi foarte lungă. Apreciem raportul pe care ni l-ați oferit și devotamentul cu care țineți terorismul în frâu. Și, generale Krauss, din partea noastră și a unei națiuni recunoscătoare, vă rog să transmiteți felicitările noastre pentru o treabă bine făcută soldaților din TALON Force.

— Mulțumesc, domnule senator Watkins, o voi face, spuse generalul de brigadă Jack Krauss, cu un zâmbet. Și permiteți-mi să spun doar că orice tip de război nou aduce o rasă nouă de arme și soldați. TALON Force este pregătită să ajute la apărarea Americii și la prevenirea unor războaie majore prin acțiuni de preîntâmpinare, de operațiuni speciale. Noi suntem pregătiți, dornici și capabili, oricând vom fi chemați.

22 noiembrie, ora 12:30, Munții Yukon, în Columbia Britanică

Un cer albastru senin și soarele strălucitor erau deasupra capului alpinistului în cămașă kaki și pantaloni scurți verzi, care traversa vârful abrupt și stâncos Yukon, pentru a doua oară. Broboane de sudoare curgeau pe fruntea lui Travis Barrett, în timp ce urca pe o porțiune în V a muntelui, ca să vâneze berbecul ce-i scăpase la prima încercare, cu numai câteva zile înaintea.

Se întâmplaseră atât de multe în acele câteva zile. Atât de multă tristețe. Fulgerul fusese uitat, TALON Force devenise operațională și Echipa Eagle reușise în prima ei misiune. De acum încolo, Autoritatea de Comandă Națională avea o nouă unealtă, extrem de specializată, pentru protejarea păcii și cetățenilor Statelor Unite, precum și a intereselor Americii peste tot în lume.

Urca cu carabina lui Hawkins de calibru 0,50 și un colac de nailon atârnat la spate. Respirația devenea din ce în ce mai greoaie, pe măsură ce prizele pentru mână și picior erau tot mai greu de găsit. Fața stâncii devenea un perete drept, în acest punct, cu o singură fisură mică, ce îi oferea puncte de ancorare, ca să-și continue urcușul. Puse o pană metalică în crăpătură, trase tare ca să-i testeze rezistența și, considerând-o suficientă,

urcă încă un pic, câte o priză o dată.

Era un drum lung până jos, dar de data aceasta urca cu o încredere specială. Mai ajunsese în acel vârful. Știa că nimic nu-l putea opri să o facă din nou.

Ridică privirea și văzu puntea îngustă sus, în stânga lui, și cărarea de capre sălbatice ce ducea de la ea până în vârful muntelui, își mișcă piciorul stâng, cu sudoarea curgându-i pe față, găsi o priză de picior și urcă încă un metru. Alți câțiva metri și ajungea în vârful. Puse o altă pană metalică în fisură și trase de coarda de nailon atașată de el. Își sprijini vârful cizmei stângi pe o buză a stâncii și se trase spre bordură. Ajunse pe ea, se întoarse și se lipi cu spatele de stânca rece a muntelui.

Priveliștea era la fel de minunată ca data trecută. Copleșitoare, dar oarecum diferită. Norii învăluiau vârfurile munților mai înalți din fața lui, ca și cum ar fi ascuns un loc de odihnă secret al zeilor.

Emoția îi răscolea sufletul ca o cascadă ce cădea de pe un versant abrupt. Se gândi la Jim Douglas, nașul lui, un om care însemnase atât de mult pentru el, și la circumstanțele tragice ce provocaseră moartea acestuia. Într-un vârtej al nostalgiei, își aminti cum îl felicitase Jim Douglas în ziua în care absolvise la West Point, cum stătea în mulțime și aclama în timpul paradei victoriei din New York City, după Furtuna în Deșert, și cum îl întâlnise la aeroportul din Galveston, după experiențele teribile și sumbre din Mogadishu și Cecenia.

Acum, acest om bun, care muncise atât de mult toată viața pentru sine și pentru familia lui, murise.

În clipa aceea, Travis Barrett văzu cu coada ochiului drept un berbec mare, același exemplar maiestuos cu coarne mari pe care-l văzuse prima dată când stătuse pe acea bordură. Pentru a doua oară, avea ocazia împușcării vieții lui.

Vântul era în favoarea lui. Duse carabina Hawkins de calibru 0,50 la umăr, mișcându-se încet, și ochi berbecul.

Acesta stătea netemător, perfect nemișcat. Întoarse capul încet și parcă se uită direct la Travis. Maiorul trase în spate cocoșul armei și ochi cu grijă inima animalului.

Berbecul tot nu se mișcă. Travis Barrett își ținu respirația și își simți inima bătându-i cu putere în piept. Nimic nu-l mai putea opri să-și revendice prada. Nimic, decât lipsa voinței de a apăsa pe trăgaci. Travis își coborî arma și trase în stâncă, trei metri sub berbecul mândru. Acesta sări, speriat de bubuitură. Și apoi dispăru din vedere.

Travis zâmbi. *O viață pentru o viață*, își spuse. Realiză brusc cât de mult datora celui om care fusese nașul lui și cât de mult reprezenta Jim Douglas în sufletul lui. Iertarea celui berbec nu avea să-l aducă înapoi pe unchiul Jim, dar îi dădea un sentiment de satisfacție că, într-un fel, făcuse un sacrificiu de o viață munților. De prea multe ori ar fi trebuit să moară, în ultimele zile. Poate că astfel își echilibra contul, pentru o vreme.

Meseria mea e să ucid, își spuse el. *Cunoștințele mele despre viață se limitează la moarte. În unitatea mea, toți gândim la fel. Când suntem în misiune, nimeni nu se mai gândește la importanța unei vieți, pentru că aceasta nu are nici o importanță. Ei se bazează pe mine și eu pe ei.*

Atâta timp cât omenirea nu se va schimba, întotdeauna vor fi războaie sau zvonuri de războaie. Toate războaiele sunt rele, dar să nu te ridici împotriva crimei este și mai rău – este un măcel. Singura mea consolare în această meserie blestemată este că îmi folosesc talentele ca să micșorez pericolul, ca să previn genul de războaie în care mor milioane de oameni și în care după aceea toată lumea se întreabă de ce au murit de fapt.

Umbra care plutise deasupra lui atât de aproape în ultimele câteva zile dispăruse. Sufletul lui era împăcat. Se gândi la berbec. Brusc se simți bine că alesese această variantă, să protejeze o viață, în loc să ia una. Poate că aceasta era diferența cea mai importantă între oamenii ca el și monștrii ca Terrek. Travis zâmbi și clătină din cap. *Mă transform într-un filosof blestemat, ceea ce e o mișcare periculoasă pentru un om cu profesia mea.*

Gândurile lui se schimbă rapid, revenind la spiritul rece ca oțelul care-l caracteriza când era în acțiune. Se gândi la Terrek și la teroarea întunecată pe care o reprezenta Frăția, la oamenii inocenți care muriseră în exploziile aeriene, în masacrul de la Roma, la moartea nașului lui și a celorlalți prinși de Terrek. Acest război nu se terminase nici pe departe. Aveau să mai fie încă multe bătălii de dus și știa că acest conflict nu se termina decât după capturarea sau uciderea lui Terrek. Și mai știa că data viitoare, când aveau să se întâlnească, el, Travis, avea să fie pregătit.

Își aminti un citat din Shakespeare: „Nu intra între dragon și furia lui”. Ei bine, de data aceasta, vulturul învinsese dragonul. Maiorul Travis Barrett, din Armata SUA, comandant al Echipii Eagle, TALON Force, ridică privirea spre nori și jură că lupta va continua și că vulturul va învinge.

**Secretarul Apărării
Pentagon
Washington D.C. 20301-3140**

Subiect: TALON Force (Forță îmbunătățită, puțin observabilă, legată în rețea).

Autorizație: Anexat este proiectul organizatoric și conceptul de operare al TALON Force, așa cum sunt prevăzute în Manualul 1-1 al TALON Force. În lumina atacurilor recente împotriva cetățenilor și intereselor Statelor Unite ale Americii, Congresul a stabilit necesitatea acțiunii extraordinare pentru rezolvarea problemelor prezente și viitoare. Congresul a observat o dependență crescândă a infrastructurii informaționale pentru apărare și creșterea presupunerilor doctrinale privitoare la disponibilitatea continuă a acestei infrastructuri. Această dependență și aceste presupuneri sunt ingredientele rețetei de prevenire a unui dezastru al securității naționale.

Tehnologia de azi permite unui grup mic să facă lucruri extraordinare. Adversarii noștri vor uza de această posibilitate. Departamentul Apărării a fost însărcinat, totuși, să creeze forțe noi care să ne apere împotriva unor posibile atacuri teroriste și atacuri asupra instalațiilor, informațiilor, sistemelor de informare și rețelelor din Statele Unite care ar afecta serios capacitatea Departamentul Apărării să execute misiunile și funcțiile sale specifice.

Forțele militare ale Statelor Unite trebuie să aibă capacitatea de a rezolva aceste crize înainte ca ele să ajungă la nivelul de conflicte deschise. Această capacitate va duce la salvarea de vieți și economisirea de fonduri. Departamentul Apărării, sub autoritatea Ordinului Executiv 15064, autorizează crearea unei forțe de comando comună, care să îndeplinească misiunile enumerate în Manualul 1-1 al TALON Force. În consecință, am creat TALON Force.

Cu sinceritate, Dr. Jeffrey Craig Secretar al Apărării.

Manualul 1-1 TALON Force

Există câteva căi de a obține un avantaj militar în război: organizare, antrenament, tehnologie, temporizare și pregătire politică. Astăzi, trăim într-o lume unde elemente relativ mici pot produce daune îngrozitoare națiunii noastre și modului nostru de

viață. TALON Force este o armă nouă în arsenalul Americii. TALON Force este un grup de comando de precizie, organizat ca să opereze cu viteză și invizibilitate. Membrii ei sunt antrenați perfect – cei mai buni dintre cei mai buni. Corect folosită, TALON Force va ajuta la prevenirea războaielor și actelor teroriste, prin preîntâmpinarea acestora.

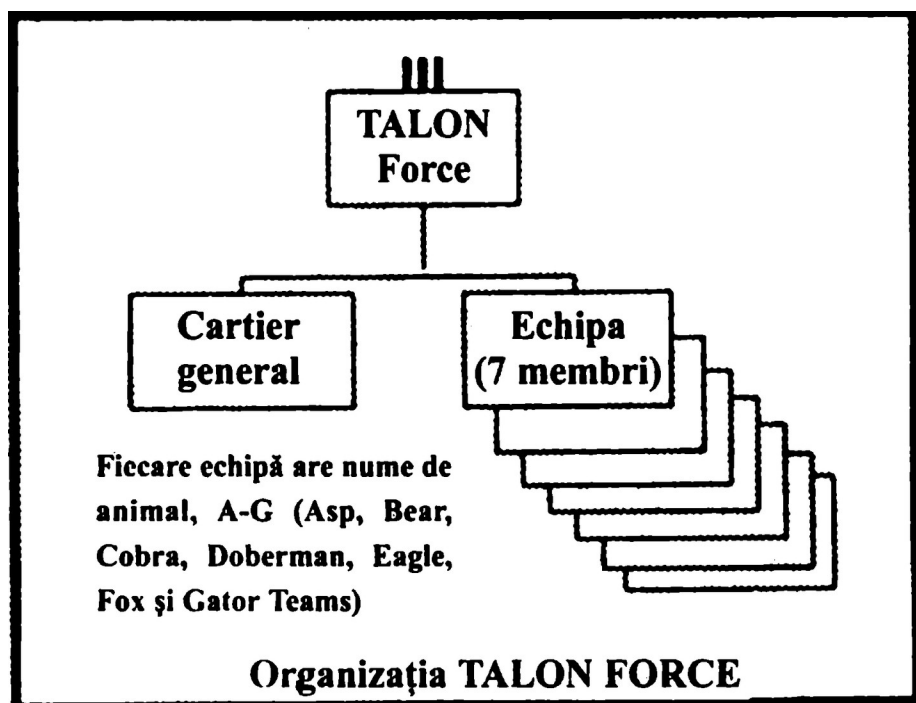
General de brigadă Jack Krauss, comandantul TALON Force.

1. Scop: Manualul 1-1 TALON Force (TF1-1) descrie misiunea, organizarea și echipamentul TALON Force. Informații suplimentare sunt autorizate pentru TALON Force, TOP SECRET-NOFORN-ULTRA, numai cu autorizație. Cererile de informații suplimentare trebuie trimise comandantului-șef al Comandamentului de Operațiuni Speciale (CINCSOCOM). Rapoartele asupra personalului TALON Force, TOP SECRET-NOFORN-ULTRA sunt redată în anexe separate.

2. Misiunea: Misiunea TALON Force (*Technologically Augmented Low Observable Networked Force* – Forță îmbunătățită, puțin observabilă, legată în rețea) este de a executa în mod independent misiuni sensibile din punct de vedere politic și care necesită acțiuni *decisive*, cu o desfășurare fâțișă minimă a forțelor militare americane convenționale. TALON Force trebuie să realizeze următoarele misiuni de acțiune sub acoperire, oriunde în lume: salvarea ostaticilor; recunoaștere; lovituri preventive; alte misiuni ordonate de NEA (*National Command Authority* – Autoritatea de Comandă Națională).

3. Organizare: TALON Force este cea mai bună echipă militară specială. Membrii TALON Force sunt recrutați dintre cei mai buni voluntari din toate cele patru servicii militare ale Statelor Unite și din experți civili selectați. Toți membrii civili ai echipelor vor primi temporar gradul de căpitan (în Armata SUA) și se află temporar sub jurisdicția legală a Codului Justiției Militare. Această echipă de comando specială, reunită din toate serviciile armate, este desemnată ca organizație STRICT-SECRET-NOFORN-ULTRA. Nici o informație referitoare la operațiunile sau personalul TALON Force nu vor fi prezentate publicului.

TALON Force este un regiment de comando format din șapte echipe a câte șapte oameni. Fiecare echipă este configurată ca să acționeze independent sau în colaborare cu alte echipe. Organizarea TALON Force este prezentată mai jos:

Tehnologie și echipament

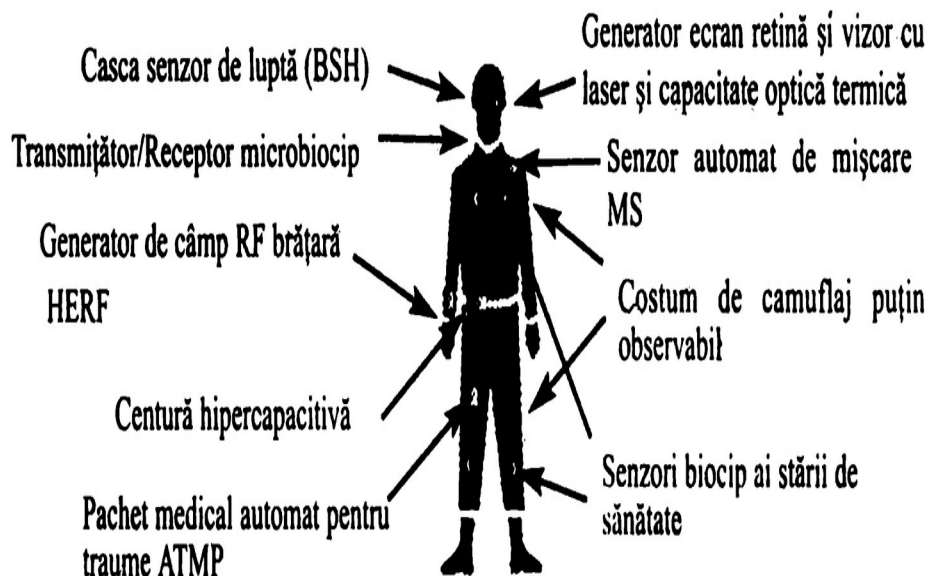
Generalități: TALON Force este dotată cu echipament de luptă ultra-tehnologizat. Echipamentul este atât de evoluat, încât capturarea și reproducerea lui de către inamici ai SUA este inacceptabilă. Cele mai noi arme, cum ar fi carabinele îmbunătățite, cu energie directă, cele mai noi explozive, echipamente cu senzori, dispozitive de vedere nocturnă încorporată, microdispozitive, UAV-uri (vehicule aeriene automate), armură de corp ușoară și minicomunicații îmbunătățite pe verticală, prin satelit. Echipa este înarmată și cu parașute speciale, planoare invizibile și vehiculul de recuperare invizibil avion-rachetă X-37, așa încât să poată ajunge oriunde în lume în numai câteva ore, în loc de zile întregi.

Cheia gradului superior de supraviețuire al TALON Force este costumul de camuflaj puțin observabil, care, pentru perioade scurte de timp, oferă capacitatea de camuflaj. Costumul este format de fapt dintr-o serie de microcomputere încorporate, care simt culoarea și nuanța mediului, și reproduc exact imaginea mediului înconjurător. Când este pornit ansamblul de camuflaj

puțin observabil, acest echipament de tehnologie înaltă se contopește automat cu mediul, făcându-l pe cel care-l poartă să pară invizibil. Inamicul va vedea cel mult un contur vag sau o licărire. Deși ansamblul de camuflaj puțin observabil oferă o invizibilitate aproape totală, nu ascunde și umbrele și nu oferă soldatului TALON Force invulnerabilitate la gloanțe.

Fiecare membru TALON Force este echipat cu o cască ce reprezintă centrul nervos al echipamentului de luptă supertehnologizat. Casca acționează ca dispozitiv de comunicație și senzor, și îmbunătățește capacitatea soldatului de a lupta și comunica. Comunicarea este vocală și prin imagine holografică. Casca are un ocular mic, care acoperă ochiul stâng, când este coborât ca să opereze dispozitivul de vedere holografic. Acest ocular transmite informații vizuale în ochi, creând un efect holografic - o imagine tridimensională cu atribute de adâncime, culoare și aspect viu. Fiecare soldat TALON Force poate activa această capacitate a ocularului fără ajutorul mâinilor, prin mișcarea ochiului stâng, într-un mod similar cu mișcarea *mouse*-ului, la un computer convențional. Ecranul va afișa informări, locația unităților prietene și inamice identificate, rapoarte de luptă, și ceea ce vede fiecare dintre ceilalți membri ai TALON Force.

În continuare, sunt prezentate date specifice despre echipament:

1. Ansamblul de luptă al TALON Force - Acesta folosește cea mai nouă generație de dispozitive electronice inteligente. Este un costum „inteligent”, care oferă protecție totală la gloanțe, ajutor medical imediat și automat, o capacitate de încălzire sau răcire a corpului, comunicații (vocale, digitale și holografice), senzori termici, de distanță, laser și optici de mare putere. Are și capacitatea de „camuflaj inteligent” (puțin observabil). Costumul este încărcat înaintea misiunii și are o capacitate normală de energie de șaptezeci și două de ore fără reîncărcare, deși costumul puțin observabil poate funcționa continuu numai șase ore, înainte să consume toată încărcătura ansamblului de luptă. Ansamblul este legat prin transmisiuni de unde de proximitate cu senzorii biocip și transmițătoarele inserate chirurgical sub pielea fiecărui soldat TALON Force. Ansamblul monitorizează funcțiile vitale și reglează temperatura corpului. Cântărește numai opt kilograme și un sfert. Purtând acest ansamblu, un soldat bine pregătit devine un super-luptător, cu o extraordinară cunoaștere a situației de luptă, letalitate și capacitate de supraviețuire.

A. Casca senzor de luptă (Battle Sensor Helmet, BSH) - Această cască ultra-tehnologizată, care seamănă la exterior cu o cască de luptă standard, este făcută din microfibre ușoare, dar

extrem de dure, de genul kevlarului. BSH-ul acționează ca protecție balistică, costum de comunicații și stație a unei rețele de computere. Comunicațiile cu Cartierul General Strategic Reunit și între membri sunt dirijate prin impulsuri de proximitate spre biocipurile de comunicație inserate sub piele, lângă urechea dreaptă a fiecărui soldat TALON Force. Comunicațiile sunt dirijate spre cer (comunicații pe verticală), spre o constelație de treizeci și șase de sateliți alocați TALON Force. Comunicațiile verticale permit comunicații nelimitate, transfer de date referitoare la poziție și digitale, indiferent de teren și restricțiile de vizibilitate. Această caracteristică oferă comunicații și transfer de date continue și teoretic imposibil de bruiat, oriunde pe planetă. Peșterile, clădirile cu schelet metalic și buncărele pot degrada sau întrerupe fluxul de comunicații.

B. Transmițător/Receptor microbiocip – Implantul microcibernetic este un transmițător vocal ce permite soldaților TALON Force să folosească sistemul de comunicații al căștii senzor de luptă ca să vorbească cu Cartierul General Strategic Reunit și cu membrii echipei TALON Force fără să aibă nevoie de un microfon extern. Transmițătorul microbiocip poate transmite și recepționa singur, folosind transmisiuni directe, pe o distanță de maximum o mie de metri, atunci când casca senzor de luptă este întreruptă, stricată sau lipsește.

C. Generator de câmp RF brățară HERF – Acest dispozitiv este o armă neletală care folosește un impuls scurt și intens de energie directă în radio-frecvență (RF), pentru deteriorarea dispozitivelor electronice. În secolul XX, armele cu frecvență radio care folosesc impulsuri electromagnetice sunt depășite. Armele HERF (*High-Energy Radio Frequency*) direcționează un fascicul de semnale radio de mare putere către o țintă selectată. Arma HERF lucrează pe principiul că circuitele electronice sunt vulnerabile la suprasarcină electromagnetică. O armă HERF este un simplu transmițător radio care trimite suficientă energie ca ținta să fie defectată, cel puțin temporar. O armă HERF poate „închide” un computer, poate deteriora o întreagă rețea sau poate face inoperabilă o centrală telefonică. Circuitele din computere sau din echipamentele moderne de comunicații sunt proiectate pentru semnale de nivel mic, 1 și 0, care operează în limite normale. Arma HERF are rolul de a supraîncărca aceste circuite electronice, așa încât sistemul de informații atacat va deveni, cel puțin temporar, un șir ininteligibil de biți și bytes.

Generatorul de câmp RF brățară este încorporat în ansamblul

de luptă și este activat prin comandă vocală, cu ajutorul transmițătorului microbiocip. Distanța de acțiune a brățării HERF este de aproximativ două sute de metri, în funcție de obstacolele din cale, și trebuie ținut prin îndreptarea brațului stâng spre țintă. Undele de frecvență radio de la generator nu penetrează plăcile de metal groase, cum ar fi ale unui tanc, transportor blindat de personal sau cea mai mare parte a navelor de luptă. Dar poate „prăji” aprinderea unui automobil modern neblindat sau a unei motociclete, sau poate scurt-circuita majoritatea dispozitivelor electronice, inclusiv computere.

Generatorul de câmp RF brățară este ideal pentru oprirea vehiculelor, dezarmarea armelor dirijate prin computer și oprirea computerelor, stațiilor radio, radar sau dispozitivelor electronice neprotejate. Totuși, o lovitură prost ținută poate opri și casca senzor de luptă a unui soldat TALON Force sau capacitatea de camuflaj puțin observabil, pentru unul sau două minute, în funcție de încărcătura rămasă în ansamblu. Protecțiile la impuls electromagnetic din ansamblul TALON Force protejează soldatul de orice defecțiune electronică majoră.

D. Centură hipercapacitivă – Această centură poate conține celule de carbon-litiu, folosind tehnologia polimerilor multi-strat, care oferă energie de rezervă pentru ansamblul de luptă TALON Force. Centura hipercapacitivă poate alimenta toate sistemele ansamblului timp de două ore, sau anumite porțiuni selectate ale sistemului, cum ar fi casca senzor de luptă, pentru perioade mai mari. Sistemul cel mai mare consumator de energie, costumul de camuflaj puțin observabil, poate opera numai treizeci de minute cu energia de rezervă a centurii hipercapacitive. Centurile hipercapacitive pot fi detașate și schimbate, pentru uzul altor soldați TALON Force.

E. Pachet medical automat pentru traume (*Automatic Trauma Med Pack - ATMP*) – ATMP-ul este un sistem medical produs prin micro-inginerie, care asigură corpul cu medicamente utile, fluide și stimulenți, în timpul situațiilor de traumă de pe câmpul de luptă. Dacă un soldat TALON Force este lovit de un glonț în braț, de exemplu, biocipul implantat va transmite informații vitale senzorilor de sănătate ai ansamblului. Acești senzori vor direcționa ansamblul să bandajeze automat rana, prevenind o pierdere critică de sânge. Apoi, ATMP-ul va aplica fluidele și medicamentele corecte, pentru menținerea în viață a soldatului TALON Force. În urma testărilor, acest dispozitiv a arătat că poate salva un soldat TALON Force în cazul a șaptezeci

și șase la sută din totalul rănilor de luptă. Totuși, nu va avea nici un efect asupra rănilor grave, cum ar fi zdrobirea soldatului de către un tanc, căderea de pe o clădire de douăzeci de etaje sau retezarea capului.

F. Dispozitiv senzor de luptă (*Battle Sensor Device - BSD*) – BSD-ul se coboară din casca senzor de luptă deasupra ochiului stâng, ca un monoclu. Dispozitivul generează o cale laser care pictează imagini în ochiul soldatului, folosind retina acestuia ca să producă iluzia imaginilor holografice. Această capacitate holografică poate fi folosită pentru afișarea rapoartelor de situație, a hărților și telemetriei câmpului de luptă din locații îndepărtate. Legat prin sistemul de comunicații al BSH la satelit, soldatul TALON Force poate vedea ceea ce vede satelitul sub forma unei holograme realiste, tridimensionale, care apare în fața ochilor soldatului. BSD-ul acționează și ca detector de distanță laser, pentru determinarea distanței până la țintă și a locației ei. BSD-ul poate marca ținte prin laser, până la o distanță de trei mii de metri, pentru atacarea cu muniție ghidată cu precizie. În fine, BSD-ul are o capacitate de vedere termică, ce permite utilizatorului să vadă în întuneric și prin fum sau ceață, până la o distanță de două mii de metri.

G. Senzorul automat de mișcare (*Automatic Battlefield Motion Sensor - MS*) – Acest dispozitiv detectează schimbări de unde milimetrice în mișcare, până la șapte sute de metri, și alertează automat soldatul, cu o senzație electrică mică de vibrație, avertizându-l de pericole, având în plus și capacitatea de descriere vocală a amenințării și informații senzoriale vizuale în dispozitivul senzor de luptă. MS-ul este echivalentul unui al șaselea simț și face parte din costumul protector al TALON Force. Dacă dispozitivul de vedere termică al dispozitivului senzor de luptă funcționează prost sau este stricat, senzorul de mișcare poate prelua funcția lui, avertizând de pericol soldatul TALON Force.

H. Costum de camuflaj puțin observabil – Acesta este cea mai importantă parte a ansamblului de luptă TALON Force. Microsenzorii încorporați în materialul dur, antiglonț al ansamblului, (costum, mănuși, cizme, cască BSD și teaca armei) determină automat calitățile vizuale ale mediului și copiază nuanța, culoarea și luminozitatea lui exacte. În principiu, cel care-l poartă devine una cu mediul, contopindu-se cu împrejurimile ca un cameleon. O vizieră transparentă a căștii senzor de luptă acoperă fața și asigură teoretic un camuflaj al

vizierei. Mănușile și teaca detașabile vor acoperi carabina X-29. Singurul lucru văzut cu ochiul liber este o ușoară licărire, la trecerea soldatului TALON Force. Costumul de camuflaj puțin observabil este echipamentul cel mai mare consumator de energie al ansamblului de luptă. Costumul de camuflaj poate fi acționat pe perioade scurte, în timpul încărcăturii de șaptezeci și două de ore a ansamblului de luptă, sau pentru nu mai mult de șase ore consecutive, fără reîncărcare. Dacă folosește energia de rezervă a centurii hipercapacitive, cu centura încărcată complet, costumul de camuflaj poate funcționa continuu alte treizeci de minute.

1. Senzori biocip ai stării de sănătate - Pe lângă implantul cibernetic din fiecare soldat TALON Force, costumul de luptă are mai mulți senzori biocip ai stării de sănătate, care supraveghează funcțiile vitale ale corpului și raportează rănilile. Aceste biocipuri vor comanda închiderea imediată a oricărei răni deschise a celui care poartă costumul, prin fibrele inteligente din interiorul costumului. În esență, acești senzori ai ansamblului de luptă acordă imediat primul ajutor și dirijează activitatea medicamentelor și fluidelor vitale din pachetul medical automat pentru traume (ATMP), atunci când este nevoie.

2. Armele TALON Force

A. Rachete

1. Rachete de croazieră: Rachetele de croazieră pot fi lansate de un avion al Forțelor Aeriene americane sau de o navă din Marina SUA, ca sprijin pentru operațiunile TALON Force. Toate rachetele de croazieră folosite pentru sprijinul TALON Force conțin muniție inteligentă convențională puternic-explozivă. O rachetă de croazieră distruge o zonă de mărimea unui stadion de fotbal, distrugând personalul și vehiculele expuse. În mod normal, pentru fiecare misiune sunt disponibile numai patru sau cinci rachete de croazieră cu muniție inteligentă.

2. Arme cu capacitatea de lovire a țintelor cu acoperiș dur și/sau îngropate adânc (*Hard and/or Deeply Buried Target Defeat Capability Weapons* - HDBTDC), cunoscute și sub numele de **Bunker Buster: Armele penetrante pline cu exploziv convențional sunt deseori ineficiente în distrugerea unor dispozitive mari subterane, cu fundație de beton. Chiar dacă arma explodează în interiorul clădirii, zidurile interioare sau**

podelele groase pot îngrădi explozia și fragmentarea într-o zonă redusă. Rachetele Bunker Buster sunt proiectate pentru distrugerea în întregime a dispozitivelor subterane.

Când aceste încăperi protejează arme de distrugere în masă (*Weapons of Mass Destruction* – WMD), utilizarea armelor convenționale duce la creșterea serioasă a pericolului ca agentul NBC (nuclear, biologic, chimic) să se răspândească, ceea ce poate duce la pierderi masive în rândul civililor sau forțelor prietene. Neutralizarea agentului este aspectul cheie al armelor HDBTDC. Racheta Bunker Buster este o rachetă de precizie, ghidată prin GPS, satelit și laser, care are un focos inteligent pentru ținte dure (*Hard-Target Smart Fuse* – HTSF). HTSF-ul este un focos microcontrolat, proiectat să fie compatibil fizic și electric cu multe bombe din inventarul SUA (GBU- 10, GBU-15, GBU-24, GBU-27, GBU-28, AGM-30 și armele din seria MK-80). HTSF-ul pătrunde adânc pentru a distruge armele NBC și a vaporiza WMD-urile, cu daune colaterale minime.

B. Avioane

1. Avionul-rachetă X-37: Avionul-rachetă Boeing X-37 hipersonic avansat reutilizabil duce rapid o echipă TALON Force oriunde pe planetă, în numai câteva ore. X-37 este un avion condus de om, cu două motoare rachetă, care transportă șapte soldați TALON Force complet echipați în pachetele de lansare proiectate special. Pachetele de lansare, poreclite „ouă” de soldații TALON, îl protejează pe cel care sare de șocul ieșirii din avion la viteză și altitudine mari.

X-37 are aproximativ douăzeci și cinci de metri lungime, are o anvergură a aripilor de nouă metri și o înălțime de patru metri, de la baza fuzelajului la vârful cozii. Are două motoare Fastrac produse de NASA la Centrul de Zbor Spațial Marshall, din Huntsville, Alabama. Avionul-rachetă este transportat prin tractare la altitudine mare de un avion transportor L-1011. Acolo sunt alimentate motoarele rachetă și avionul-rachetă se separă de L-1011. X-37 poate ajunge la altitudini de până la optzeci de mii de metri și viteze de până la Mach 8, adică de opt ori mai mari decât viteza sunetului. După ieșirea capsulelor de lansare, X-37 accelerează la Mach 8, ajunge pe o orbită inferioară a pământului și se întoarce pe pista desemnată, unde aterizează orizontal, ca un avion.

2. TFV-22 Super Osprey: V-22 Super Osprey al TALON Force este versiunea pentru operațiuni speciale a avionului cu elice

înclinată Osprey, un model total nou de aparate de zbor, care nu sunt nici avioane, nici elicoptere, ci îmbină caracteristicile celor două. A fost realizat printr-un efort comun al celor de la Bell Helicopters și Boeing. Osprey decolează și aterizează ca un elicopter, ridicat de două elice uriase aflate la vârful aripilor. O dată aflat în zbor, elicele pot fi înclinate în față, transformând aparatul într-un avion de mare viteză.

De-a lungul anilor, mulți au încercat să producă un astfel de aparat, dar Super Osprey este primul aparat de zbor care oferă suficientă siguranță și utilitate ca să aibă valoarea practică pentru armată. Avionul are cam jumătate din mărimea unui transportor C-130. Elicele pot fi înclinate în față la nouăzeci de grade, fie pentru o aterizare verticală, fie pentru o aterizare prin rulare, dacă are încărcătură mare. Osprey poate decola și ateriza în același spațiu ca seria de elicoptere H-53 Super Jolly și este mai invizibil și mai silențios decât orice alt aparat de zbor cu elice mare.

Aparatele de zbor V-22 Super Osprey ale TALON Force au cele mai noi sisteme electronice de bruieră antiradar și anti-SAM (*Sol Air Missile* – Rachete sol-aer). Sunt rapide, durabile și invizibile, capabile să treacă nedetectate pe lângă cele mai multe radare. Aparatul Super Osprey poate transporta o întreagă echipă de acțiune TALON Force. În anumite condiții, TFV-22 poate duce un vehicul ușor, dar numai în modul de ridicare vertical și numai pe distanțe scurte.

C. Vehicule de sprijin la sol

1. Mașina blindată Wildcat XM-77: Această mașină blindată ușoară construită de General Dynamics este transportabilă prin aer de patru transportoare speciale C-117 Globemaster, din Escadrila Aeriană a TALON Force. Wildcat are blindaj electromagnetic special, care acționează ca scut de forță în fața celor mai puternice obuze de tanc și antitanc. În TALON Force există numai patru astfel de vehicule speciale. Wildcat este înarmat cu o mitralieră de 7,62 mm montată în față și de o mitralieră de 0,50 mm a comandantului. Între cele două mitraliere speciale există o armă cu energie directă (*Directed Energy Weapon* – DEW), care poate face găuri în cele mai dure stânci, în beton sau oțel. Tunul DEW retractabil are capacitatea de zece focuri, înainte ca pachetul lui de energie să se consume.

2. Vehicul cu roți îmbunătățit, cu blindaj și mobilitate mare, pentru scop multiplu (*High Mobility Multi-Purpose*

Wheeled Vehicle - HMMWV, Humvee sau Hummer):

Humvee-ul lui AM General a fost calul de luptă al armatei începând de la sfârșitul anilor '80 și este folosit de TALON Force pentru misiuni speciale. Are un motor hibrid electric-combustibil, care permite vehiculului să meargă pe distanțe mari, fără realimentare. Prevăzut cu blindaj special și geam antiglonț, HMMVW-ul blindat îmbunătățit nu poate fi străpuns de arme de foc mici, mai mici de 12,7 mm (calibru 0,50). Acest vehicul este înarmat cu o mitralieră de calibru 0,50, cu muniție îmbunătățită. Muniția îmbunătățită poate perfora blindajul celor mai multe mașini blindate și transportoare blindate de personal.

D. Arme individuale și de echipă

1. Sistemul de arme de mână ofensive (*Offensive Handgun Weapon System - OHWS*), pistol cu amortizor de calibru 0,45 al forțelor de operațiuni speciale: OHWS este un pistol nou de calibru 0,45, creat special pentru forțele de operațiuni speciale. Manufacturat de Heckler & Koch și Colt, OHWS este format din trei componente: un pistol semi-automat de calibru 0,45, un modul de țintire laser (*Laser Aiming Module - LAM*) și un amortizor de sunet și fulgerare la gura țevii, atașat la țevă. Are un încărcător de șapte gloanțe și este eficient până la cincizeci de metri. Are o precizie extrem de mare (răspândire maximă de 6,2 cm la un grup de cinci gloanțe trase de la douăzeci și cinci de metri). SOF-ul 0,45 oferă trăgătorului o putere de oprire mare și o precizie extraordinară.

2. Baretta de 9 mm: Pistol standard al Armatei SUA, Baretta M9 este un pistol ușor, semi-automat, de 9 mm. Cântărește 1,78 kilograme complet încărcat și are un încărcător de cincisprezece cartușe. Distanța maximă de tragere este de cincizeci de metri. Este arma femeilor din TALON Force.

3. Pistolul XM-73: Acest pistol experimental trage un proiectil de 15 mm, care lansează șase gloanțe mici, în direcția unor ținte aflate la o distanță de opt sute de metri. Pistolul este făcut din aceleași aliaje speciale ca și carabina inteligentă XM-29 și este remarcabil de ușor, cântărind numai un kilogram. Submunițiile sunt cartușe combustibile (fără alamă) de 2,22 mm. Aceste proiectile perforează cea mai mare parte a vestelor antiglonț. Fiecare XM-73 are o încărcătură de bază de șapte cartușe în încărcătorul de lângă trăgaci.

4. Pistolul-mitralieră Heckler & Koch MP-5 de 9 mm: MP5-ul H&K are un încărcător de treizeci de cartușe și este util

pentru lupta de aproape.

5. Carabina de luptă individuală XM-29: Această carabină oferă o capacitate superioară față de toate celelalte arme individuale, combinând un lansator de grenade de 20 mm cu o carabină de 5,56 mm. Ochirea se face cu un sistem de control al focului inteligent, care include detector de distanță laser precis, computer balistic, dispozitive optice de vedere directă, cameră video, busolă electronică, mod termic și de țintire automată. Acest sistem de arme combinat produce efecte violente și de suprimare a țintei la o distanță de o mie de metri, în mediu rural, urban și în deșert. Muniția inflamabilă în aer de 20 mm include un focos electronic miniatural care permite proiectilului să explodeze în aer, la distanța potrivită de țintă. Această proprietate permite lovirea cu succes a țintelor expuse, cât și a celor ascunse (indivizi adăpostiți în tranșee, pe acoperișuri etc.). XM-29 are optzeci și cinci de cartușe de 5,66 mm, de muniție fără alamă și zece proiectile puternic explozive (HE) de 20 mm. Cămășile speciale ale cartușelor de 5,56 mm și ale grenadelor de 20 mm se dezintegrează după tragere, așa încât din armă nu este eliminată nici o cămașă a glonțului, calitate necesară pentru invizibilitate. Această carabină combinată cântărește șapte kilograme.

6. Carabina ușoară cu lunetă de calibru 0,50: Carabina cu lunetă de calibru 0,50 este o carabină specială cu lunetă de putere 8 și încărcător de zece cartușe. Deși această armă este catalogată drept ușoară, cântărește zece kilograme și jumătate.

7. Arma deservită de echipă M-30: M-30 este ultima generație de armă deservită de echipă, care înlocuiește mitraliera de calibru 0,50. Arma este transportată de doi oameni, în spate. M-30 oferă un foc violent, la mare distanță și puternic exploziv, care este considerat mai letal decât cel al mitralierelor grele și lansatoarelor de rachetă convenționale. M-30 trage cu cartușe puternic explozive (HE) sau perforatoare de armură (AP) de 25 mm. Cartușul de precizie exploziv în aer HE de 25 mm poate exploda aproape de țintă, împrăștiind metal fierbinte în toate direcțiile, asupra țintei, sub punctul de explozie. Sistemul de recul redus și sistemul de control al focului avansat (detector de distanță laser, cătare termică și programatorul de focos cu explozie în aer) fac ca această armă să fie extrem de precisă până la două mii de metri, în acțiuni de zi sau noapte. M-30 cântărește douăzeci și unu de kilograme și jumătate. Fiecare încărcător poate conține treizeci și unu de cartușe și cântărește

șapte kilograme.

E. Artilerie

Cutii arsenal: Aceste muniții speciale lansate cu rachetă sunt parașutate sau duse cu avionul și lăsate în zone îndepărtate, pentru a oferi sprijin de foc imediat pentru echipele TALON Force. Acest sistem oferă foc imediat și precis timp de douăzeci până la patruzeci și cinci de secunde de la inițierea secvenței de foc. Cutiile arsenal sunt complet autonome și nu necesită personal pentru activare și foc. Fiecare cutie arsenal are opt focuri. Deși muniția din cutiile arsenal poate varia în funcție de cerințele misiunii, încărcătura obișnuită este un grup de bombițe care acoperă o zonă de mărimea unui teren de fotbal, cu detonări de distrugere a personalului și blindajelor.

F. Roboți, vehicule aeriene automate (UAV) și arme neletale

1. Senzori robot XM-11: TALON Force este echipată cu mai mulți roboți senzori, toți de mărimea unei tabachere, care pot fi lăsați în poziție și pot raporta mișcarea sau date vizuale direct membrilor echipei.

2. „Gândac” XM-12: Un senzor care se târăște, legat la un transmițător de înaltă frecvență microvideo. „Gândacul” este un robot mic, aproape transparent, făcut în întregime din plastic transparent și fire subțiri, argintii.

3. Vehicule aeriene automate (*Unmanned Aerial Vehicles* - UAV): La dispoziția fiecărui soldat TALON Force se află trei UAV. Cu cât e mai mare UAV, cu atât e mai mare capacitatea lui. În fiecare misiune, echipa va avea probabil două Predator 5 care să zboare, în momentele critice ale misiunii. UAV-urile Hummingbird și Dragonfly sunt transportate de membrii echipei sau sunt aruncate cu parașuta, în containere speciale, și pot fi asamblate și trimise spre cer în numai câteva minute.

A. Predator 5: UAV gen aparat de zbor fără pilot, cu aripi și elice, care poate transporta o încărcătură electronică foarte mare.

Mărime: Mare – de mărimea unei motociclete cu aripi lungi.

Distanță de acțiune: Orbită lungă și altitudine mare; aproape invizibil în aer, la distanță mare.

Scop: Releu de comunicații tactice, imagini termice și video și marcare laser a țintelor.

Zgomot: Zgomotos, dar zboară suficient de sus pentru ca sunetul zborului să fie minim. Auzit de la sol, Predator 5 este relativ silențios.

B. Hummingbird: UAV gen elicopter fără pilot, care poate transporta o cantitate mică de elemente electronice.

Mărime: Medie – de mărimea unui aeromodel.

Distanță de acțiune: Orbită scurtă și altitudine mică (durată de zbor – două ore, imagine termică și video).

Scop: Imagine termică și video.

Zgomot: Poate fi detectat după sunet până la o sută de metri.

C. Dragonfly: UAV gen micro-aparat de zbor fără pilot, cu aripă delta și elice împingătoare (montată în spate), care poate transporta doar o încărcătură de dispozitive microelectronice.

Mărime: Mic – de mărimea palmei.

Distanță de acțiune: Altitudine mică, timp de zbor treizeci și cinci de minute. Excelent pentru uzul în interiorul unei clădiri. Invizibil în aer de la distanță mare, dar detectabil de aproape.

Scop: Numai imagine video.

Zgomot: Un bâzâit foarte slab.

4. Generatoare neletale (*Noitletial Generators* - NLG):

Aceste dispozitive sunt de mărimea unui coș de gunoi mic și pot fi parașutate, duse cu avionul sau transportate în rucsac, pentru misiuni speciale. NLG produc un câmp RF de frecvență joasă care poate incapacita personalul neprotejat de pe o rază de șase sute de metri. În câteva secunde, victima se prăbușește la pământ, temporar neajutorată, vomitând, și cu o pierdere serioasă a controlului muscular. Expunerea prelungită, timp de cinci sau șase ore, poate produce efecte permanente. NLG sunt folosite pentru protejarea personalului civil sau în situațiile în care trebuie evitate pierderile de vieți omenești.

CUPRINS

CAPITOLUL 1.....	4
CAPITOLUL 2.....	9
CAPITOLUL 3.....	40
CAPITOLUL 4.....	51
CAPITOLUL 5.....	62
CAPITOLUL 6.....	72
CAPITOLUL 7.....	90
CAPITOLUL 8.....	98
CAPITOLUL 9.....	118
CAPITOLUL 10.....	128
CAPITOLUL 11.....	151
CAPITOLUL 12.....	166
CAPITOLUL 13.....	175
CAPITOLUL 14.....	196
CUPRINS.....	219

CÂINII RĂZBOIULUI - TALON FORCE - FULGERUL -

Ei sunt în fața liniei întâi...
Ei sunt ultima linie de apărare!

Democrația este atacată. O organizație teroristă transnațională, cunoscută sub numele de Brotherhood (Frăția), a dezlănțuit un val furios de violență împotriva Statelor Unite. Peste tot pe glob turiștii americani sunt răpiți, torturați și uciși fără milă. Avioane de pasageri sunt aruncate în aer prin intermediul bombelor sau al rachetelor. Brotherhood ține întreaga lume în încleștarea înghețată a terorii ...

TALON FORCE, deși abia formată primește prima ei misiune. Șeful Frăției a furat dintr-un laborator secret rusesc cea mai îngrozitoare armă biologică. El planuiește să lanseze o lovitură apocaliptică împotriva Statelor Unite, dirjată din fortăreața lui nord-coreeană. Misiunea echipei **TALON FORCE** este să atace fortăreața și să oprească această organizație teroristă odată pentru totdeauna.

„Cetățenii dorm liniștiți noaptea, pentru că există oameni duri care sunt pregătiți să lupte în numele lor cu violența, cu teroarea și întunericul.”

George Orwell

